

Szurdi András

**Az amerikai pókerháború
három menetben**

Első menet - 1861/1862.

© Szurdi András, 1995

Fontosabb szereplők:

Kemény-Kreisler Elek (a féllábú magyar, a kapitány)	- magyar származású tüzértiszt, pókerjátékos és a „Két Ász” egyik tulajdonosa.
Jeremiah Brown Washington (a Próféta)	- félvér, Kemény Elek tanítómestere, hivatásos pókerjátékos.
Tom O’Brian	- vörös hajú ír, Kemény Elek barátja és a „Két Ász” másik tulajdonosa.
Anne O’Brian	- Tom O’Brian felesége
Ethel Rothschild	- különc nő, Kemény Elek szerelme.
Lionel Nathan Rothschild	- Ethel nagybátyja, a Rothschild család feje.
Nathan Mayer Rothschild	- Lionel Nathan fia.
Anthony Shade	- magándetektív, Mr. Pinkerton embere.
Joseph Kowalsky	- lengyel bevándorló, Anthony Shade embere.
Hartford ezredes	- az északi kémelhárítás parancsnoka.
Flannery őrmester	- Hartford ezredes embere.
Jack Flannery	- Flannery őrmester öccse.
Abraham Lincoln*	- az Egyesült Államok elnöke.
William Tecumseh Sherman*	- az Egyesült Államok tábornoka.
Brady őrnagy	- a déli fogolytábor parancsnoka.
Tombstone ezredes	- a déli kémelhárítás parancsnoka.
Gregory Sanders	- Tombstone ezredes embere.
Jefferson Davis*	- a déli Konföderáció elnöke.
Leroy P. Walker*	- a Konföderáció első hadügyminisztere.
Judah P. Benjamin*	- a Konföderáció második hadügyminisztere.
Toby	- az összes déli hadügyminiszter titkára.
Lord Ettingthon	- angol főnemes, Rothschildék barátja.
James Ettingthon	- texasi huszárkapitány, a Lord unokaöccse.

* létező, történelmi személy

Prológus

1849 nyarán Guyon Richárd seregében két Kreisler is szolgált.

Az öregebbet, aki a hadtápnál foglalkozott beszerzéssel, és soha nem bírta begombolni dolmányán a középső csatot, egykettőre elkeresztelték a honvédek Kövér-Kreislernek. Szekéren vagy ígás lovon követte a tábori konyhát, mert a huszárlovak megroggyantak a súlya alatt, ha megpróbált felmászni a hátukra.

A másik Kreisler, a fiatal tüzér, ezzel szemben vakmerő bátorságával érdemelte ki bajtársaitól a Kemény-Kreisler nevet. Mire azonban elfogytak körülötte a tisztek, és Guyon tábornok kényszerűségből kinevezte az alig 17 éves ifjencot hadnagyának, a tábori írnok már úgy könyvelte el a tartozásokat nyilvántartó zsoldkönyvben, mint Kemény-Kreisler Eleket, kinek járandósága ezentúl hadnagyi illetmény. Írta, ahogy írta, kifizetni úgysem bírta.

Kishegyes mellett, a szabadságharc utolsó győztes ütközetében még büszkén ágyúzta a menekülő ellenséget az újdonsült hadnagy, hanem aztán a temesvári csatában elfogyott a muníció. Háromszor üzent névrokonának, Kövér-Kreislernek golyóbisért a makacs tüzér, mielőtt a vesztes csatamezőn, az elhullott igavonó állatok között magukra hagyta kedves ágyúit.

Amikor kiderült, hogy nemcsak a csata, de az ország is elveszett, hűségesen követte tábornokát a határon túl, egészen Törökországig. Közben, távollétében, a buzgó Haynau másokkal egyetemben őt is halálra ítélte. Annak bizonyosságául pedig, hogy a tábori írnok maradandót alkotott, az alapos osztrák hivatalnokok Kemény-Kreisler Elek néven hozták meg azt a halálos végzést, amelyet később elrettentésül az akasztófára is kifüggesztettek a fiatal hadnagy helyett. Akármilyen állott rajta, addig volt jó, amíg a papír lógott a bitón, és nem a tüzér.

A krími háborúban, Guyon Richárd mellett, előbb főhadnagy, majd százados lett a bátor fiúból, akinek egészen különös tehetsége volt ahhoz, hogy lehetetlen körülmények között is pontosan beletaláljon a célba, szedett-vedett ágyúival. Gyakorlott magabiztossággal becsülte meg a távolságot, azután az időjárási- és terepviszonyokat figyelembe véve, hihetetlen gyorsasággal, fejben számolta ki a ballisztikus röppályát. Boszorkányos ügyességének hamarosan híre ment a szövetséges seregben.

Közben azonban a vakmerő tüzértiszt többször megsebesült, mígnem a végén a bal lába is odaveszett. Scutariban, a katonai kórházban, az angol orvos, aki a műtétet végezte rajta, vigasztalásul elmesélte neki, hogy Amerikában már olyan újfajta falábakat készítenek, amelyeket, akár egy nadrágot, tetszés szerint lehet fel és levenni. Ezekkel a műlábakkal nemcsak hegyet mászni és lovagolni, de még táncolni is képes az ember, ha akar, magyarázta lelkesen a doktor.

Emiatt, vagy talán egyszerűen csak kalandvágyból, mert nagyon unta már a tétlen lábadozást, Kemény-Kreisler úgy döntött, szerencsét próbál a messzi, új világban. Megalkudott egy helybéli fuvarossal, aki némi rábeszélés után végül elvállalta, hogyha előre megkapja a bérét, bricskáján beviszi a féllábú férfit Konstantinápoly kikötőjébe. Búcsút vett hát barátaitól, a többi sebesült magyartól, és mankószerűen kialakított, saját kezűleg faragott botjára támaszkodva felszállt a kocsis mellé a bakra.

- Találkozunk még, százados úr! - kiabáltak utána hazátlan honfitársai a kórház kapujában összecsődülve, Kreisler Elek pedig hátrafordult, és könnyeivel küszködve, meghatottan integetett vissza nekik, amíg csak el nem tűntek szem elől. Amikor aztán elfordult az út, leejtette a kezét az ölébe, és csendesen dúdolni kezdett maga elé:

Kossuth Lajos azt izente, elfogyott a regimentje.

Ha még egyszer azt izeni, mindnyájunknak el kell menni.

Éljen a magyar szabadság, éljen a haza!

Első fejezet

- Ide már közel van a kikötő, nekem pedig még hosszú lesz az út visszafelé Scutariba - intett türelmetlenül utasának a török kocsis, miután megállította a lassan poroszkáló lovakat a tarkán zsibongó bazársor előtt.

Mit volt mit tenni, Kemény-Kreisler lekászálódott a bakról, és katonaládáját szorosan magához szorítva, botjára támaszkodva elindult a késő délutáni forgatagban Konstantinápoly utcáin, hogy megkeresse Amerikát.

Eleinte meg-megtorpant az árusok bódéinál bámészkodni, de hiába próbálta az irányt tudakolni, amint kiderült, hogy nem akar vásárolni semmit, mindenholnan elzavarták. Még javában a bazárnegyed kusza sikátorai között bolyongott, amikor két ismeretlen, rongyos suhanc közrefogta, és miközben egyikük a botjánál fogva lerántotta a földre, a másik gyorsan kiragadta a katonaládát a kezéből. Mire a féllábú férfi hosszú katonaköpenyében nagy nehezen talpra állt, a két fiú már messze futott a zsákmánnyal.

- Legalább ezt sem kell cipelni többet - morogta magában a magyar, és hirtelen megmagyarázhatatlanul nagy jókedve kerekedett, mint aki egy nehéz, keserves múlt terhétől szabadult meg végre. Könnyűnek és szabadnak érezte magát. A pénzét még indulás előtt gondosan belevarrta a felesleges nadrágszárba, a ládában pedig amúgy is csak az emlékeit és katonaeletének immár teljesen szükségtelen kellékeit hordozta magával.

Vidáman füttyörészni kezdett, és úgy szaporázta a lépteit, hogy amikor a bot lépett helyette, ritmust koppantott a füttyszóhoz. És láss csodát, egyszeriben a goromba árusok is barátságossá váltak. Mosolyogva figyelték a bolondos katonát, odaintették magukhoz és egymással versengve kínálták fűszeres borral vagy forrón gőzölgő, sűrű, fekete kávéval. Amikor pedig tovább ment, készségesen, kinyújtott karral mutatták meg neki az utat a kikötő felé. Így haladt végig a bazársoron, bódétól bódéig, ezernyi illattól és kavargó színektől bódultan a féllábú magyar. Észre sem vette az idő múlását.

Régen lebukott már a nap az Aranyszarv Öböl mögött, és csak a mécsesek imbolgó, szentjánosbogár fényei világították meg imitt-amott a sötétet, mire Kemény-Kreisler megérkezett végül Konstantinápoly kikötőjébe.

Ámulva bámulta a rengeteg hajót, amint hosszú sorokban, fekete árnyékként ringatóztak egymás mellett a vízen. Ekkor azonban korgó gyomra és sajgó lába parancsolóan figyelmeztette, hogy ideje lenne megpihenni valahol. Az öbölbe torkolló utcácskák telis tele voltak apró kocsmákkal, és a kikötő népe ott iszogatót a bejáratok elé kirakott durva fapadokon.

A fáradt magyar téován toporgott egy darabig az egyik előtt, de aztán az orrát megcsapta a frissen sült bárányhús szaga, és nem bírta ellenállni a kísértésnek. Az odűszerű, sötét helyiségben alig volt vendég a hosszú asztal mellett. A pislákoló gyertya fényénél Kreisler Elek óvatosan lenyúlt a nadrágszárához, ujjával kitapogatta a pénzét, és kicsúsztatott a varrás alól egy angol shillinget. A kocsmáros figyelmesen megvizsgálta az érmét, mielőtt kihozta érte az ételt és a kancsó fűszeres, fehér bort. A féllábú férfi mohón enni kezdett. Nem vette észre, hogy az asztal túlsó végénél egy lefátyolozott arcú, burnuszos arab kitartó érdeklődéssel követi minden mozdulatát.

Mire elfogyott a hús és kiürült a kancsó Kemény-Kreisler elnehezült szempillákkal vette tudomásul, hogy az utazás valószínűleg másnapra marad, viszont addig is jó lenne valamilyen szállás után nézni. Nagyot ásított.

- Gyere velem, uram! - suttogta váratlanul az arab az asztal fölé hajolva, és arcából a fátyol mögül csak két világító szembogara látszott ki. - Elviszlek egy lányhoz, aki megmutatja neked a gyönyörök csodálatos kertjét. Olyan élményben lesz részed, mint még életedben soha.

A magyar szórakozottan megcsörgette markában azt a néhány rézpénzt, amit a kocsmárostól kapott vissza a shillingből. Egy lány és egy ágy. Lehet, hogy nem lesz túlságosan szép a lány, de a pillanatnyi helyzetben az ajánlat igencsak csábítóan hangzott.

- Ha veled megyek - kérdezte bizonytalanul -, ott alhatok ma éjszaka ennél a lánynál?

- Persze - bólintott az arab. - Gyere! Ígérem, hogy nem fogod megbánni.

- Hagyd békén a barátomat, Ahmed! - a nagydarab fekete férfi a semmiből bukkant fel a burnuszos arab háta mögött. - Nem kell neki a húgod, mert nem akar mindenféle csúnya betegséget kapni tőle.

Kreisler Elek szorosan megmarkolta a botját. Jól tudta, hogy az ilyenfajta sértés egy arab számára vért kíván. Ahmed azonban szó nélkül sarkon fordult, és még mielőtt a magyar felocsúdott volna, eltűnt a helyiségből.

- Ezek azt hiszik, hogy minden katona egyformán ostoba - a fekete férfi elvigyorodott. - Megleste, hogy hol tartod a pénzed, és ki akart rabolni.

- Köszönöm a segítséget, de nekem nincs pénzem - vont a vállát egykedvűen Kemény-Kreisler, és nagyon vigyázott rá, hogy az arckifejezése el ne árulja az igazságot.

- Azt hiszed, hogy becsaphatod a Prófétát, katona?

- A Prófétát? - kérdezte értetlenül a magyar.

- Engem - a nagydarab fekete barátságosan odanyújtotta a kezét. - Jeremiah Brown Washington a nevem, de az írástudatlan söpredék csak Prófétának szólít. Te tudsz írni, ugye?

- Tudok - a féllábú férfi kezét rázott a Prófétával. - Kemény-Kreisler Elek, tüzér százados..., illetve most már csak leszerelt tüzér.

- Milyen név az, hogy Elek? - Jeremiah Brown kíváncsian mérte végig a hosszú, századosi köpenyt.

- Magyar - mosolyodott el Kreisler Elek.

- Akarsz fogadni, magyar? - a Próféta titokzatosan elvigyorodott.

- Fogadni?

- Igen. Ha kitalálom, hogy hol dugdosod a pénzed, eljössz velem, és segítesz nekem egy kicsit ma este.

- Mondtam már, hogy nincs pénzem! - a magyar ingerülten megrázta a fejét.

- Akkor fogadj velem, és lesz! Ha én veszítek, amire persze semmi esélyed nincs, kapsz tőlem egy igazi Napóleon aranyat - a fekete férfi odatartotta nyitott tenyerét Kemény-Kreisler elé, hirtelen becsukta az öklét, és mire újra kinyitotta egy fényes aranypénz csillogott benne.

- Szívesen eljövök veled, és segítek neked - mondta a mutatóujjától meglepetten a magyar -, ehhez nem szükséges fogadni.

- Add ide a botodat!

A féllábú férfi engedelmesen átadta a botot, aztán megtámaszkodott az asztal szélében. Jeremiah Brown hátralépett egy lépést, kinyújtotta a botot és végigtapogatta a végével a hosszú katonaköpenyt. Váratlanul egy nagyot csapott az üresen fityegő, bal nadrágszár összevarrt aljára. Hiába tömte ki apró szalmával a gondos magyar még a kórházban a nadrág végét, bizony hallani lehetett, ahogy a pénzürmék tompán egymáshoz ütődtek.

- Hallod, hogy csörög az erszény, Elek? - a Próféta diadalmasan elvigyorodott. - Jó sok pénz lehet benne. Fogadjunk, hogy vannak, akik szívesen eladnák ennyiért a bal lábukat.

- Nem fogadok veled! - Kemény-Kreisler szabad kezében egyszeriben megjelent Guyon Richárd tábornok személyes ajándéka, egy hatlövetű, Samuel Colt féle forgótáras pisztoly. - Mit akarsz tőlem?

- Kíváncsi voltam rá, vajon mi lehet az a nehéz tárgy a köpenyed jobb zsebében, katona - a nagydarab fekete változatlanul vigyorogva odalépett a magyarhoz. Úgy látszott, egyáltalán nem zavarja, hogy a pisztoly csöve fenyegetően feszül a mellkasának. Óvatosan letette a botot az asztalra. - Mondtam neked, hogy a Prófétát nem lehet becsapni. Na, megyünk?

- Hová?

- Azt ígérted, hogy segítesz. Különben is megnyertem a fogadást - Jeremiah Brown hátat fordított a magyarnak, és elindult kifelé.

- Várj egy kicsit! - Kreisler Elek zavartan elrakta a pisztolyt, kezébe vette a botot. - Még nem feleltél a kérdésemre.

- Melyikre? - a Próféta türelmetlenül fordult vissza az ajtóból.

- Arra, hogy mit akarsz tőlem - a féllábú férfi fürkészve nézett Jeremiah Brown Washington szemébe. - Mi szükséged van neked rám?

A nagydarab fekete egy darabig némán, vigyorogva állta a magyar tekintetét, aztán elkomorult, és lassan odasétált az asztalhoz.

- A Prófétának nincs szüksége senkire - jelentette ki határozottan. Felemelte és megmutatta üres tenyerét, majd gyorsan becsukta. Amikor újra kinyitotta már egy festett kártyalapot, a pikk ászt, tartotta az ujjai között. Megforgatta a kezében, és a kártya átváltozott kör dámává. Megint összecsukta az öklét, kinyitotta és megmutatta az üres tenyerét.

- Ügyes - bólintott Kemény-Kreisler.

- Ez csak egy trükk - Jeremiah Brown nagyot sóhajtott. - Az egész élet csak egy trükk, és semmit sem ér, ha nem tudsz a másik ember agyával is gondolkozni. Na, idefigyelj! Vegyünk például téged! Biztosan tudtam, hogy van pénzed, különben Ahmed nem próbálkozott volna veled. Ő látta, hol tartod, amikor elővettél belőle, hogy fizess. Elkértem a botodat, és te odaadtad az első szóra, tehát nem abban dugtad el. Innen már egyszerű volt a dolgom. Beleképzeltem magam egy féllábú katona helyébe. A köpeny zsebébe valamilyen fegyver való, hogy kéznél legyen. A nadrág egyik szára viszont felesleges, semmire nem jó, legfeljebb arra, hogy belevarrjam a pénzemet. Érted már? Tudom, hogy nincs hol aludnod ma este, különben nem kaptál volna az arab ajánlatán. Mit keresel itt a kikötőben? Munkát? Ugyan! Egy féllábú katona? El akarsz utazni. Hová? Messzire, különben nem mennél hajóval. Látszik rajtad, hogy született szárazföldi patkány vagy. Valószínűleg félsz is a tengertől. Mégis rászántad magad a hajóútra. Fogadni mernék, hogy Amerikába akarsz menni. Nyertem?

- Nyertél - bólintott a magyar. - Te voltál már Amerikában?

- Én Amerikában születtem - legyintett megvetően a fekete férfi.

- Azt hiszem, most már tudom, hogy mit akarsz tőlem - Kemény-Kreisler elgondolkozva mérte végig a Prófétát. - Te félvér vagy Jeremiah, ugye?

- Na és?

- Nem vagy igazi fekete, sem igazi fehér. Egyedül vagy, mert nem tartozol sehová, ugyanúgy mint egy szerencsétlen féllábú magyar katona. Egy félvér és egy féllábú! Egymásnak való társaság. Nyertem?

- Jó tanítvány leszel, Elek. Gyorsan vág az eszed - Jeremiah Brown lassan el

mosolyodott -, és én ezt azonnal észre vettem. A Próféta soha nem téved! Na, gyerünk, keressük meg a ma esti szállásra valót.

- Jeremiah, miért félt tőled annyira ez az Ahmed?

- Félt?

- Ne játssz velem, Próféta! - csóválta meg a fejét a magyar. - Én még soha nem láttam olyan arabot, aki szó nélkül lenyelte volna azt, amit te Ahmednek mondtál a húgáról.

- Arabot? Sokat kell még tanulnod, barátom - vont a vállát gúnyosan a fekete férfi. - Ez az Ahmed olyan arab, mint te. Egy spanyol szélhámos, akinek nincs is húga. Az egész trükk a nővel csak arra szolgál, hogy elcsalja a buta katonákat valahová, ahol nyugodtan kirabolhatja őket. Tőlem pedig azért fél, mert jól tudja, hogy én lelkiismeret-furdalás nélkül elvágom a torkát, ha úgy hozza a szükség. Van még valami kérdésed, Elek, vagy mehetünk végre? Egy csomó ember türelmetlenül vár minket, hogy odaadja nekünk a pénzét.

A Cafe Lazarus pincéjében hatalmas tömeg zsúfolódott össze a játékasztalok körül. A játékosok a backgammon néven közismert ősi táblás játékot játszották egymás ellen páronként, a nézők pedig fogadásokat kötöttek rájuk. A Prófétával szemben egy igen kövér, turbános török ült, aki először is gyanakodva megvizsgálta a két dobókockát. Azután felállították a 15 fehér és a 15 fekete figurát a megfelelő helyükre a táblán. A török a fehér színt választotta, és letett a tábla mellé egy aranyat, ami a játék tétje volt. A fekete férfi is kirakta a maga egy aranyát, majd az első dobás következett, a kezdés jogáért. Amikor ezt a Próféta két négyessel megnyerte, hangos kiabálással megindultak a fogadások. Hamar kiderült azonban, hogy mindenki a Prófétára szeretne fogadni.

- Hármát fizetek egyre, hogy Próféta nyer!

- Én négyet!

Hiába kiabáltak, úgy látszott nem akad olyan balek, aki tartaná a tétet. Ekkor lépett elő botjára támaszkodva Kemény-Kreisler. Messziről látszott rajta, hogy életében először van ilyen helyen. Görcsösen szorította markában a fogadásra szánt összeget.

- Én szívesen fogadnék a fehérre - mormolta halkan, szinte csak maga elé, mégis azonnal megrohanták minden oldalról.

- Mennyiért?

A féllábú katona gondosan leszámolt az asztal egyik oldalára, a tábla mellé két angol fontot és még tíz shillinget.

- Egy az öthöz szeretném - sóhajtott aggodalmas arccal, aztán várakozóan körülnézett, hogy akad-e jelentkező.

Hirtelen csend lett. A két játékos türelmesen várta, hogy befejeződjék a fogadás. Néhányan összesúgtak, pénzürmék vándoroltak kézről-kézre, míg végül egy ősz hajú, szakállas örmény odalépett az asztal túloldalára.

- Egy a négyhez tartjuk - jelentette ki határozottan.

- Egy az öthöz szeretném - ismételte meg szerényen a féllábú magyar.

Az örmény kérdően pillantott a többiekre. Kimagaslott közülük egy hatalmas termetű kurd harcos, hosszú, varkocsba font hajával. Valószínűleg ő adta a legtöbb pénzt, mert amikor határozottan bólintott, az örmény habozás nélkül elkezdte kirakni a tétet az asztalra. A különböző érmék értékét hangosan átszámította angol shillingre.

- Tíz font a kettő ellen, és négy font két shilling a tíz shilling ellen - jelentette be végül az eredményt, aztán elégedetten megdörzsölte a kezét, és hátralépett a többi néző közé.

Jeremiah Brown rámosolygott török ellenfelére, megsimogatta a két dobókockát, és elkezdte a játékot. Elég hosszú ideig kiegyenlítetten folyt a küzdelem, fehér és fekete figurák egyforma ütemben masíroztak a táblán hazafelé. Kreiser Elek eközben egykedvűen körbesétált a teremben, meg-megállt bámészkodni az asztalok mellett, és halkán feltett egy-két ártatlannak tűnő kérdést. Lassanként megértette a játék lényegét, és érdeklődéssel figyelgette a különböző játékosok taktikáját. Mire visszaért a Próféta asztalához, a szakállas örmény barátságosan rávigyorgott, amiből azt a következtetést vonta le, hogy a kövér török vesztesre áll a fehér bábuval. Rápillantott a táblára, és ott az állás változatlanul eléggé kiegyenlítettnek látszott. Legfeljebb az volt gyanús, hogy amíg Jeremiah Brown minden dobása után azonnal lépett a figuráival, addig ellenfele egyre hosszabban gondolkozott a lépései előtt. Aztán egyszer csak a Próféta az egyik fekete bábuval kiütött a helyéről egy fehér bábút. Leemelte a tábláról, és diadalmas mosollyal a középső, elválasztó vonalra helyezte.

- A Próféta a legjobb játékos a világon - bólintott elégedetten az ősz hajú, szakállas örmény. - Ezzel a bábuval nem lesz könnyű visszalépni a táblára.

Addigra már Kemény-Kreiser is tisztában volt a szabállyal, miszerint a leütött figura csak a saját kezdőhelyén léphet vissza a táblára, a kockákkal dobott számoknak megfelelően. Igen ám, de közben a Próféta fekete figurái már csaknem az összes fehér kezdőhelyet elfoglalták. A turbános török gondterhelten nézegette az állást. Legalább egy hatost kellett volna dobnia, hogy versenyben maradjon. Lehunyta szemmel imádkozott, miközben elgurította a két kockát, de csak egy négyest és egy hármast sikerült dobnia. Jeremiah Brown következett, hogy háborítatlanul meneteljen bábuival hazafelé. Ekkor azonban a fekete férfi elővett még egy aranyat, és letette a tábla mellé.

- Megduplázom a tétet - mondta rezzenéstelen arccal -, és helycserét ajánlok.

Ez egyáltalán nem volt szokatlan ajánlat, bár általában a vesztesre álló játékos szokta felajánlani. A török rövid gondolkodás után felállt a helyéről, ő is lerakott még egy aranyat a tábla mellé, aztán átsétált a fekete bábukhoz. A Próféta udvariasan átadta neki a széket, és az asztal mellett várta, hogy ellenfele dobjon. Elégedetten bólintott, amikor megpillantotta az egyest és a kettést a két kockán, kényelmesen az asztal túloldalára ballagott, és még mindig állva, hanyagul elgurította a kockákat. A nézők felszisszentek a két hatos láttán.

- Ez egy dupla hatos - csóválta meg a fejét hitetlenkedve az örmény.

- Éreztem, hogy szerencsém lesz - Jeremiah Brown leült a török helyére, visszatette a leütött fehér figurát a táblára, és a dupla dobásokra vonatkozó szabálynak megfelelően még háromszor hatot lépett vele.

- Igaza volt - súgta oda Kemény-Kreisler halkán a szakállas örménynek. - Ez a néger egészen ügyes.

Ezután hamar véget ért a játék. Tíz perc sem telt bele és az összes fehér bábu hazaért. A hatalmas termetű kurd diadalmasan odalépett az asztalhoz.

- Kösz, Próféta - mondta, és már nyúlt volna a pénzért, amikor a féllábú magyar megszólalt mögötte.

- Azt hiszem, én nyertem.

- A Próféta nyert - jelentette ki a kurd -, és mi a Próféta fogadtunk.

- Én a fehér bábukra tettem fel a pénzem - rázta meg a fejét Kreisler Elek -, a fekete bábuk ellen. A játékosokról egyáltalán nem volt szó.

- Mit beszél ez? - nézett körül felháborodottan a kurd.

- Sajnálom, fiúk - Jeremiah Brown Washington lustán felállt a székből, még mielőtt a többiek is beleavatkozhattak volna a vitába. - Én igazán nem ismerem ezt a féllábú katonát, de tisztán hallottam, amikor azt mondta nektek, hogy a fehérre akar fogadni. A fehér pedig nyert. A tisztességes fogadás szabályai szerint övé a pénz, barátaim.

Az ősz hajú örmény elgondolkozva babrálta a szakállát, aztán lassan bólintott a magyar felé.

- A Próféta mindig igaza van - mormolta szomorúan. - Tiéd a pénz katona, de azért remélem, fizetsz nekünk egy italt, mert itt ez a szokás, ha sokat nyer valaki.

- Minek kell nekünk ennyi szoba? - Kemény-Kreisler óvatosan felhajtotta a brokáselyem takarót, mielőtt fáradtan leült a hatalmas ágy sarkára.

- Látszik rajtad, hogy életedben először vagy igazi szállodában - a Próféta elégedetten nézett végig a keleti kényelemmel berendezett luxus lakosztályon, aztán cinkosan rákacsintott a féllábú férfire. - Fogadni mernék, hogy még soha nem kerestél ennyi pénzt egyetlen este alatt.

- Becsaptuk őket - vont a vállát kedvetlenül a magyar.

- Ostoba vagy, barátom - a félvér belevetette magát egy kényelmes karosszékre, és felrakta a lábait a mahagóni asztalra. - Elfelejtetted már, hogy az élet csak egy trükk? Ne sajnáld őket! Gondolj arra, hogy ki akartak fosztani téged, el akarták lopni a pénzedet! Ők tudták, hogy a Próféta mindig nyer, ezért fogadtak veled. Tolvajtól lopni nem bűn, katona.

- Szerinted!

- Szerintem - bólintott vigyorogva Jeremiah Brown -, és magam számára én vagyok a törvény.

- Szívesen játszánék egy backgammon partit ellened, Próféta - Kreisler Elek szórakozottan megforgatta a botot a kezében.

- Azt mondtad, hogy nem ismered a játékot - a félvér arcáról eltűnt a vigyor.

- Most már ismerem. Eleget láttam belőle ma este.

- Azt hiszed, hogy ennyi elég?

- Egész életemet különböző harctereken töltöttem - a magyar zavartan pillantott a Próféta -, és ez a játék pont olyan, mint amikor csata közben egy üteget mozgat az ember.

- Egy üteget? - Jeremiah Brown megcsóválta a fejét. - Idefigyelj Elek! Én soha nem játszom ingyen senkivel!

- Nem is kértem tőled - mosolyodott el a féllábú férfi. - Tudod jól, hogy van pénzem. Egy angol font elég lesz tétnek?

Ebben a pillanatban kinyílt a lakosztály párnázott ajtaja, és belépett rajta tarka egyenruhájában a török szobapincér, elegáns ezüst tálcával a karján.

- Egy üveg skót whisky - jelentette be szertartásosan, miközben elhelyezte a tálcát az üveggel, két pohárral és a jeges-vödörrel a mahagóni asztalon.

A Próféta lustán levette a lábát az asztalról, megtekintette a whiskyt, aztán elővarázsolt a levegőből egy ezüstpénzt és odadobta pincérnek.

A török ügyes mozdulattal elkapta az érmét, mélyen meghajolt és mire felegyenesedett szolgálatkész, hálás vigyor ült az arcán.

- Köszönöm, uram. Óhajtanak még valamit? - megnyalta a szája szélét és lehalkította a hangját. - Lányokat..., vagy esetleg fiúkat, egészen fiatal fiúkat?

- Na, katona? - Jeremiah odafordult a magyar felé. - Mit szeretnél?

- Egy backgammon táblát.

- Milyen táblát, uram? - kérdezte zavartan a török pincér.

- Backgammon táblát - ripakodott rá a Próféta idegesen. - Parcheesi, tabula, tric-trac, moultezin, gioul, plakoto, eurika..., szóval backgammon!

- Moultezin - bólintott megkönnyebbülten a török. - Értem. Bocsánat, uram.

Lehajolt a mahagóni asztal elé, kihúzta a középső fiókot, elővett belőle egy backgammon táblát. Odahelyezte a whisky mellé, majd hátralépett, és diadalmasan rápillantott a féllábú magyarra.

- Parancsoljon uram, egy moultezin..., illetve backgammon tábla.

- Jól van, seggfej - intett neki Jeremiah Brown. - Most már hagyj minket magunkra! Menj a fenébe!

Kemény-Kreisler megvárta, amíg a pincér mögött nesztelenül becsukódott a párnázott ajtó, aztán felkászálódott az ágyról, botjára támaszkodva az asztalhoz lépett, és csendesen megkérdezte a félvértől:

- Kire haragszol, Jeremiah?

A Próféta előrehajolt a karosszékekben, megragadta a whiskys üveget, vadul teletöltötte a két poharat, és az egyiket odanyújtotta a magyarnak.

- Igyál, barátom! - suttogta a visszafojtott indulattól rekedtes hangon.

A féllábú férfi engedelmesen elvette a poharat, és belekortyolt. Jeremiah Brown Washington viszont egy hajtásra kiitta a sajátját. Kabátujjával megtörölte a szája sarkát, ránézett a magyarra, és lassan elvigyorodott.

- Nem is ember az, akinek nincsenek indulatai. Nagy szükségem volt már erre az italra. Azt kérdezted, hogy kire haragszom? Minden szolgálélekre haragszom, mert egy lélek sem arra született, hogy szolgáljon! Ez a fereg viszont még a saját édesanyját is eladta volna nekünk egy kis baksisért.

- Eladta volna - bólintott Kreisler Elek -, bár nem hiszem, hogy igazán szép asszony lenne szegény.

- Valószínűleg a fiára hasonlít - a Próféta elnevette magát. - Tiszta szerencse, hogy nem vettük meg. Biztos, hogy játszani akarsz még ma este, Elek? Nem akarsz inkább lefeküdni, és aludni? Fáradtnak látszol.

- Csak egyetlen játékot - a magyar letette a poharát az asztalra, és kinyitotta a backgammon táblát.

- Én még soha nem láttam olyan vesztest, aki az első játék után abba tudta volna hagyni - figyelmeztette a félvér barátságosan.

- Te abba tudnád? - érdeklődött szórakozottan Kemény-Kreisler, miközben a felállította a bábukat a táblára.

- A Próféta nem szokott veszíteni - vont a vállát Jeremiah Brown, és töltött magának még egy pohárral a whiskyből. - Annyi előnyt adok, hogy te kezdheted a játékot.

- Inkább valami mást szeretnék - a magyar leült az asztalhoz, a tábla elé.

- Mit? - kérdezte gyanakodva a Próféta.

- Mutasd meg nekem a trükkös tenyeredet!

A félvér letette a poharat, rákönyökölt az asztalra, és odatartotta nyitott kezeit Kreisler Elek elé.

- Melyiket? Én mind a két kezemmel tudom az összes trükköt.

- Hol a pikk ász?

A Próféta megforgatta a jobb kezét, és máris felmutatta két ujj között a festett kártyát.

- És az az egy font, amiben játszani fogunk?

A Próféta összezárta bal öklét, és mire kinyitotta, ott pihent a tenyerén a pénz.

- Most pedig - folytatta mosolyogva a magyar -, azt a két kockát mutasd meg, amikkel a dupla hatosokat szoktad dobni!

Jeremiah Brown Washington elkomorodott, becsukta mind a két kezét, lassan felegyenesedett. Szótlanul megitta az italt a poharából, aztán leült a karosszékre, és szomorúan belenézett a féllábú férfi szemébe.

- Te azt hiszed, hogy csalok? - kérdezte halkán.

- Nem hiszem - Kemény-Kreisler megrázta a fejét -, tudom. Én elég jó tűzér voltam Jeremiah, és a látásomat még nem veszítettem el, csak az egyik lábamat. Lehet, hogy ellenem nem csalnál, de azért szeretném az asztalon látni azokat az ügyes kockákat.

- A Próféta soha nem téved - jelentette ki a félvér váratlanul, és szélesen elvigyorodott. - Jó tanítvány vagy, katona. Butaság lenne, ha emiatt haragudnék rád. Lássuk, hogyan harcolsz a táblán!

- Itt az egy font - a magyar kirakta a pénzt a tábla mellé.

- Az egy font - bólintott Jeremiah Brown -, és a két kocka.

Kreisler Elek árgus szemekkel figyelte, amint a Próféta letette az asztalra a pénzt és a kockákat. Átnyúlt a tábla fölé, felemelte a két kockát, és gurított velük egyet próbaképpen. Amikor meglátta a dupla hatost elégedetten elmosolyodott.

- Kezdhetjük a játékot.

Besütött a lakosztályba a kelő nap fénye, és a whisky is régen elfogyott már, a hatodik játszma azonban csak nem akart véget érni. Az első ötöt a Próféta nyerte, és minden alkalommal megduplázták a tétet. Ennek megfelelően nagy kupacban állt a pénz előtte, de most úgy látszott, gondban van.

- Megdupláznám a tétet - mormolta elgondolkozva -, és helycserét ajánlok.

- Nem tudom elfogadni - ingatta a fejét a magyar. - Reménytelen az állásod, Próféta. Miért húzod az időt?

- Nem szeretek veszíteni - Jeremiah Brown megforgatta a két dobókockát a kezében. - Nem is szoktam.

- Minden kezdet nehéz - Kemény-Kreisler elvigyorodott. - Dobni is fogsz majd, vagy csak udvarolsz a kockáknak?

- Feladom - a félvér letette a két kockát a tábla mellé, és odatolta az egész kupac pénzt a féllábú férfi elé. - Nyertél. Játsszunk még egy utolsó játékot, dupla vagy semmi alapon!

- Nem szeretném - sóhajtott a magyar. - Túl sok pénz lenne az nekem. Ha veszítenék, nem tudnám miből kifizetni a hajútát Amerikába.

- Megértem - a Próféta felállt, nagyot nyújtózkodott, és az ablakhoz sétált. Némán bámult kifelé, majd egy kis idő után visszafordult a magyar felé. - Jó neked, barátom, mert van még veszíteni valód.

- Először a hazámat vesztettem el, azután a lábamat - Kreisler Elek megvonta a vállát -, Amerikát nem akarom elveszteni.

- Én megtanítalak arra, hogyan kell nyerni - Jeremiah Brown Washington keserűen elmosolyodott -, hátha több hasznát veszed, mint én. Gyere, játsszunk egy utolsó játékot ingyen!

Nem várt a válasza, a karosszékhez ballagott, beleült, és felállította a bábuait a táblára. A magyar is elrendezte a sajátjait. Szótlanul dobtak a kezdés jogáért. Ez a Prófétának kedvezett. Néhány percig teljes csendben játszottak.

- Téged ki tanított meg nyerni? - törte meg a csendet a magyar.

- Az élet - válaszolta szűkszavúan a félvér.

Egy jó darabig megint némán folyt a kiegyenlített játék. Dobtak és léptek, megint dobtak, és megint léptek. Végül ismét Kemény-Kreisler volt az, aki nem bírta tovább.

- Miért jöttél el Amerikából, Jeremiah? - kérdezte két dobás között.

- Az anyám hozott el onnan - a Próféta szórakozottan morzsolgatta a kockákat a kezében -, mert nem akarta, hogy rabszolgaként éljem le az életemet. Az apám szökött rabszolga volt, aki hét évig bujkált az anyám családjánál Bostonban, de a végén csak megtalálták a rabszolgavadászok, és visszavitték a gazdájához. Hiába akarta a bostoni nagyapám megvásárolni, nem adták el neki. Azt persze nem sejtették, hogy én is a világon vagyok, különben engem is elvittek volna magukkal. Mississippi állam törvényei szerint én életem végéig egy bizonyos MacCarthy család tulajdona leszek, ugyanúgy, mint a lovaik, vagy a kutyaik, vagy az apám. Bizony katona, van aki már azonnal vesztesnek születik.

A félvér elhallgatott, elgurította a két kockát. Amikor meglátta a kettést és a hármast, vigyorogva pillantott a táblára.

- Úgy látszik, nincs szerencsém. Most jól jönne az ügyes kockák.

- Sajnálom - motyogta zavartan a magyar.

- Mit sajnálsz, Elek? - kérdezte gúnyosan Jeremiah Brown. - Nem te szültél engem! Vagy talán azt sajnálod, hogy megint nyerni fogsz?

- Az apádat sajnálom. Biztosan büszke lenne rád.

- Az apám nem él már - legyintett a Próféta -, annyira büszke volt rám, hogy belehalt. Az is lehet, hogy én öltem meg. MacCarthy egyáltalán nem tudott rólam, amíg nem írtam neki egy levelet. Pénzt ajánlottam az apámért, sok pénzt. Aztán kiderült, hogy a leveletem megegyezett az apámmal, és bosszúból, hogy én szabadon élek a legkeményebb munkára fogták. Újra írtam, de minél több pénzt ajánlottam fel, annál rosszabbul bántak vele. Nem is tudom, minek mesélem ezt el neked? Dobjál már!

Kemény-Kreisler engedelmesen elgurította a kockákat, és kivételesen nem örült, amikor meglátta a dupla hatost. Hosszan vizsgálta a táblát, mielőtt lépett a bábuival, pedig nem volt rá semmi szükség, hiszen látszott, hogy ellenfele mindenképpen reménytelen helyzetbe kerül.

- Ne kímélj! - szólt rá élesen a félvér. - Tiszta szerencse, hogy ezt a játékot ingyen játszottuk, különben az összes pénzemet elnyerted volna. Azt hiszem, a backgammont már valóban elég jól megtanultad. Holnap majd elővesszük a kártyát. - Hunyorogva felnézett az ablakon át vakítóan világító nap fényébe, és lassan elvigyorodott - Azaz ma.

Második fejezet

Mire hosszú és mély álmából felébredt a kimerült magyar a brokátselyem takaró alatt, meghökkenve vette észre, hogy egyedül van a luxus lakosztályban.

- Jeremiah! - morogta félhangosan, miközben benyúlt a párnája alá a Colt pisztolyért. - Hol az ördögben vagy?

Gyanakodva hallgatta egy darabig a lakosztály puha csöndjét, aztán, amikor sehol nem moccant semmi, kitapogatta az ágy mellett a botját, és kiült az ágy szélére. Előhúzta a csizmáját az ágy alól, és óvatosan megrázta, merthogy lefekvés előtt nagy titokban abba dugta el a nyereségét. Hanem időközben úgy látszik kiürült a csizma, mert hiába próbálkozott vele, nem csilingelt benne egy árva peták sem.

- Ostoba voltam - sóhajtott Kreisler Elek. A karosszékhez ballagott, hogy megvizsgálja a nadrágját is. Amint kézbe vette, és megérezte a súlyát, valamelyest megkönnyebbült, amikor pedig belebújt, és meghallotta, ahogy a pénzérmék tompán egymáshoz ütődtek a felesleges nadrágszárban a szalma között, lassacskán elmúlt a gyomrából a görcsös pánik. Csalódottságán azonban nem tudott egykönnyen úrrá lenni. Rádöbrent arra, hogy azalatt az eseménydús nap alatt, amit együtt töltöttek, megkedvelte a nagydarab félvért.

Rosszkedvűen járta körbe a lakosztályt, mert minél pompásabbnak látta, annál jobban nyugtalanította, hogy ezt a csillogó fényűzést a nehezen összegyűjtött, és az amerikai utazásra szánt pénzéből kell majd kifizetnie. Aztán a fürdőszobában végre elfelejtette a gondjait. Nekilátott kiszámítani, hogy mennyi víz férhet a hatalmas, medencének is beillő kör alakú márványkádba. Kipróbálta a tekerős csapokat, és hirtelen elhatározással meggyújtotta a melegvíz-kályha alá készített farakást.

- Megjöttem, katona - Jeremiah Brown Washington vidáman vigyorogva lépett be a lakosztály párnázott ajtaján, de meghökkenve torpant meg, amikor nem látta sehol a magyart. Gyanakodva fülelt körbe, és csak akkor mozdult újra, amikor egy halk csobbanást hallott a fürdőszoba felől.

- Felébredtél végre? - nyitott be a fürdőszobába, de az üres márványkádból nem érkezett válasz.

- Hol a pénzem? - Kemény-Kreisler anyaszült meztelenül állt az ajtó mögött, egyik kezével a botjára támaszkodott, a másikból azonban fenyegetően meredt a Colt pisztoly a félvér felé.

- Már másodszor fogod rám ezt az izét - a Próféta megcsóválta a fejét, és egyáltalán nem látszott riadtnak. - Remélem tudsz vele bánti.

- Hol a pénzem?

- Én hülye, azt hittem, hogy miattam fogsz izgulni - Jeremiah Brown gúnyosan elhúzta a száját -, te pedig csak a rohadt pénzedért aggódsz. Nyugodj meg, itt van nálam, csak egy kicsit megforgattam. Arra gondoltam, hogy veszek neked egy hajót, ha már annyira el akarsz menni Amerikába.

A kabátja alól elővett egy faragott tubákos szelencét. Színpadias mozdulattal kinyitotta, és odatartotta a magyar orra elé.

- Ami ebben van, az mind valódi Napóleon arany - jelentette diadalmasan.

Kreisler Elek tágra nyílt szemekkel nézte a csillogó érméket, aztán zavartan leengedte a pisztolyt.

- Miattad is aggódtam - mormolta halkán -, nemcsak a pénzért. Azt hittem, hogy becsaptál, és ez nagyon rosszul esett.

- Helyes - bólintott a Próféta, miközben becsukta a szelencét. - Legalább megtanulod, hogy ne bízz senkiben, csak magadban! Most pedig öltözz fel, és tűnjünk el innen gyorsan!

- Miért? - kérdezte gyanakodva a magyar, de azért engedelmesen indult a nadrágja felé.

- Nem érzed, mennyire bűzlik ez a hely?

- Nem én - vallotta be Kemény-Kreisler öltözködés közben.

- Mit gondolsz, mekkora feltűnést keltettünk itt, mi ketten? Egy féllábú katona és egy magamfajta fekete! - Jeremiah Brown elvigyorodott. - Ez nem a kikötőnegyed, Elek!

- Akkor minek jöttünk ide? - a magyar már a csizmáját húzta, a földön ülve.

- Amikor idejöttünk, még nem tudtam, hogy a Topkapi palotában fogok kártyázni a városparancsnok fiával - legyintett a félvér. - Fogadni mernék, hogy a pasa rosszul lesz, amint meghallja, mennyit veszített a csemetéje.

- Na és?

- Ezeknél a mohamedánoknál van valami hülye vallási törvény, ami tiltja a szerencsejátékot - sóhajtott a Próféta. - Különösen, amikor vesztenek. Ha rajtakapnak egy-kettőre levágnak rólad mindenféle testrészeket, azután pedig nyilvánosan felakasztanak.

- Kár lenne érted - bólintott a magyar, és elindult az ajtó felé. - Gyerünk!

Mire azonban leértek az emeletről a szálloda elegáns előcsarnokába, ott már egyenruhás török katonák várták őket, és azonnal rávetették magukat a Próféta. A nagy kavarodásban a féllábú férfival nem törődött senki, és így Kemény-Kreisler háborítatlanul kísértálhatott a kijáraton.

A szálloda előtt több nyitott bérkocsi is várakozott. A magyar odalépett az elsőhöz a sorban, és felszállt a kocsis mögé az ülésre.

- Kapsz tőlem egy igazi aranyat, ha elviszel szaporán a kikötőbe - mondta az öregnek a bakon.

- Az én lovaim a leggyorsabbak egész Sztambulban - vigyorgott büszkén fogatlan szájával a vén kocsis. - Mehetünk, uram.

- Még nem mehetünk - szólt rá Kreisler Elek -, mert várunk valakit.

- Jó - egyezett bele az öreg -, akkor addig mutasd meg az aranyat!

A magyar óvatosan lenyúlt az összevarrt nadrágszárhoz, és ujjaival kotorászni kezdett a varrás között a szalmában. De bizony amiket kitapintott, egy se pénz volt, csak ócska patkószögek.

- Megérdemelnéd Jeremiah, hogy nyilvánosan felakasszanak - mormolta idegesen maga elé, aztán komor arccal odafordult a kocsihoz. - Az a férfi hozza majd az aranyadat, akire várunk.

Ebben a pillanatban megjelent a szálloda kijáratában Jeremiah Brown Washington összekötözött kezekkel, két török katona kíséretében.

- Próféta! - kiáltott felé Kemény-Kreisler, pisztollyal a kezében - Futás!

Nagyot dörrent a Colt, kétszer egymás után. A török katonák a földre buktak, a félvér pedig lélekszakadva rohanni kezdett. Futásban kapaszkodott fel a bérkocsi hágcsójára.

- Gyerünk! - szólt rá a kocsisra a magyar, miközben botjával átnyúlt az öreg válla fölött, és biztatásul odacsapott vele a lovak közé.

Több se kellett a lövöldözéstől bokros állatoknak. Ágaskodva ragadták magukkal a kocsit, olyan iramban, hogy a járókelők alig bírtak félreugrálni előle. A Próféta bezuhant a két ülés közé, onnan bámult kábultan a szálloda felé, a földön heverő török katonákra.

- Megölted őket? - kérdezte elhűlten.

- A lábukra céloztam - a magyar megvonta a vállát. - Visszamenjünk, és bocsánatot kérjek tőlük?

- Előbb szabadíts meg ezektől a rohadt kötelektől - Jeremiah Brown vigyorogva nyújtotta ki a kezeit -, ha már az akasztófától megszabadítottál. Számítottam rá, hogy megpróbálsz, de őszintén szólva nem voltam biztos benne, hogy tényleg tudsz bánni azzal a vacakkal.

- Jobban tudok bánni vele, mint az emberekkel - morogta a féllábú férfi.

Nagy nehezen leoldozta a kötelet a félvér kezéről, és mire a Próféta a zötykölődő fogaton ügyetlenül felkászálódott mellé az ülésre, az öreg bérkocsisnak is sikerült végre megszeli-
dítene a lovakat. Szerencsére elég messze jártak már a szállodától, mert ekkor a batár váratlanul, hatalmasat zökkenve megállt.

- Lövöldözésről nem volt szó - a fogatlan vénember szemrehányóan fordult hátra az utasaihoz.

- Azt hitted, ingyen kapod az aranyat, öreg? - a magyar megcsóválta a fejét, és türelmetlenül intett. - Gyerünk tovább, különben nem áll az alku!

- Előbb látni akarom azt az aranyat! - a kocsis konokul szorította az istrángot, és gyanakodva bámult a Prófétára.

- Mutasd meg neki, Jeremiah! - sóhajtott Kemény-Kreisler.

- Az összes pénzemet elvették a rohadékok - a félvér fájdalmasan simogatta a kötél nyomát a csuklóján.

- Az összes pénzünket - helyesbített a magyar szomorúan -, mert az én pénzem is nálad volt, igaz? Kiloptad a nadrágomból.

- Én figyelmeztettelek, hogy ne bízz senkiben - Jeremiah Brown Washington lesütötte a szemét, és zavartan elvigyorodott. - Nagyon haragszol, Elek?

- Nem annyira, mint a pasa - mosolyodott el a féllábú férfi. - Mutasd meg az öregnek az ügyes aranyat Próféta, különben mehetünk gyalog!

A félvér engedelmesen kinyújtotta a tenyerét a bérkocsis felé, megforgatta, és íme, ott csillogott benne csábítóan az érme.

- Allah irgalmaz, ez egy igazi arany! - a vénember elbűvölten bámulta a fényes pénzdarabot, aztán mohón rápillantott a félvérrre. - Addig nem megyünk sehová, amíg ide nem adod nekem!

- Add oda neki! - bólintott a magyar.

- Ez az arany a kabalám - súgta felé kétségbeesetten Jeremiah Brown.

- Nem vált be - Kreisler Elek elvette a pénzt a Próféta tenyeréről, és odaadta a kocsisnak. - Gyerünk öreg, csapj a lovak közé, mielőtt meggondolom magam!

- Csónakot lopni egyáltalán nem bűn - magyarázta a félvér -, ha az embernek szüksége van rá.
 - Szerinted - lihegte ingerülten a magyar, miközben kétségbeesetten nekifeszült az evezőnek.
- Az ütött-kopott lélekvesztő veszélyesen dülöngélve imbolygott az öböl bejáratánál horgonyzó háromárbocos hajók között.
- Mit csinálsz, Elek? Fel akarsz borítani minket? - Jeremiah Brown megcsóválta a fejét. - Rendesen fogd a lapátot, és akkor húzz vele, amikor én! Ez se nehezebb, mint a backgammon! Evezni eddig még mindenki megtanult, aki akart. Fogadjunk, hogy neked is sikerülni fog.
 - Nem fogadok veled, mert csalsz, lopsz és egy szavadat sem lehet elhinni.
 - Na és? - a Próféta elvagyorodott. - Csak azt csinálom, amihez értek. Megígértem neked, hogy elviszlek Amerikába, mit akarsz még?
 - Pihenni - a féllábú férfi behúzta az evezőjét, és nagyot sóhajtott. - Alig egy napja ismerlek Jeremiah, de attól félek, hogy téged nehezebb túlélni, mint bármelyik háborút, amiben eddig benne voltam. Egy teljes hadsereg üldöz bennünket a kikötőnegyedben.
 - Mondtam neked, hogy a városparancsnok ideges lesz - a félvér legyintett, és megvonta a vállát -, de te ne aggódj emiatt! Keresünk magunknak egy jó kis hajót, és bottal üthetik a nyomunkat. Úgyis el akartál utazni, nem?
 - Szerettem volna - Kreisler Elek keserűen elmosolyodott -, de nem egészen így képzeltem. Gondolod, hogy találunk olyan hajót, amelyik ingyen is elvisz, mert nincs egy fillérünk sem.
 - Ezt a részét bízd rám - mondta magabiztosan a Próféta. - Én az életem nagy részét különböző hajókon és kikötőkben töltöttem. Nyugodtan leköphetsz, ha holnap reggelre még nem leszünk úton Kréta felé. Az a hajó megfelel?
- A „Stella Bianca” leeresztett vitorlákkal, békésen himbálózott a part mellett a hosszú kötélén, és az ég felé meredő, csupasz árbocrudak fölött csak a Szárd Piemonti Királyság zászlója lengedezett az enyhe délutáni szélben. Néhány matróz ráérősen kavargatott valamit egy nagy üstben a hátsó fedélzeten.
- Mire besötétedik, megfőzik a hallevest a fiúk, és akkor meglátogatjuk őket, hátha kapunk mi is belőle - Jeremiah Brown vágyakozva nyalta meg a szája szélét.
 - Minek várunk addig? - a magyar türelmetlenül markolta az evezőt.
 - Signore Ravinelli túlságosan józan még ilyenkor. Hadd igyon előbb egy-két pohárával! - a félvér kényelmesen az ölébe fektette a lapátot. - Időnk van bőven, mert a hajó csak hajnalban indul.
 - Honnan tudod? - kérdezte gyanakodva Kemény-Kreisler.
 - Akarsz fogadni? - a Próféta titokzatosan elvagyorodott.
 - Miben? Egyikünknek sincs semmije - legyintett a féllábú férfi.
 - Egy aranyban - Jeremiah odatartotta az öklét a magyar orra elé, és lassan kinyitotta. A kabala arany fényesen csillogott a tenyere közepén.
 - Ezt odaadtuk az öregnek - a magyar hitetlenkedve nézte a pénzt. - Hogyan került vissza hozzád?
 - Az a te bajod barátom, hogy mindent elhiszel, amit láatsz - Jeremiah Brown kinyújtotta a kezét a víz fölé, hirtelen megfordította. Az érme nagyot csobbanva esett bele a tengerbe, és azonnal süllyedni kezdett. - Na? Most hol az arany?

- Hol van? - Kreisler Elek elgondolkozva ráncolta a homlokát.
- Nálam nincs - a félvér megmutatta mind a két nyitott tenyerét. Aztán egyik kezével belenyúlt a magyar zsebébe, és elővarázsolta a csillogó érmét.
- Mutasd csak! - mondta a féllábú férfi. Óvatosan végigsimította a fénylő aranyat, és egyszeriben elmosolyodott. - Mivel van hozzádkötve?
- Egy selyemszállal. Vigyázz, mert könnyen elvágja az ujjadat! Amilyen vékony, olyan erős - Jeremiah elengedte a pénzt, és hagyta, hadd hintázzon a fonal végén.
- Ügyes trükk - ismerte el a magyar. - Sohasem jöttem volna rá, ha nem árulod el.
- Jó hosszú a selyem rajta - a Próféta elvigyorodott. - Ez az arany olyan, mint egy húséges kutya, mindig visszajön hozzám. Haragszol még rám a pénzed miatt, Elek?
- Szeretnék haragudni, de nem nagyon megy - vallotta be zavartan Kemény-Kreisler. - A fene tudja miért!
- Pedig csúnyán kihasználtalak - Jeremiah lehajtotta a fejét. - Hosszú idő óta készültem már erre a kártyapartira a pasa fiával, és te kapóra jöttél nekem.
- Azt hiszed, nem vettem észre? - a magyar megvonta a vállát. - Szükséged volt egy magamfajta, ártatlan képű balekre a backgammon trükkhöz.
- És a pénzedre is szükségem volt - sóhajtott szomorúan a félvér -, különben nem ült volna le velem kártyázni a török. Akkor lehet a legkönnyebben becsapni valakit, ha azt gondolja, hogy ő csap be téged. Ez a fiú meg volt győződve arról, hogy én egy gazdag amerikai vagyok, akitől annyit nyerhet, amennyit csak akar. Heteken át rendszeresen játszottam a barátaival, és nagyon vigyáztam, hogy mindig veszítsek.
- Várj egy kicsit! - vágott közbe a féllábú férfi. - Azt akarod mondani, hogy te ezt az egészet előre kiterverted, mint egy..., mint egy hadjáratot?
- Pontosan úgy - Jeremiah Brown Washington büszkén bólintott. - Rengeteg aprólékos munka fekszik ebben az akcióban. Először fel kellett deríteni a célpontot, azután bekeríteni, és a végén kíméletlenül lecsapni rá.
- Sajnálom, hogy nem sikerült - mormolta udvariasan Kemény-Kreisler.
- Sikerült - a Próféta komoran bámult a semmibe. - Még többet is nyertem, mint amire számítottam.
- Nem sikerült - ingatta a fejét a magyar -, mert elfelejtettél a visszavonulási útvonalról gondoskodni. A csatát megnyerted, de a háborút elvesztetted.
- Hülyének nézel? - csattant fel a félvér. - Azért költöztünk abba a rohadt drága szállodába, mert ott akartam játszani a fiúval. Úgy terveztem, hogy amíg hazakeveredik az apjához panaszkodni, bőven lesz időnk eltűnni a pénzzel. Ki volt ez találva rendesen! Nem tehetek róla, hogy az az idióta török ragaszkodott a palotához! Így sem lett volna semmi baj, ha nem megyek vissza érted a szállodába. Ha egyenesen a kikötőbe jövök, most már régen úton lehetnék valahová, a pénzzel együtt.
- Szóval, miattam kerültél bajba?
- Igen, te pedig miattam - Jeremiah elvigyorodott. - Akarod tudni, hogy miért mentem vissza hozzád a szállodába?
- Miért?

- Én még soha senkivel nem találkoztam, aki ilyen hamar megtanulta a backgammont. Kár lett volna otthagyni téged a törököknek.

- Azt hittem, valami más okod is volt rá - jegyezte meg gúnyosan a magyar.

- Nagyon tévedsz, ha a jó szívemre célzol. Egyszerűen csak kíváncsi voltam rá, hogy a pókerhez mennyi időre lesz szükséged - a Próféta egy szemvillanás alatt eltűntette a selyemszálon himbálózó aranyat, és máris ott volt a kezében egy pakli kártya. - Idefigyelj Elek, most úgyszincs más dolgunk, amíg itt várakozunk szívesen elmagyarázom neked a játék lényegét.

Régen lebukott már a nap az Aranyszarv Öböl mögött, mire megfőtt végre a hallevés a „Stella Bianca” hátsó fedélzetén. Az első adag a fedélzetmesternek járt, és a férfi mohón szürcsölni kezdte a forrón gőzölgő ételt, amikor az esti csendben meghallotta, hogy valami nekiütődött a hajó oldalának.

- Van ott valaki? - kérdezte a sötétlő víz fölé hajolva.

- A Próféta.

- Mit akarsz?

- Hoztam neked egy csónakot, Angelo.

- Honnan loptad? - a fedélzetmester faragatlan fickó volt, szépen hangzó neve ellenére.

- Illik ilyet kérdezni egy jó baráttól? - Jeremiah Brown a beszélgetés közben fürgén felmászott a hágcsón a hajóra. - Mi ez a mennyei illat? Hallevés?

- Éhes vagy? - vigyorodott el Angelo.

- Én mindig éhes vagyok - a félvér megvonta a vállát. - Signore Ravinelli mit csinál?

- Az ebédlőben iszik - legyintett a fedélzetmester, aztán gyanakodva pillantott a Prófétára. - Őt keresed?

- Azt mondta a múltkor, hogy szívesen kártyázna egy kicsit - Jeremiah barátságosan vigyorgott a fedélzetmesterre.

- Te mindig nyerni szoktál Próféta, igaz? - Angelo ravaszul megnyalta a szája szélét. - Mennyit kapok belőle?

- A hallevessel együtt hozz be egy hordó rumot is az ebédlőbe - a Próféta rákacsintott a férfire -, és akkor megfelezzük, amit nyerek. A csónakot meg húzzátok fel a hajóra! Benne ül a barátom, beszélj meg vele, hogy mit adsz érte!

A „Stella Bianca” már igencsak úton volt, mire Signore Ravinelli erősen másnapos állapotban előtámasolygott a kabinjából. Émelyegve kavargott a gyomra a rengeteg rumtól, és élesen hasogatott a fájás a fejében. Összehúzott szemekkel, a szikrázó napsütéstől hunyorogva mászott fel a kormányállásba.

- Kutyaharapást a szőrével, uram - a kormányos megértően pillantott a mogorva férfire, és elővette kopott viharkabátja zsebéből a laposüveget.

- Mikor szedtük fel a horgonyt? - kérdezte gyanakodva Ravinelli, miközben mohón kortyolt az italból. Nem emlékezett rá, hogyan került a kabinjába, sem arra, hogy egyáltalán elhagyták a kikötőt.

- Hajnalban indultunk - vigyorgott a szakállas kormányos, aztán fejével a dagadtan feszülő vitorlák felé bökött. - Ha ilyen marad a szél, hamarosan elérjük a Dardanellákat.

A hajó tulajdonosa megtörölte a szája szélét a kabátujjában, majd elgondolkozva körbetekintett a fedélzeten, mielőtt visszaadta a laposüveget a kormányosnak. Az árbockosárban a szolgálatos szicíliai matróz lankadatlan figyelemmel fürkészte a látóhatárt egycsövű messzelátóján keresztül, két másik matróz pedig a hajó egyetlen, ósdi mozsárágyúja körül sürgölődött a hátsó fedélzeten, egy féllábú férfi társaságában.

- Az ott kicsoda?

- Az új fegyvermester - a kormányos átvette a laposüveget, szórakozottan megrázta, és amikor hallotta, hogy alig kotyog már az ital benne, gúnyosan hozzátette -, egészségére, uram!

- Mi a fene történt? - Ravinelli rosszkedvűen ráncolta a homlokát. - Ki adott engedélyt az indulásra, és hol az ördögben van a kapitány?

- Az ebédlőben kártyázik egy hatalmas, nagydarab feketével - vonogatta a vállát a kormányos, miközben szomorúan visszarakta a zsebébe a kiürült laposüveget -, csak én vagyok itt szolgálatban már ki tudja hányadik órája, uram.

- Egy nagydarab feketével? - Ravinellinek egyszeriben eszébe jutott az előző este, a hordó portói rum és az újfajta kártyajáték. - A Próféta! Mit csinál az az átkozott nigger az én hajómon? Annyira részeg nem lehettem, hogy a hajót is elkártyázzam! Az ég szerelmére Giovanni, kié ez a hajó most?

- Nem tudom, Signore Ravinelli - a szakállas férfi egykedvűen támaszkodott a kormánynak. - Nekem csak annyit mondott hajnalban a kapitány, hogy irány Kréta, a többi pedig nem az én dolgom.

- Tönkre akar tenni? - rivallt rá Ravinelli a „Stella Bianca” kapitányára, miután indulatosan feltépte az ebédlő ajtaját. - Minek megyünk Krétára, amikor nem is viszünk semmilyen rakományt? Ki adott erre engedélyt?

- Maga adta ki az utasítást Signore Ravinelli, saját kezűleg - Jeremiah Brown Washington hűvös nyugalommal pillantott fel kártyáiból a zaklatott piemonti hajótulajdonosra -, és én vagyok a rakomány.

A kövérkés szardíniai kereskedő elbizonytalanodva, riadt szemekkel figyelte, amint a nagydarab félvér benyúlt a belső zsebébe, és elővett egy gyűrött papírlapot.

- Megismeri az aláírást, ugye? - Jeremiah gúnyosan mosolyogva nyújtotta a papírt.

- Részeg voltam - mentegetőzött Ravinelli, miközben gyorsan végigfutotta az írást. Megkönnyebbülten látta, hogy nem kártyázta el teljesen a hajót, csak egyetlen útra kötelezte el magát.

- Engem hajnalban azzal ébresztett uram, hogy haladéktalanul szedjük fel a horgonyt - magyarázkodott a kapitány. - Hiába figyelmeztettem, hogy alig van személyzet a hajón, ragaszkodott hozzá, hogy azonnal induljunk.

- Semmire nem emlékszem - sóhajtott a hajótulajdonos.

- Tudtam, hogy így lesz - bólintott a Próféta vigyorogva -, ezért kértem róla írást. Üljön le Ravinelli, és nyugodjon meg! Hosszú út áll előttünk. Mindjárt szerzek egy negyedik játékost, és talán visszanyerheti amit elveszített. Az új fegyvermester állítólag egészen jól tud pókerezni.

Harmadik fejezet

Mire a „Stella Bianca” megérkezett Kréta szigetére, Kreisler Elek már valóban egészen jól tudott pókerezni, és a Prófétával együtt eleget nyertek ahhoz, hogy szabályosan kifizessék az utat egy fürge, angol, teaszállító klipperen Gibraltárig. A félvér ezen a hajón is hamarosan megtanította a tiszteket az újfajta amerikai kártyajátéokra. Szegény angoloknak igazán nagy szerencsájuk volt, hogy jó széllel haladtak végig a Földközi tengeren, különben talán még a rakományt is elveszítették volna. Jeremiah Brown és a féllábú magyar így is annyit nyert, hogy Gibraltáron könnyűszerrel vehettek maguknak egy kétlovas hintót. Azzal mentek tovább, Párizson keresztül, Le Havre kikötőjébe. Útközben meg-megálltak egy kicsit pókerezni, és bármerre jártak, a Próféta mindenütt hihetetlen ügyességgel talált rá a megfelelő partnerekre.

Le Havre kikötőjéből az Alabama Hajózási Társaság havonta egyszer rendszeres hajójáratot indított New Yorkba. Ez a járat szállította Amerikába a postát, a zsúfolt felső fedélzeten a szegényebb kivándorlók tömegeit, a minden kényelemmel ellátott luxuskabinokban pedig a jómódú, gazdag utasokat. A hatalmas hajókat kisegítő gőzgépekkel is felszerelték, és így még huzamosabb szélszend esetén is tartani tudták a menetidőt.

- Hamarosan elindul az „Alabama Arrow” - Kreisler Elek a lelkesedéstől lihegve lépett be a szállodai szobába. - Már alig lehetett helyet kapni rá. Megvettem a két legdrágább luxuskabint.

- Kár volt - Jeremiah Brown az ágyon hevert, és szórakozottan kevergette a kártyapaklit.

- Miért? Megengedhetjük magunknak, hogy külön kabinban utazzunk, nem?

- Megengedhetnék - bólintott a félvér -, csakhogy én nem utazom. Tudtad, hogy a francia kurvák a legügyesebbek a világon?

- Ne hülyéskedj, Próféta!

- Komolyan. Én már kínai és japán lányokat is kipróbáltam, de sehol sincsenek a franciákhoz képest.

- Megígérted, hogy elviszel Amerikába - a féllábú férfi az ágyhoz ballagott, és komoran nézett a barátja szemébe.

- Amikor felszállsz a hajóra, az már olyan, mintha Amerikában lennél. Mit akarsz még?

- Azt, hogy gyere velem! - mosolyodott el a magyar. - Nem bírok egyszerre két kabinban utazni.

- Idefigyelj, Elek! - a Próféta felkönyökölt az ágyon. - Te már mindent tudsz, amire megtaníthatlak. Ugyanolyan jól pókerezel, mint én. Nyugodtan elmehetsz Amerikába, nem fogsz éhen halni.

- Körülnéztem az első osztályon - sóhajtott Kemény-Kreisler. - Egy csomó gazdag balek türelmetlenül vár rád, hogy odaadja neked a pénzét. Halálra fogják unni magukat nélküled.

- Nem fogják - rázta meg a fejét vigyorogva a félvér -, mert te ott leszel. Jó utat, és sok szerencsét!

- Próféta! - a magyar zavartan lesütötte a szemét. - Szeretném, ha eljönnél velem.

- Ne erőlködj, barátom! Az „Alabama Arrow” amerikai hajó, és én megfogadtam az anyámnak, hogy soha nem lépek amerikai területre. Tudod, hogy van rá okom. Ne haragudj, hogy nem kísérlek el a kikötőbe, de nem szeretem az érzelgős jeleneteket.

Hatalmas tömeg búcsúztatta az induló hajót. Az utasok is egytől-egyig a korlátnál álltak, kivéve a féllábú magyart. A parton hirtelen egy hatalmas fekete férfi bukkant fel, átverekedte magát a tömegen, és végigfutott a hajóhídon.

- Sajnálom, de már indulunk - próbálta útját állni az egyenruhás steward.

- Nem baj - tolta félre szelíden a Próféta. - Legfeljebb majd kiúszom.

Kemény-Kreisler a kabinjában üldögélt az ágy szélén, ölébe ejtett kezekkel, és az ajtót bámulta. A hajó teste nagyot rándult, ez jelezte, hogy az „Alabama Arrow” elindult Amerika felé. A magyar csüggedten lehajtotta a fejét. Ebben a pillanatban kivágódott a kabin ajtaja.

- Otthagytad a pisztolyodat a szállodában! - Jeremiah Brown Washington maga volt a megtestesült szemrehányás.

- Szándékosan - vigyorodott el megkönnyebbülten Kreisler Elek. - Azt gondoltam, tartsd meg, ha akarod.

- Kell a fenének! - a félvér előhúzta a Coltot a zsebéből, és ledobta a magyar mellé az ágyra. - Ez az én kabinom vagy a tiéd?

- Választhatsz - a féllábú férfi pislogni kezdett, és hiába próbálta leplezni, hangjából érződött a meghatottság -, de figyelmeztetek, hogy a másik is pontosan ugyanilyen.

- Sejtettem - mormolta a Próféta, és megköszörülte a torkát, mert ő is zavarba jött. - Remélem, árulnak valami rendes italt ezen a ócskavason, különben hamarosan szomjan fogok pusztulni.

- Gyere - bölintott a magyar -, felmegyünk a társalgóba, és megnézzük.

A két férfi már a harmadik whiskynél tartott a bárpultnál, mire az utasok szállingózni kezdtek a társalgóba. Nyilvánvalóan először kicsomagoltak, azután átöltöztek az alkalomhoz illően, a nők csillogó estélyi ruhákba, a férfiak pedig elegáns öltönyökbe. Egy rövid körszakállas, fehér selyemzsakettes úriember hangosan magához szólította a stewardot.

- A kapitánnyal akarok beszélni!

- Sajnálom, uram - mentegetőzött udvariasan a steward -, de a kapitány ilyenkor a hajóval van elfoglalva. Segíthetek valamiben?

- Henry Williams vagyok Alabamából - mondta pökhendien a férfi -, és a nagybátyám az egyik tulajdonosa ennek a Hajózási Társaságnak. Azt akarom, hogy azonnal dobja ki innen azt a niggert!

Hirtelen néma csend lett a társalgóban. Kreisler Elek felállt a pult mellől, és a botjára támaszkodva odalépett az alabamai férfi elé.

- Az a nigger rendesen megvette a jegyét erre a hajóra, és ugyanolyan utas, mint te, seggfej! - a magyar keze elfehéredett a boton, ahogy szorította - Ezenkívül a barátom!

- Amicus Plato, sed magis amica veritas - mormolta megvetően Henry Williams.

- Platón a barátom, de még jobb barátom az igazság - Jeremiah Brown arcáról nem lehetett leolvasni az érzelmeit. - Arisztotelész.

- Úgy van, fiú - bólintott a körszakállas alabamai. - Az igazság pedig az, hogy te nigger vagy. Szép tőled, hogy ismered Arisztotelészt, és értesz latinul, de ezzel együtt csak egy koszos nigger maradsz. Ha megengedném, hogy most itt igyál velünk, legközelebb már egy fehér nő is kéne neked. Nem igaz, fiú?

- Honnan tudod, uram? - a Próféta lassan elvigyorodott. - Csak nem a feleséged mesélte?

- Ezért meg foglak korbácsolni! - sziszegte Henry Williams - Tűnj el a szemem elől!

- Hozd azt a korbácsot, seggfej - Jeremiah megvonta a vállát -, hadd etessem meg veled!

Az alabamai szó nélkül sarkon fordult, és kivonult a társalgóból. A mozdulatlan, dermedt csendben a steward zavartan somfordált oda a félvérhez.

- Azt hiszem, uram, jobb lenne ha most visszamenne a kabinjába.

- Kinek lenne jobb?

- Mindenkinek, uram. Én megyek, és megkeresem a kapitányt.

- Helyes - szólt közbe a magyar -, ez a Williams közveszélyes őrült.

- Nézőpont kérdése - a steward lehalkította a hangját. - Szeretném figyelmeztetni önöket, hogy a kapitány szintén alabamai.

- Ő is meg akar majd korbácsolni? - érdeklődött gúnyosan a Próféta.

- Én ezzel nem viccelnék, uram.

Jeremiah Brown visszasétált a bárpulthoz, és egy hajtásra megitta a whiskyjét. Mire Kreisler Elek odaért mellé, már a következő pohárnál tartott.

- Szép kis hajóra hoztál engem! - vigyorgott keserűen. - Nem hiszem, hogy ezek után szívesen pókerezne itt bárki velem.

- Sajnálom, Jeremiah.

- Jól mondta az anyám, hogy Amerika nem nekem való - a félvér rácsapott az öklével a pultra.

- Megérdemlem, hogy megkorbácsoljanak. Most mi a fenét csináljunk? Nem tudunk menetközben leszállni erről a rohadt, amerikai hajóról! A te anyád nem mondott neked semmi okosat?

- Én nem ismertem az anyámat - sóhajtott a magyar. - Kreisler nagyanyám nevelt fel, az apám anyja. Tőle szöktem el a seregbe, mert nem bírtam már, hogy állandóan etetett. Folyton azt hajtogatta, hogy „*egyél fiam, ki tudja, mit hoz a holnap*”, meg azt, hogy, „*egyél fiam, úgyis csak az a tiéd, amit megeszel*”.

- Igaza volt - a Próféta lassan, elgondolkozva kortyolta az italt. - Biztosan ezért vagyok én állandóan éhes.

Ebben a pillanatban egy idősebb, ősz hajú férfi lépett oda hozzájuk, óvatosan megköszöörülte a torkát, mielőtt megszólalt.

- Beszélgettünk a többiekkel arról, ami történt, és úgy gondoljuk, jobb lenne, ha nem várnák meg itt, amíg Mr. Williams visszajön. Különféleképpen vélekedünk a dologról, de abban mindenki egyetért, hogy egy botrányos cirkusz az egész utazást elrontaná.

- Ha a fia lennék, akkor is ezt mondaná nekem? - Jeremiah Brown őszinte kíváncsisággal nézett az ősz hajú férfi szemébe.

Az idős ember meglepetten állta a félvér tekintetét, mielőtt azonban válaszolhatott volna, visszaérkezett a steward, két markos matróz kíséretében.

- Arra kéri önöket a kapitány, hogy fáradjanak a kabinjukba.

- Éhes vagyok - jelentette ki váratlanul a Próféta.

- Gondoskodni fogok róla uram, hogy a kabinjába vigyék a vacsorát - bólintott a steward udvariasan.

- Ezek a fickók azért vannak itt, hogy segítsenek minket kidobni? - a magyar a két matróz felé mutatott.

- Sajnálom, uram.

- Gyere, Elek - Jeremiah megfogta a féllábú férfi karját. - Menjünk innen. Nem érzed, hogy bűzlik ez a hely?

- Beszélni akarok a kapitánnyal! - Kreisler Elek felemelte a botját, és megbökte vele a steward mellkasát. - Most, azonnal!

- Beszéltem a kapitánnyal - Kemény-Kreisler gondosan becsukta maga mögött a kabin ajtaját.

A félvér türelmesen megvárta, amíg a féllábú férfi botjára támaszkodva, a hajó imbolygásától kissé dülöngélve az asztalhoz sántikált, és leült a szemközti székre.

- Mit mondott?

- Itt maradhatsz az első osztályon, ha egyáltalán nem mész ki a kabinból. A te érdekedben, hogy még véletlenül se találkozz a többi utassal. Ételt, italt, és mindent amit kívánsz idehoznak neked.

- Na és, te? - a Próféta szórakozottan játszadozott egy pakli kártyával.

- Én kimehetek - a magyar megvonta a vállát. - Miután a kapitány meggyőződött róla, hogy elég fehér vagyok, kegyesen megengedte, hogy a pénzemért azt csináljak, amit akarok.

- Ez egy vadonatúj kártya - Jeremiah Brown legyezőszerűen szétterítve a féllábú magyar elé tartotta a paklit. - Nézd meg jól a lapokat, mielőtt elkeverem őket!

Nem sokat várt, ördöngös gyorsasággal keverni kezdett, aztán lapjával lefelé leborította a paklit az asztalra.

- Húzz egyet!

- Kicsit vagy nagyot? - Kreisler Elek feszült figyelemmel nézte a kártyák hátoldalát.

- A pikk ász!

A magyar habozás nélkül kiemelt egy kártyát, és felcsapta.

- Jól van - Jeremiah elégedetten tekintett a pikk ászra. - Most lemész a társalgóba, és elnyered a seggfejtől a korbácsát. Mit gondolsz, menni fog egyedül?

- Persze - bólintott magabiztosan a féllábú férfi, és lassan feltápáskodott.

- Várj még egy kicsit! - a Próféta elgondolkozva bámult maga elé.

Kemény-Kreisler engedelmesen visszaült a székbe.

- Két gyenge pontod van. Az egyik az, hogy indulatos vagy. Amikor pókerezel, szerepet kell játszani! Például egy ügyetlen, gyáva és nagyon mohó ember szerepét. Emlékszel még Signore Ravinellire? Az se baj, ha úgy teszel, mintha berúgtál volna. Ez a Williams nem buta, és biztosan megpróbál majd kihozni a sodrodból. Ne hagyd magad!

- Mi a másik gyenge pontom - sóhajtott a magyar.

- Túlságosan bízol az igazadban - Jeremiah megvakarta a fejét. - Nézd, amikor egy játékos elveszíti a pénzét, nem fogja fel teljesen, hogy mi történt. Változatlanul úgy tekint arra a pénzre, mint a sajátjára, ami csak véletlenül és igazságtalanul került hozzád. Próbálj az ő fejével gondolkodni! Először is, sose játssz hitelre, másodszor, számíts rá, hogy meg fognak vádolni csalással, aztán megpróbálják minden módon visszaszerezni tőled a pénzt, ha kell erőszakkal is. A te esélyed az, hogy az ellenfeleid is szerepet játszanak, többnyire az úriember szerepét. Ha ezt ügyesen kihasználod, akkor a szerep miatt bele fognak törődni a vesztesbe. Legyen mindig közönséged a játékhoz! Ha más nem, a többi játékos.

- Köszönöm, mama - Kreisler Elek rámosolygott a Prófétára -, és ne aggódj!

- Te pedig ne légy türelmetlen! Nem azt kértem tőled, hogy azonnal nyerd el azt a rohadt korbácsot - a félvér keserűen elvigyorodott. - Hosszú még az út New Yorkig.

Viharos volt az óceán az első éjszakán. Az „Alabama Arrow” hánykolódva bár, de felhúzott vitorlákkal száguldott az erős szélben a végtelen vízen, amikor végre pirkadni kezdett, és a látóhatár szélén feltűntek a kelő nap első sugarai.

Kemény-Kreisler tántorogva botladozott végig a kabinsoron, kétszer is kis híján elesett, mire végül megérkezett a Próféta kabinjához. Ennek ellenére arcán leplezetlen, diadalmas mosollyal nyitott be az ajtón.

- Rákapott a horogra a seggfej - suttogta a sötétben az ágy felé. - Néhány nap kell csak hozzá, és elnyerem tőle a gatyáját is. Hallod, Jeremiah?

Hogy nem jött válasz, gyanakodva fülelt egy darabig, aztán kitapogatta az asztalon a gyertyát, és néhány sikertelen próbálkozás után meggyújtotta.

- Hol a fenébe vagy? - mormolta idegesen az üres kabin láttán.

A pislákoló gyertyát maga elé tartva kilépett a folyosóra, és elindult a saját kabinja felé.

- Mi van nigger, nem fértél el a kabinodban? - tárta szélesre vigyorogva az ajtót. Hanem amikor itt is csak az üres kabin fogadta, elakadt a szava, és lefagyott a vigyor az arcáról.

Lassan, óvatosan, egyik kezében a gyertyával, másikban a botjával nekivágott a csigalépcsőnek a felső fedélzet felé.

Rosszul aludtak a szabad ég alatt első éjszakájukon a bevándorlók. A viharos szél és az izgalom miatt a kelő nap már ébren találta legtöbbjüket.

- Egy nagydarab, fekete férfit keresek - érdeklődött a magyar, miközben átlépkedett a fekvő testek fölött. - Nem láttátok erre felé?

- A konyhán dolgozik néhány fekete - morogta valaki álmosan a földön fekvők közül.

A konyhában nagy volt a sürgés-forgás, serényen készítette a személyzet a reggelit az első osztályú utasoknak és a tiszt uraknak. A bevándorlók persze azt eszik majd, amit hoztak magukkal az útra.

- Egy barátomat keresem - próbálkozott Kemény-Kreisler -, nagytermetű, fekete férfi.

A konyhások azonban nem válaszoltak, csak szótlanul rázták a fejüket rohanás közben. Megörült a magyar, amikor meglátta végre a stewardot, makulátlanul tiszta, frissen vasalt egyenruhájában.

- Eltűnt a barátom - lépett oda hozzá. - Nincs a kabinjában.

- Az bizony nagy baj, uram - a steward letette a kezéből a tálcat, és gondterhelten ráncolta a homlokát -, mert a kapitány szigorúan meghagyta neki, hogy nem mozdulhat ki onnan.

- Szarok a kapitányra - csattant fel a magyar -, a barátoméért aggódom! Szóljon már valakinek, hogy segítsenek átkutatni ezt a rohadt hajót!

De hiába járta végig két matróz, majd később a fedélzetmester kíséretében a féllábú férfi az „Alabama Arrow” minden rejtett zegét-zugát, nem találták meg a Prófétát sehol. Magasról süttött már a déli nap, és a vihar is elcsitult réges-rég, mire a hasztalan keresést abbahagyták végre.

- Nyilvánvalóan az óceánba veszett - morogta rosszkedvűen a fedélzetmester. - Viharos volt a szél az éjszaka, olyankor nem tanácsos a fedélzeten mászkálni senkinek.

Jeremiah Brown Washington nem került elő sem másnap, sem azután. Két hosszú hétig tartott az út New Yorkba, és ezalatt a két hét alatt a magyar egyetlen egyszer sem bűjt elő a kabinjából.

A steward rendszeresen küldte neki az ételt, a szolgálatos matrózok pedig megszokták, hogy nem kell beszélgetni a féllábú férfivel, aki a sötétben üldögélve, némán néz maga elé. Elég letenni a tálcat az asztalra, és a régit elvinni. Az utolsó napon azonban váratlan dolog történt. A matróz már az ajtónál járt a maradékos tálccával, amikor a magyar utána szólt.

- Gyere vissza!

A fiatal suhanc engedelmesen megfordult. Ekkor a furcsa viselkedésű férfi egy halom pénzt vett elő, és letette az asztalra.

- Idefigyelj, fiam! Sokat gondolkoztam rajta, és azt hiszem, rájöttem, hogy mi történt. Néhány izmos matróz valakinek a megbízásából az óceánba dobta a barátomat. Szeretném tudni, ki adta a megbízást. Mondd meg a fiúknak, hogy sok pénzt kap az a matróz, aki holnap, amikor megérkeztünk a kikötőbe, idejön hozzám, és elsuttog egy nevet a sötétben. Azután mehet, ahová akar, én nem fogom elárulni.

- Értem, uram - bólintott a suhanc. - Beszélni fogok a fiúkkal.

- Helyes - a magyar szórakozottan felemelt egy pénzérmét az asztalról, és odadobta a matróznak. - Ez a tiéd, mutasd meg nekik, hogy ilyen a többi is.

Amikor másnap a hajó befutott New York kikötőjébe, az első osztályú utasok mind lázasan csomagoltak a kabinjaikban, csak Kreisler Elek ült mozdulatlanul a félhomályban. A hajó teste hirtelen nagyot rándult, és ez azt jelentette, hogy az „Alabama Arrow” megérkezett Amerikába. A féllábú férfi csüggedten lehajtotta a fejét, ekkor azonban óvatosan résnyire nyílt a kabin ajtaja.

- Gyere be nyugodtan!

- Azt üzente uram, hogyha elmondom azt a nevet, megkapom a pénzt, és máris mehetek - a tagbaszakadt matróz bizonytalanul belépett a kabinba.

- Hogy hívnak?

- Jim Birdnek, uram - mormolta a matróz, és halkán becsukta maga mögött a kabin ajtaját -, habár ez nem volt benne az alkuban. Hol a pénz?

- Itt van nálam, ne félj - a magyar kezében váratlanul megjelent a Colt, és fenyegetően meredt a matrózra -, de mielőtt kifizetlek, tudni szeretném, hogy mi történt?

- Hárman voltunk, uram - a matróznak megremegett és elcsuklott a hangja a félelemtől. - Azt mondtuk a niggernek, hogy a kapitányhoz megyünk, de amikor a hátsó fedélzetre értünk mégis el akart szaladni.

- Aztán?

- Aztán elkaptuk, és a vízbe dobtuk. Higgye el uram, nem volt könnyű!

- Elhiszem - bólintott rezzenéstelen arccal a féllábú férfi. - Most pedig halljam a megbízó nevét!

- Mr. Henry Williams.

- Hazudsz! Egész este együtt kártyáztam vele.

- Este? - Jim Bird értetlenül ráncolta a homlokát. - Engem Mr. Williams alig egy órával a hajó indulása után hívott be a kabinjába. Nagyon dühös volt valami miatt. Adott nekem öt dollárt, aztán azt mondta, hogy válasszak két megbízható matrózt magam mellé, és tüntessük el a niggert a hajóról. Esküszöm uram, hogy így történt!

- Szegény Próféta - a magyar lassan leengedte a pisztolyt. - Igazad volt, az élet csak egy olcsó, öt dolláros trükk.

- Akkor én most elmehetek? - kérdezte megkönnyebbülten a matróz.

- Együtt fogunk elmenni, és a parton megkapod a pénzed - Kemény-Kreisler a botjára támaszkodva felállt. - Hozd a csomagjaimat!

A folyosón azonban nem a csigalépcső felé indult a magyar, hanem az ellenkező irányba, a hátsó kabinokhoz.

- Hová megyünk, uram?

- A nehezén már túl vagy, Jim Bird. Gyere utánam, és csináld, amit mondok!

Henry Williams már éppen kifelé készülődött a kabinból, amikor a magyar rányitotta az ajtót.

- Mi van? Mit akar tőlem? - kérdezte ingerülten a féllábú férfitől.

- Korbácsot szeretnék vásárolni - Kreisler Elek előbbre lépett, miközben fejével intett a matróznak. - Bújj be Jim, és csukd be az ajtót magad után!

- Korbácsot? - az alabamai felemelte kedvenc korbácsát a becsomagolt bőröndök mellől, fenyegetően megsuhogtatta. - Megkaphatod, ha nem takarodsz innen.

- Jim! - szólt hátra a magyar, és addigra már a kezében volt a pisztoly. Elégedetten bólintott, ahogy meghallotta az ajtó csukódását. - Jól van matróz, a fele pénzt már megkerested. Ez az ember adta a megbízást nektek, hogy dobjátok a vízbe azt a niggert?

- Igen - mormolta a matróz halkan.

- Ha elsüti a pisztolyt, meg fogják hallani a lövést - Henry Williams riadtan hátrált az ágy mögé.

- Nem fogják, seggfej - a magyar meghúzta a ravaszt, és az alabamai férfi elejtette a korbácsot, mert a kezéből fröcskölni kezdett a vér. - Még nem árultad el, hogy mennyit kérsz a korbácsért.

- Úristen! Ez fáj! - Williams hitetlenkedve nézte a kezét. - Maga megőrült! Mit akar tőlem?

- Te most mindjárt találkozni fogsz a barátommal - suttogta szomorúan Kemény-Kreisler -, mondd meg annak a koszos niggernek, hogy nagyon hiányzik nekem!

Egyet dörrent csak a Colt, de az is éppen elég volt. Henry Williams lába megbicsaklott, a férfi előrezuhan az ágyra, és nem mozdult többet. Szemei üvegesen meredtek a semmibe, a homlokán tátongó, pirosuló lyuk alatt.

Amikor Jim Bird megérkezett a bérkocsival a parti töltéshez, a magyar még mindig ugyanott állt egymagában, a kikötő végénél, távol a vidám utasoktól, és a vizet bámulta lehajtott fejjel, könnyes szemekkel.

- Isten veled, Jeremiah Brown Washington - mormolta halkan, aztán bedobta a korbácsot és a pisztolyt az óceánba.

Lassan megfordult, odabaktatott a türelmesen várakozó kocsához. Pénzt vett elő, és intette a matróznak, hogy lépjen közelebb.

- Nem haragszom rád - mondta, miközben odaadta a pénzt neki. - Nem tehetsz róla, hogy szolgálélek vagy, habár egyetlen lélek sem születik arra, hogy szolgáljon. Menj békével, és felejtse el, hogy valaha is találkoztunk!

- Köszönöm, uram - Jim nagyot nyelt. - A csomagjait feltettem a kocsira.

- Helyes - bólintott Kemény-Kreisler. Elfordult a matróztól, a kocsához ballagott, és nehézkesen felszállt a kocsis mellé, a bakra.

- Isten hozta Amerikában - a bajszos bérkocsis barátságosan vigyorogva pillantott a féllábú férfire. - Hová menjünk?

Negyedik fejezet

Kreisler Elek kíváncsian nézelődve járta körbe a tornácos, fából ácsolt házat. A fészer helyén álló, üres műhelybe is bekukucskált, mielőtt a bejárati ajtóhoz ballagott. A kopogásra egy fiatal, vörös hajú nő jelent meg a tornácon, kezében egy ugyancsak vörös hajú csecsemővel. Végigmérte a hosszú katonaköpenyes, féllábú férfit, aztán szomorkásan rámosolygott.

- Sajnos nincs pénzünk, de azért jöjjön be, egy tányér meleg leves mindig akad itthon!

A házban két újabb vörös hajú kisgyerek vizsgálgatta tisztas távolból a magyart. A nagyobbik azonban hamarosan legyőzte a félénkségét, odalépett hozzá, és megérintette a hosszú köpenyt.

- Katona vagy?

- Csak voltam - mosolygott rá a gyerekre Kemény-Kreisler.

- Lovas? - ezt már a kisebb kérdezte.

- Tüzér.

- Üljön le - az asszony rámutatott egy faragott székre -, mindjárt hozom a levest!

A férfi engedelmesen leült, aztán intett a két gyereknek, hogy jöjjenek közelebb. Elővett a köpeny zsebéből egy pakli kártyát, ügyesen megkeverte, és odatartotta a nagyobbik elé.

- Húzz egy lapot!

- Én is akarok! - mondta azonnal a kisebb.

A magyar bólintott, és mind a két vörös hajú gyerek húzott egy-egy kártyát.

- Nézzétek meg jól, aztán tegyétek be a zsebembe!

A gyerekek összesúgtak, megmutatták egymásnak a kártyáikat, majd beledugták a köpeny zsebeibe, egyikük az egyik zsebbe, a másik a másikba. Kreisler Elek gyorsan megforgatta a paklit, kihúzott belőle egy lapot.

- Ez volt a tiéd - mutatta a nagyobbik gyereknek, és máris újabb lapot húzott elő -, ez meg a tiéd, picit. Miért nem tettétek a zsebembe?

- Beletettük - bizonygatta a két gyerek, de a magyar azon nyomban kifordította a köpeny üres zsebeit.

- Akkor miért nincs benne?

Megérkezett az asszony a levessel. A kisebbik gyerek tágra nyílt szemekkel állt elé.

- Anya! Ez az ember, egy igazi varázsló!

- Helyes fiai vannak - Kemény-Kreisler rámosolygott a nőre.

- Helyesek - bólintott az asszony, miközben letette a tányért az asztalra a férfi elé -, de lányok. Mind a három. Egyen, mielőtt kihűl!

Alig kanalizott azonban kettőt-hármat a férfi a levestől, amikor a kisebbik lány odasettenkedett mellé.

- Én Sarah vagyok. Téged, hogy hívnak, varázsló?

- Hagyd enni! - szólt rá az anyja. - Nem látod, hogy éhes?

- A nevem Kemény-Kreisler Elek - a magyar lenyelte a falatot, megtörölte a szája szélét, odafordult a nő felé -, és Tom O'Briant keresem.
- Mit akar tőle? - kérdezte az asszony ellenséges, gyanakvó hangon.
- Egy új lábat - a férfi rákacsintott a kislányra.
- Miért nem varázsolsz magadnak? - kacsintott vissza Sarah.
- Mert nem tudok.
- Pedig jobb lenne, ha tudna - sóhajtott a nő -, mert alig hiszem, hogy Tom meg fogja csinálni.
- Nekem azt mondták, hogy ő a legügyesebb a városban - Kreisler Elek gondosan kikanalazta az utolsó csepp levest is a tányérból.
- Beszéljen vele - az asszony megvonta a vállát -, a kocsmában megtalálja.
- Én is elmehetek a varázslóval a kocsmába? - Sarah könyörögve nézett az anyjára.
- Nem mehetsz sehová! - ripakodott rá a vörös hajú nő, aztán a féllábú férfire pillantott, és keserűen elmosolyodott. - Ha olyan nagy varázsló, hozza haza nekik az apjukat!

A kocsmáros kitöltötte a korsó sör, és odatolta Kemény-Kreisler elé. Ketten voltak csak a pultnál, a többiek a tágas helyiség túlsó felében játszottak valamit.

- Mit csinálnak? - érdeklődött a magyar a kocsmárostól.
- Egycenteseket dobálnak a fehér vonalhoz. Aki legközelebb dobja, elnyeri az összeset. Ismered, nem?
- Ismerem - bólintott a féllábú férfi. - O'Brian melyik?
- Rögtön láttam, amikor bejöttél, hogy őt keresed - a kocsmáros elvigyorodott -, de nem hiszem, hogy sok hasznát veszed. Az a vörös hajú, vörös bajszos. Ő szokott nyerni, különben nem lenne pénze italra.
- Azt mondták róla, hogy nagyon ügyes.
- Ügyesnek ügyes, azért tud nyerni - a kocsmáros megvonta a vállát. - Már hajóácsnak is ügyes volt. Amikor Anne hozzáment feleségül, megkapta hozományba a házat és a művégtag műhelyt. Olyan falábakat készített, hogy még Bostonból is a csodájára jártak.
- Nekem is az kéne - Kemény-Kreisler elgondolkozva nézte a férfiakat a kocsmá túloldalán.
- Nem fogja megcsinálni - legyintett a kocsmáros. - Állandóan itt van, helyett, hogy dolgozna. A segédei réges-régen elmentek tőle, mert egyáltalán nem fizetett nekik, és szerintem, már a szerszámaikat is eladta. Ha egy ír egyszer inni kezd, nem lehet megállítani többé!
- Nem szereted az íreket?
- Dehogynem, hiszen belőlük élek. Ráadásul én is ír vagyok - a kocsmáros elővette a whiskys üveget. - Hol hagytad el a lábadat?
- A krími háborúban.
- Nesze - a kocsmáros kitöltött két pohár italt -, igyál valami rendeset is!
- Köszönöm - a magyar felemelte az egyik poharat, egyetlen hajtásra kiitta.
- Jó huzatod van, tábornok - nézett rá elismeréssel az ír.

- Csak százados - mosolyodott el Kreisler Elek.

- Százados - a kocsmáros is felhajtotta a whiskyt -, az olyasmi, mint a kapitány, ugye?

- Nem olyasmi - a féllábú férfi megrázta a fejét -, hanem ugyanaz. Tölts még egyet, ezt most én fizetem! - mondta, és letett a pultra egy ezüst dollárost.

- Egészségedre, kapitány - vigyorgott a kocsmáros, miközben máris újra töltötte a poharakat. Aztán eltüntette a dollárt a pultról, és egy csomó aprópénzt számolt ki a helyére. - Rögtön láttam, hogy rendes fickó vagy. Nem volt ír az anyád, véletlenül?

- Csodálkoznék rajta - a magyar megitta az újabb pohár italt, rákacsintott a kocsmárosra, elvette az aprót a pultról, és elindult a kocsmá túlsó végében hangoskodó játékosok felé.

Tom O'Brian dobott éppen, a pénz aprót perdült, aztán a fehér vonalat érintve megállt a földön. Ő volt az utolsó dobó, és már ment volna, hogy összeszedje az egycenteseket, amikor Kemény-Kreisler megszólalt mögötte.

- Dobhatnék egyet én is?

- Amennyit csak akarsz - nézett rá az ír magabiztosan -, ha van elveszíteni való pénzed!

A féllábú férfi megcsörgette kezében az aprót, majd hanyagul odadobott egy centet a fehér vonalra.

- A rohadt életbe! - sóhajtott valaki.

A játékosok tátott szájjal, hitetlenkedve bámulták a pénzérmét, pontosan a vonal közepén.

- Szerencséje volt, ennyi az egész - szólalt meg végül O'Brian.

- Azt hiszed? - a magyar nem ment a vonalhoz, hogy összeszedje a nyereményét. - Fogadjunk, hogy megcsinálom még egyszer!

Addigra már a kocsmáros is ott állt közöttük, a fejét csóválva.

- Kizárt dolog, kapitány! Még Dermot Kennedy sem tudta kétszer egymás után telibe dobni a vonalat, pedig ő Dublin örökös bajnoka volt.

- Mennyibe fogadjunk? - Tom O'Brian gúnyosan elvigyorodott.

- Ötven dollár? - kérdezte Kemény-Kreisler.

A játékosok egymásra néztek, aztán egyszerre harsányan nevetni kezdtek.

- Jópofa vagy, kapitány! - a kocsmárosnak a könnye is kicsordult a kacagástól. - Ezek a fiúk még életükben nem láttak ötven dollárt együtt!

A magyar megvárta, amíg lassanként elült a jókedv, majd benyúlt a hosszú katonaköpeny alá, előhúzott egy bőrből készült erszényt, és egyesével kiszámolt belőle ötven darab ezüst dollárost.

- Nézd meg jól, O'Brian - mormolta közben -, ilyen az ötven dollár együtt! Ha elszúrom a dobást, akkor ez mind a tiéd.

- De neki nincs annyi pénze, hogy fogadjon veled - mondta gyanakodva a kocsmáros, és az arcán már nyoma sem volt az előző jókedvnek.

- Neki nem is kell. Ha én nyerek, ő csinál majd nekem egy jó kis mülábat.

Hirtelen csend lett a kocsmában. Tom O'Brian elgondolkozva rágta a szája szélét, miközben érezte, hogy a többiek feszülten figyelik.

- Rendben van - bólintott végül -, egy ilyen dobás úgysem sikerülhet még egyszer.

- Hallottátok? - fordult körbe a magyar. - Ha nyerek, O'Briant addig nem látjátok itt a kocsmában, amíg el nem készül a lábam!

- Dobjál már, mire vársz! - szólt rá idegesen Tom.

- Szeretném tudni, hogy megbízhatok-e benned?

- Ha megint telibe találok a vonalat, esküszöm, olyan lábat csinállok neked, hogy jobb lesz, mint az igazi.

- És a kocsma?

- Az időt húzod? - O'Brian széttárta a karját. - Kérdezz meg bárkit, amikor dolgozom, soha nem jövök a kocsmába. Ezért utálok annyira dolgozni.

- Be sem engedném - szólt közbe a kocsmáros is izgatottan. - Dobj csak nyugodtan! Lehet, hogy túl sokat piálnak az írek, de ha egyszer a szavukat adják valamire, az olyan, mint a szentírás.

- Jól van - Kemény-Kreisler elővett egy centet, és megmutatta mindenkinek, aztán odafordult a fehér vonal felé, és a két ujjá közül finoman eldobta a pénzt. Az egycentes megpördült a levegőben, majd a néma csendben puhán ráesett a vonal közepére, és ott maradt.

Mire a kocsma népe felhőrdült, a magyar már az ezüst dollárosokat pakolta vissza a bőr erszénybe. Nem nézett senkire, úgy morogta:

- Szedd össze az aprópénzt O'Brian, és igyekezzünk haza, mert megígértem a gyerekeidnek, hogy ma velük vacsorázol!

Az ír engedelmesen a vonalhoz ballagott, szótlánul leguggolt, és felszedegette az egycenteseket. A többiek mozdulatlanul álltak a helyükön, várták, hogy mi fog még történni.

- Mehetünk, kapitány - mondta Tom, zavart vigyorral az arcán, és az egycentesekkel a kezében.

- Viszlát, fiúk. Igyatok egyet az egészségemre! - a féllábú férfi az utolsó ezüst dollárost nem rakta bele az erszénybe, hanem egy félfordulattal eldobta a fehér vonal felé.

Mire a pénz megérkezett a vonal közepére, Kemény-Kreisler már a botjára támaszkodva baktatott kifelé. Tom O'Brian nagyot nyelt, aztán határozott léptekkel előre sietett az ajtóhoz, és tőle teljesen szokatlan udvariassággal kinyitotta a magyar előtt.

Két hosszú hétig készült a remekbe szabott faláb, és az ír megtartotta a szavát, ezalatt egyetlen egyszer sem ment el a kocsmába. A magyar férfi beköltözött az O'Brian házba, előre kifizette a szálláspénzt a hálás asszonynak, napközben a gyerekekkel játszott, esténként pedig Tommal beszélgettek, és ezalatt néha pókereztek is egy kicsit. Az írnek nem volt pénze, de nagyon szeretett kártyázni, ezért Kemény-Kreisler kölcsönadott neki. Azt találták ki, hogy egy sima papírra felírták O'Brian tartozását, amit aztán átszámoltak napokra. Két dollár egy teljes napot ért.

- Én még soha senkivel nem találkoztam, aki ennyire jól pókerezett volna, mint te - morogta az ír, a második hét végén. - Már csaknem egy egész évvel tartozom neked. Mihez fogsz kezdeni az időmmel?

- Megoldom valahogy - a magyar mosolyogva megvonta a vállát -, ne aggódj miattam!

- Hol tanultál meg így pókerezni, kapitány? - érdeklődött O'Brian kíváncsian.
- Különböző hajókon - válaszolta szűkszavúan Kemény-Kreisler, mert még mindig nehezeére esett a Prófétáról beszélni.
- És pénzzel célba dobni?
- Gyerekkoromban, az utcán. Ott ahol felnőttem, egész nap ezt játszották a srácok, de mi olyan szegények voltunk, hogy nekem egyetlen krajcárom sem volt, ezért nem tudtam beszállni közéjük, csak vágyakozva néztem őket. Köralakú kavicsokat gyűjtöttem, és azokkal gyakoroltam otthon, naphosszat. Emlékszem, amikor végre kikönyörögtem a nagyanyámtól egy lyukas fillért, azzal is egy álló hétig dobálgattam magamban, nehogy azonnal elveszítsem. Aztán nyertem vele három igazi krajcárt, és akkor legalább már volt mivel gyakorolni.
- Ne csigázz, Elek! Mi lett a vége?
- Megtanultam a játékot.
- Azt láttam - bólintott az ír. - Fogadni mernék, hogy örült a nagyanyád a sok pénznek, amit nyertél neki.
- Elvesztenéd - sóhajtott a féllábú férfi. - Amikor végre beszálltam közéjük játszani, hülye voltam, és addig dobáltam telibe a vonalat, amíg a gyerekek összes pénze hozzám került. Erre összefogtak ellenem, jól agyba-főbe vertek, visszavették a pénzüket, és soha többet nem voltak hajlandók játszani velem.
- Megértem őket - O'Brian elvigyorodott -, semmi élvezet nincs abban, ha az ember állandóan veszít. Itt vagyok például én. Annyira szeretnék már abba a rohadt kocsmába elmenni!
- Tudom - Kemény-Kreisler megvakarta a fejét, lesütötte a szemét, és zavartan megköszörülte a torkát. - Idefigyelj Tom, mi lenne, ha megfordítanánk a dolgot, és a kocsmá jönne el inkább hozzád?
- Várj egy kicsit! Biztosan én vagyok nagyon buta, de hogy érted ezt az egészet? Mi az, hogy a kocsmá jönne el?
- Arra gondoltam - nyögte ki a magyar -, hogy építhetnénk magunknak egy kocsmát. Én adnám hozzá a pénzt, te a munkát. Meg tudnád csinálni, nem? Úgyis tartozol nekem egy csomó idővel.
- Egy kocsmát? - O'Brian elgondolkozva ráncolta a homlokát. - Egy igazi kocsmát, Elek?
- Azt - a féllábú férfi megvonta a vállát. - Egy jó kis kocsmát. Vagyis egy jó nagyot. Neked se volt eddig még soha kocsmád, nekem se. Most lenne.
- Kíváncsi vagyok, Anne mit szólna hozzá? - ingatta a fejét az ír.
- Szerintem örülne - Kreisler Elek szórakozottan kevergette a kártyapaklit, és nem mert O'Brian szemébe nézni. Az asszonnyal már két napja megbeszélte az építkezés tervét, Tom háta mögött.
- Te komolyan gondolod ezt a marhaságot, kapitány?
- Miért ne?
- Rendben van - az ír lassan elvigyorodott -, ha Anne nem rúg ki miatta, csináljuk meg!

Másnap aztán végre elkészült a csoda láb. Kemény-Kreisler óvatosan felcsatolta, lassan, bizonytalanul rálépett. Hosszú idő után először állt megint két lábon. Egy darabig kószolgatva az érzést, majd hirtelen elvigyorodott, boldogan körbefordult. Felemelte a botját, és megpróbált anélkül menni. A harmadik lépésnél azonban megbotlott és elesett. O'Brian azonnal odarohant hozzá, hogy felsegítse, de a magyar intett neki, hogy nem kell. Egyedül állt fel, habár eléggé sután.

Mire Anne lefektette a gyerekeket, és bejött a szobába, Kreisler Elek már egész ügyesen mozgott a falábal. Derékon kapta az asszonyt, dúdolni kezdett, és táncra perdült vele.

- Ne bolondozz, kapitány! - nevetett Anne - Eressz el!

A férfi elengedte, és a botjával táncolt tovább, féktelen jókedvében. Aztán hirtelen abbahagyta, és odafordult a nőhöz.

- Megcsináltad a terveket?

Anne egy építőmester lánya volt, és gyönyörűen tudott rajzolni. A magyar elmesélte neki, milyen házat szeretne, és megbeszélték, hogy a nő elkészíti hozzá a tervrajzokat.

- Gyertek ide! - mondta az asszony titokzatosan, és előhúzott az asztalfiókból néhány papírlapot.

A két férfi az asztal fölé hajolva bámulta a rajzokat.

- Az emeleten lesznek a hálósobák - magyarázta a nő. - Egy nekünk, egy a gyerekeknek, egy a kapitánynak, egy pedig csak úgy, ha vendég áll a házhoz. A földszinten, a hátsó bejáratról nyílik a konyha, külön tálalóval, és egy ajtóval az étterem felé. Az étterembe az utcáról ezen az ajtón lehet bejönni. Szemben vele a bárpult, itt meg a kártyaterem. Arra gondoltam, hogy egy kisebb különterem is lehetne, amott hátul.

- Jól kitaláltad - O'Brian elgondolkozva nézegette a rajzokat, aztán megvakarta a fejét.

- Mi a baj? - érdeklődött riadtan a magyar. - Meg tudod csinálni, nem?

- Hát éppenséggel meg - sóhajtott Tom gondterhelten -, de ez a kocsma egy kicsit több pénzbe fog kerülni, mint a lábad, kapitány.

- A pénz az én dolgom - Kemény-Kreisler megforgatta a botját -, azzal te ne törődj!

Előhúzta zsebéből a kártyapaklit, legyezőszerűen szétterítve lerakta az asztalra a rajzok mellé. Aztán végigsimította a kártyák hátlapját, kiemelt egyet, és megfordította.

- Volt egy barátom, pont olyan fekete, mint ez a pikk ász - mondta, mintha egy varázsigét mormolna.

Újra végigsimította a kártyákat, és egy másikat is megfordított.

- Van egy barátom, pont olyan vörös, mint ez a kör ász - komoly arccal odafordult Tom O'Brian felé. - Remélem nincs kifogásod az ellen, hogy a kocsmát „Két Ász”-nak nevezzük el?

Néhány évvel később, 1861-ben a „Két Ász” már jól menő, közkedvelt helynek számított New York városában. Magyaros konyhája, a saját főzésű ír sör és a reggelig nyitva tartó kártyaterem tömegével vonzotta a tehetős polgárokat. A bárpult mögött O'Brian, a kártyateremben Kemény-Kreisler dolgozott, és mind a két férfi élvezte a munkáját.

Anne ezalatt szorgalmasan szülte tovább a vörös hajú lányokat, és már az ötödiknél tartott. A két férfi igaz barátságán azonban sem ez, sem az idő múlása nem fogott ki. A kislányok nagybácsinak hívták a kapitányt, és reggelente hangosan viháncolva, jókedvűen vitték be a szobájába a reggelit. Úgy tűnt, hogy a hazátlan magyar menekült végérvényesen révbe ért a messzi Amerikában. Elegáns ruhájában, faragott mankója helyett elefántcsont botra támaszkodva, a gazdag és előkelő társaságok rendszeres vendégeként, mindenütt sikert aratott New Yorkban szerény, szinte már félszeg modorával. Akármennyit ivott, sohasem látszott meg rajta, finom szivarokat szívott és csak hosszas rábeszélés után volt hajlandó egy-egy történetet elmesélni lebilincselően érdekes életéből. A nőkkel szemben rendkívül tartózkodóan, mondhatni félénken viselkedett, a kártyaasztalnál viszont feltűnés nélkül és észrevétlenül, de állandóan nyert.

Ötödik fejezet

Ethel Rothschild egyáltalán nem szégyellte, hogy 26 éves korában még mindig nem volt férjénél. Édesapja, a gazdag család szegényebb ágának fekete báránnyaként költözött Amerikába, ahol egyetlen gyermekét maga nevelte. A különcnek számító, furcsa nézeteket valló lány kétségen kívül nemcsak szép, de művelt és értelmes is volt, botrányos viselkedésével azonban gyakran, mintha szándékosan hányt volna fittyet a társasági illemnek.

- Azt hiszem, ez nem magának való hely - próbálta figyelmeztetni Kemény-Kreisler, amikor Ethel egyik este váratlanul megjelent a „Két Ász”-ban.

- Azért jöttem ide - a lány elmosolyodott, két apró gödröcske jelent meg az arcán, amitől úgy nézett ki, mint egy huncut, kópé kölyök. - Szeretnék egy kicsit pókerezni, és ez a nekem való helyeken szinte lehetetlen.

- Itt is az - komorodott el a kapitány. - Nem szoktunk hölgyekkel kártyázni, Miss Rothschild! A póker nem valami lovagias játék.

- Nagykorú vagyok, és pénzem is van! - jelentette ki dacosan Ethel. Gúnyosan végigmérte a férfit. - Csak nem fél tőlem?

- A kapitány közismert nőgyűlölő - szólt közbe Tom O'Brian, aki egészen eddig csendben figyelte a jelenetet, aztán a barátjához fordult, és komoly arccal folytatta. - Illetlenség egy csinos lánnyal így bánni. Gyere, kinyitjuk a különtermet, és szólok a szakácsnak, hogy készítsen valamit, hátha megéhezünk játék közben.

Negyedik órája játszottak már, túl a vacsorán, és Kemény-Kreisler még mindig nem tudta eldönteni, hogy a nő mikor blöfföl. Hiába leste a szokásos, apró jeleket, a szem, a kéz és a száj finom rezdüléseit, amelyek egy profi játékos számára elárulják ha ellenfele készül valamire. Ethel Rothschild kétségen kívül jobban pókerezett, mint bármelyik férfi, akivel a kapitány eddig összeakadt.

- Tíz dollár - mondta Ethel, és a hangjából nem érződött semmifajta izgalom, miközben berakta a pénzt a kasszába.

- Megadom - legyintett O'Brian, de rajta látni lehetett, hogy legfeljebb egy párja van.

- És húsz - bólintott Kemény-Kreisler, akinek négy darab pikk volt a kezében egy sorban (♠4, ♠5, ♠6, ♠7, ♥Bubi). Ennél jobb esély alig van a pókerben, nyolc kártya jó a sorhoz, kilenc a színhez. Ráadásul ebből kettő olyan, hogy azzal színsor alakul a lapból (♠3 és ♠8).

- És harminc - válaszolta a nő. Betolta a pénzt középre, aztán kedvesen rámosolygott a kapitányra. - Milyen név az, hogy Elek?

- Magyar - mormolta szűkszavúan a férfi, és O'Brian felé fordult. - Te jössz!

- Eldobom - legyintett az ír.

- Én megadom, és hívok rá még ötven dollárt - csóválta a fejét Kemény-Kreisler. - Későre jár, nem fognak aggódni magáért otthon, Miss Rothschild?

- Amióta az apám meghalt, egyedül élek, - Ethel megvonta a vállát. - Senki nem aggódik értem. Megadom az ötven dollárt kapitány, és szólítson nyugodtan Ethelnek!

- Hány lapot kér Miss... Ethel? - emelte fel a paklit a férfi.
- Egyet se - rázta meg a fejét a nő, és a szemeiben huncut mosoly villant.
- Én azért cserélek egyet - mondta Kemény Elek, miközben letette az asztalra a ♥ Bubit. Húzott egy kártyát a pakli tetejéről, és szép lassan megvizsgálta. A ♠ Ász a legjobbkor érkezett a pikk színhez.
- Száz dollár - jelentette ki határozottan Ethel Rothschild, és O'Brian meghökkenten pillantott a barátjára.

A kapitány elgondolkozva mérlegelte a lehetőségeket. Mi lehet a nő kezében? Semmi, sor, szín vagy full. Az előlicitben nem hívott vissza az 50 dollárra, csak megadta. Ez ügyetlen játék akkor, ha semmi nincs a kezében, azaz blöfföl, de akkor is, ha fullja, azaz nagyon erős lapja van. Ethel Rothschild viszont jó játékos. Tehát marad a sor vagy szín. Talán inkább a sor.

- Megadom a száz dollárt, és kétszáz - mosolyodott el Kemény-Kreisler, először az este során. Ha jól gondolkozott, az Ásszal kezdődő pikk színével biztosan nyerni fog.
- És ötszáz - vágta rá habozás nélkül a nő, és újra megjelent a két gödröcske az arcán, mert ő is elmosolyodott.

Ötszáz dollár még a jól menő üzlet mellett is nagyon sok pénz volt abban az időben. A kapitány megvakarta a fejét, rápillantott a társára.

- Úgy látom, végre emberedre akadtál - ásitott O'Brian egykedvűen, aztán odafordult Ethel Rothschildhoz. - A vendégszobánk elég kényelmes, és természetesen a rendelkezésére áll, ha nem akar már hazamenni ilyen későn.

- Megadom az ötszáz dollárt - sóhajtott Kemény-Kreisler -, különben attól tartok, soha nem tudnám meg, hogy mi van a kezében Miss... Ethel.

- Hármás póker - vont a vállát a nő, és letette a lapjait az asztalra.

- Miért nem cserélt? - kérdezte a kapitány homlokát ráncolva. - Nyugodtan kérhetett volna egy kártyát a négy darab hármás mellé.

- Igaz - bólintott Ethel -, de akkor maga, amilyen jó játékos, nem adta volna meg a végén az ötszáz dolláros hívást, a pókerveszély miatt. Így viszont eszébe sem jutott, hogy esetleg osztott pókerem van. Azt hiszem, O'Brian, elfogadom az ajánlatát, és itt alszom ma éjszaka a vendégszobában.

- Helyes - mondta O'Brian rezzenéstelen arccal. - Légy szíves kísérd fel a hölgyet az emeletre, Elek!

Ki tudja, hogy mi történt és mi nem aznap éjszaka az emeleten a különő nő és a félénk férfi között, az viszont tény, hogy másnap hiába vitték a vörös hajú O'Brian kislányok a szokásos reggelit a kapitány szobájába. Üres volt a szoba, és üres volt az ágy is.

A következő napokban azonban Ethel Rothschild úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Nem jelent meg sem a társasági szalonokban, sem a „Két Ász”-ban. Kemény Elek először arra gondolt, hogy őt kerüli a nő.

- Miért nem keresed meg? - szólt rá végül O'Brian, aki nagyon unta már barátja fancsali ábrázatát.

- Minek? - legyintett letörten a kapitány. - Lehet, hogy nem is akar velem találkozni többet.
 - Beleszerettél, igaz? - vigyorgott az ír. - Nagy marha vagy te, Elek! Képes voltál ötszáz dollárt kifizetni, hogy megnézhesd a lapjait, a kezét viszont ingyen is megkérhetnéd, mégsem mered.
 - Szerinted hozzám jönne feleségül? - hökkent meg a féllábú magyar, mert ez a változat eddig még eszébe sem jutott.
 - Sose fogod megtudni, ha nem kérdezed meg tőle! - vont a vállát O'Brian, és elővette a whiskys üveget. - Gyere, igyál egyet, hátha attól megjön az eszed!
 - Igazad van, Tom - bólintott Kemény-Kreisler, és mohón felhajtotta a nagy pohár italt.
- Két napig ivott megállás nélkül, úgy gyűjtögette a bátorságot, mire azonban kijózanodott és végre elhatározta magát, kitört a polgárháború. Abe Lincoln, az Egyesült Államok elnöke gyújtó hangú nyilatkozatában harcba hívta hazafias érületű honfitársait. A kezdeti lelkesedés minden várakozást felülmúlt.
- Most majd megmutatjuk azoknak a déli ficsúroknak! - jelentette ki O'Brian, miközben befogta a kese lovat a homokfutóba.
 - Én már eleget háborúztam - rázta meg a fejét Kemény-Kreisler.
 - Unatkozni fogok nélküled - sóhajtott az ír -, de így legalább lesz valaki, aki vigyáz itthon az üzletre, meg a családra.
 - Egy igazi férfi nem menne sehová, inkább tovább próbálkozna, hátha sikerül egyszer fiút is csinálnia - ugratta barátját mosolyogva a féllábú kapitány, de a vidám szavak mögött szokatlan aggodalom bujkált a hangjában. Ő már tapasztalatból tudta, hogy milyen veszélyes multság a háború.
 - Oké, Elek - bólintott vigyorogva O'Brian -, keresd meg Ethelt, és tanulmányozzátok a kérdést! Csináljatok néhány fiút a lányaimnak!

A vörös hajú kislányok vidáman integettek az ablakból a homokfutó után, és Anne is csak este sírta el magát, amikor egyedül bújt a dupla ágyba.

Anthony Shade detektív volt Mr. Pinkerton magánhadseregében. Szerette a munkáját és jól is csinálta, de nem volt rá büszke. Egy igazi úriember nem leskelődik mások után, és Tony nagyon vágyott arra, hogy egyszer majd úriember legyen. Gyerekkorában, a pittsburghi bányászcsaládban, hét testvérével együtt eleget éhezett ahhoz, hogy örökre megtanulja a leckét: fent jobb, mint lent. És minél feljebb, annál jobb. Ezért szökött el otthonról New Yorkba, ezért vállalt el minden munkát az évek során.

Lassanként elérte, amit akart. Saját lakásában lakott, a saját irodájában dolgozott, pénze volt a bankban és elegáns ruhák a szekrényében, ennek ellenére úgy érezte, hogy még nincs elég fent. A bánya mélyétől ugyan már messzire jutott, de még többre vágyott. Megvetette a léha és dologtalan, gazdag ifjoncokat, akik csak a szórakozásnak éltek, de irigyelte is őket. Nem voltak barátai, szabad ideje is csak ritkán. Olyankor benézett a „Két Ász”-ba, és ragaszkodott hozzá, hogy a kapitány asztalánál játszhasson. A bevándorlókat általában lenézte, öt éves kora óta rendszeresen pókerezett, és nem értette, hogy miért nem tud soha nyerni a féllábú magyar ellen.

- Jó napot, Mr. Shade - Kemény-Kreisler kíváncsian nézett körül a zsúfolt irodában.

- Jó napot, kapitány - nyújtotta kezét a detektív. - Szólítson nyugodtan Tony-nak, mintha csak a „Két Ász”-ban lennénk.
- Kösz, Tony - bólintott a kapitány, elefántcsont botjára támaszkodva, aztán gondosan megigazította a kalapját. - Maga detektív, ugye?
- Hogyan találta ki? - mosolyodott el gúnyosan Shade. - Elolvasta a feliratot az irodám ajtaján? Mi a baj kapitány, megszökött a szakács a kasszával?
- Remélem, nem - mormolta zavartan Kemény Elek. - Az az igazság..., hogy tanácsot szeretnék kérni magától.
- Nézze - legyintett Tony -, a legbiztosabb jele annak, hogy valaki hazudni készül, ha úgy kezdi a mondatot, hogy „az az igazság”. Ez a jó tanács még ingyen volt kapitány, de a többi már pénzbe fog kerülni.
- Természetesen - egyezett bele a feltételekbe Kemény-Kreisler, aztán gondterhelten folytatta.
- Tudja, van egy ismerősöm, aki beszélni akar egy bizonyos nővel.
- Beszélni? - vigyorgott Shade. - Miről lehet egy nővel beszélni?
- Ez az ismerősöm - nyelt egyet a kapitány - meg akarja..., szóval meg akarja kérni a kezét annak a nőnek. Szeretné feleségül venni, de nem találja sehol.
- Szerencsés ember - vont a vállát a detektív.
- A lakásán is próbáltam keresni - sóhajtott Kemény Elek -, illetve az ismerősöm próbálta, de hiába. A lakás üres és be van zárva. Az a nő teljesen eltűnt.
- Annyi nő van a világon - Tony odalépett a féllábú férfihez és barátságosan megveregette a vállát. - Mondja meg az ismerősének, hogy ne izguljon, hamarosan akad majd egy másik.
- Rosszul blöfföltem - Kemény Elek lassan elmosolyodott. - Nincs semmiféle ismerősöm, rólam van szó, Tony. Segítsen nekem megkeresni azt a nőt! Ethel Rothschild a neve!
- Napi öt dollár - bólintott Shade, visszasétált az íróasztal mellé, elővett egy papírt, odatolta a kapitány elé. - Megbízási szerződés. A lap alján írja alá! Húsz dollárt előre kell fizetni, és a kiadásaimat külön fogom elszámolni! Idejön a jelentésekért, vagy bevigyem őket a „Két Ász”-ba?
- Nekem mindegy - mondta a féllábú férfi, miközben aláírta a papírt és kiszámolta a pénzt. - Mit gondol, mennyi idő alatt fogja megtalálni?
- A szomszéd utcában dolgozik egy jósnő - vigyorodott el a detektív. - Az ilyen kérdésekkel hozzá szoktak fordulni! Háború van, kapitány. Tudja mennyi ember tűnik el mostanában, naponta?
- Amikor Ethel eltűnt, még nem volt háború - rázta meg a fejét Kemény-Kreisler. - Aggódok miatta.

Az első levél a kiképzőtáborból érkezett. Ebben O'Brian tudatta velük, hogy mindössze három hónapos önkéntes szolgálatra szegődött el a sereghez, mert mindenki azt mondja, hogy ennél tovább a háború úgysem tarthat. „Alig várom már, hogy találkozzunk azokkal a nagyszájú déliekkel, és végre kipróbálhassam rajtuk az új, ismétlő puskámat.” - írta Tom. Anne, aki büszke volt bátor férjére, szíve fölé rejtette a levelet. Kreisler Elek viszont még aznap este kifüggesztette a kártyaterem ajtajára öles betűkkel, hogy fogadást lehet kötni, meddig tart majd a háború. Kettő az egyhez adta, hogy nem ér véget három hónap alatt, azt pedig egy az egyhez, hogy féléven belül sem. Sokan éltek a lehetőséggel, és szépen gyűltek a kézzel írott szelvények a bárpult fiókjában, amikor hajnal felé egy részeg hazafi árulással vádolta meg a kapitányt.

- Miért lennék áruló? - magyarázta szokatlan szelídséggel Kemény-Kreisler az izgága kötekedőnek, ahelyett, hogy kidobta volna. - Örömmel fogok fizetni mindenkinek, ha gyorsan véget ér a háború, mert én is ezt szeretném. Ha viszont elhúzódik, és emiatt tönkremegy az üzlet, legalább annyi vigaszom lesz, ahány fogadást megnyerek.

Másnap délután Anthony Shade is megjelent a „Két Ász”-ban. Elfogadta az ingyen whiskyt, aztán leült a sarokasztalhoz a kapitány mellé.

- Nagy szerencséje van - mormolta titokzatos hangon.

- Megtalálta Ethelt? - csillant fel Kemény Elek szeme.

- McClellan tábornok, az Egyesült Államok hadseregének főparancsnoka felkérte Mr. Pinkerton - suttogta büszkén a detektív -, hogy hozza létre a katonai hírszerzést és az elhárítást. Tele vagyunk munkával.

- Hol van ebben az én szerencsém? - kérdezte értetlenül a kapitány.

- Ma reggel bejelentés érkezett, hogy maga azt terjeszti, hosszú lesz a háború. Szerencsére ezek az ügyek mind hozzám tartoznak - Shade rákacsintott a féllábú férfire. - Bízhat bennem kapitány. Én tudom, hogy maga bevándorló, mert Európából jött ide közénk, de azért még nem áruló.

- Köszönöm - sóhajtott csalódottan Kemény-Kreisler. - Azt hittem Ethelről hozott valami hírt.

- Hoztam - vigyorodott el a detektív. - Ethel Rothschild elutazott Londonba. Akarja, hogy utána menjek?

- Persze - vágta rá azonnal a kapitány.

- Csak vicceltem - legyintett Shade. - Mr. Pinkerton nem venné jó néven, ha éppen most hagynám cserben, amikor rábízta az elhárítást New Yorkban. Képzelteti, hogy egy perc nyugalmam sincs a rengeteg bejelentéstől.

Kemény Elek elővette a szivaros dobozt, és miközben megkínálta a detektívet elgondolkozva mérlegelte a lehetőségeket.

- Akkor nincs más hátra, nekem kell Londonba mennem - jelentette ki végül határozottan.

- Nem ajánlom - rázta meg a fejét Anthony Shade. Gondosan kiválasztott egy szivart, rágyújtott és csak azután folytatta. - Az elnök komolyan veszi a blokádot. A tengerentúli utazásokat mostanában nagyon szigorúan ellenőrzik, és tudja kapitány, maga az én jóindulatomat leszámítva, elég gyanús személy.

A Manassasi elágazásnál elszenvedett súlyos vereség híre napokkal megelőzte O'Brian második levelét, akkora késéssel ért a levél New Yorkba a csataterőről. Ráadásul egy Sullivan nevű hadnagy alig olvasható, macskakaparásszerű megjegyzést biggyesztett a hátoldalára:

Jelen levél írója eltűntnek nyilvánítva, valószínűleg fogságba esett.

Kreisler Elek nem várta meg amíg Anne abbahagyja a sírást, kivette a készpénzt a kasszából, hátrasántikált a színhez, és befogta a kese lovat a homokfutóba. Búcsúzás helyett csak annyit kiáltott oda a nőnek, miközben elporoszkált a ház bejárata előtt: - Hazahozom azt a marhát, mielőtt még valami baja esik! Te meg közben figyelj oda a szakácsra Anne, hogy ki ne lopja a szemünket!

Ezután majdnem egy teljes hónapig semmi hír nem érkezett felőle.

Hatodik fejezet

O'Brian kiszabadítását a kapitány olyan gondosan tervezte meg, mintha egy hadjáratra indult volna. Először is felmérte a terepet. Két hétig tartott, mire kiderítette, hogy hol vannak a foglyok, ám ez a két hét nem volt elvesztegetett idő. Végiglátogatta a déli hadsereg különböző egységeit, és mindenütt eljátszotta a pénzéhes, de azért naiv és átverhető európai kereskedő szerepét. Hasznos ismeretekre és ismerősökre tett szert, miközben tört angolsággal üzletelt a hadtáp tisztekkel. Kivétel nélkül mindegyik megpróbálta becsapni a féllábú magyart, és mivel azt hitték, hogy sikeresen túljártak az eszén, meleg barátsággal engedték tovább.

Richmondba már felkészülten érkezett a kapitány. A tengeri blokád még alig érezte hatását a déli fővárosban, csak a luxus cikkekhez volt kissé nehezebb hozzájutni. Egy üveg márkás whisky, egy elegáns látcső és hasonló apró ajándékok egyengették az ügyes kereskedő útját a hadügyminisztérium felé. Toby, a miniszteri titkár, aki élt-halt a finom szivarokért, készségesen segített neki. Egy-kettőre kiderítette, hogy a fogolytábor parancsnokát Horace Bradynek hívják. Aztán előkerített egy őrmestert, aki jól ismerte a parancsnokot, mert a földije volt. Miközben az őrmester gyanútlanul védte az ingyen whiskyt, a kapitány alaposan kifaggatta. Amikor pedig a részeg altiszt elmesélte, hogy Brady őrnagy esténként, rendszeresen pókerezni szokott, Kemény-Kreisler megkönnyebbülten fellélegzett. Hiába, egy kis szerencse nélkül a legjobb terv sem ér semmit.

- Honnan szerezte ezt a remek szivart, Toby? - kérdezte Leroy P. Walker hadügyminiszter miközben élvezettel hátradőlt a karosszékből, és lehunyta a szemét.

- Egy kereskedőtől, uram - felelte szolgálatkészen Toby.

- Milyen kereskedőtől? - érdeklődött gyanútlanul a miniszter.

- Magyar kereskedőtől - mormolta halkan a titkár.

- Toby! - sóhajtott Leroy P. Walker. - A szivar elsőrangú, de mi akkor sem veszünk semmiféle magyart! Egyáltalán, mi az a magyar?

- Egy ország, uram. Valahol Európában, vagy Ázsiában - válaszolta bizonytalanul Toby -, és nem hiszem, hogy Mr. Kemeni el akarná adni nekünk.

- Kemeni? - a miniszter elgondolkozva szívta a szivart. - Ez valami török név lesz, barátom. Az az érzésem, hogy magát alaposan becsapták. Mit ígért ennek a kereskedőnek a nevemben?

- Gyapotot - nyögte ki Toby, aztán hadarva mentegetőzni kezdett. - Mindenki tudja uram, hogy túl sok a gyapot a raktárakban. A tengeri blokád miatt nem tudjuk elszállítani Angliába. Ha nem találunk rá vevőt, hamarosan ránk rohad.

- Mennyi szivart kapunk a gyapotért? - Leroy P. Walker lassan kinyitotta a szemét.

- A szivart ajándékba kaptuk, miniszter úr - a titkár nem nézett a főnökére, zavartan babrálta a mandzsettáját. - A gyapotért cserébe Mr. Kemeni kártyát fog szállítani nekünk.

- Mit?

- A katonák örülnek majd a kártyának, uram - Toby megvonta a vállát. - A mi katonáink nagyszerű fiúk, bátor oroszlanok a csatatéren, de sajnos született lázadók. Nehezen bírják a tétlenséget. Amikor unatkoznak, éhesek lesznek és eszükbe jut a család. Innen csak egy apró

lépés, hogy gondolkozni kezdenek, és már haza is akarnak menni. Ha viszont kártyát adunk a kezükbe, akkor lázadás helyett pókerezni fognak.

- Toby! - a hadügyminiszter felemelte a hangját, az arca kivörösödött, és olyan hirtelen hajolt előre, hogy a szivar végéről leesett a hamu. - Mi ez a marhaság? Ha az újságok neszét veszik és megírják, hogy kártyát küldünk a frontra lőszer és élelem helyett, rajtam fog röhögni az egész világ!

- Ellenkezőleg, Mr. Walker - próbálta csitítani a titkár. - Beszéltem néhány újságíró barátommal, és nagyon tetszett nekik az ötlet. A hadtáp parancsnok is tud róla, és egyáltalán nem ellenzi. Azt mondta, hogy legalább kapnak tőlünk valamit a fiúk addig is, amíg rendesen megszervezzük az élelem és a lőszer szállítását.

- Mr. Jefferson Davis mit szólt hozzá? - kérdezte gúnyosan Leroy P. Walker.

- Semmit uram - válaszolta rezzenéstelenül komoly arccal Toby. - Neki nem szóltam. Úgy gondoltam, hogy felesleges a Déli Föderáció elnökét minden aprósággal zavarni.

- Azt akarja mondani Toby, hogy gondolkozni is szokott néha? - sóhajtott a miniszter. - Nem tudom, miért ver engem a jóisten magával? Mintha nem lenne elég nekem az a rengeteg ostoba és amatőr tábornok, aki mind azt hiszi, hogy rókavadászaton van háború helyett.

- Ne aggódjon uram - nyugtatta a titkár -, első lépésként mindössze tíz szekér gyapotról van szó.

- Szóval maga már mindent elrendezett a hátam mögött - Walker egyetlen határozott mozdulattal lesöpörte a hamut az íróasztalról. - Rendben van Toby, csinálja csak! De ha botrány lesz belőle, úgy fog repülni innen, mint egy egerésző ölyv. Meredeken és lefelé!

- Nem lesz botrány, uram - mosolygott Toby biztatóan a miniszterre, és előhúzott egy papírt. - Ezt már megfogalmaztam, csak szíveskedjék aláírni!

- Ajánlólevél? - pillantott a papírra bizalmatlanul a miniszter.

- A kereskedőnek - bólintott a titkár. - Nehogy valamelyik ostoba és amatőr tábornok agyonlője nekünk véletlenül.

- Toby - ráncolta a homlokát Leroy P. Walker, miközben aláírta az ajánlólevelet -, mit fog kezdeni a török a gyapottal? Hogy akarja átvinni a blokádon?

- Biztosan megfizet valakit északon - válaszolta eltűnődve Toby. - Használni szeretné valami másra is, uram?

- Hírszerzésre - mormolta halkan a miniszter -, ha elég jók a kapcsolatai. De ez egyelőre maradjon közöttünk! Amikor visszajön, beszélgesse el vele Toby! Puhatolja ki, hogy mit látott és kivel találkozott odaát. Aztán majd meglátjuk.

Horace Brady számára rosszul kezdődött a háború. Pont akkor ért egy csapat szedett-vedett újonccal a Manassasi elágazáshoz, amikor az északiak támadásba lendültek, és kis híján áttörtek a balszárnyon. Henry House Hill környékén elkeseredett harc folyt a hegytetőért. Beauregard tábornok elhatározta, hogy beveti minden tartalékát, és a nagy kavargásban Brady egysége kapta azt a feladatot, hogy a hegyet megkerülve segítse a védőket. Mialatt Jackson tábornok halálmegvető bátorsággal állt ellen a fergeteges északi rohamoknak megalapozva a Kőfal Jackson legendát, Brady őrnagy az újoncok élén eltévedt a hegyoldalban. Henry House Hill (Henry Ház Hegy) Judith Henry fekvőbeteg özvegyasszony házáról kapta a

nevét, aki nem volt hajlandó elhagyni otthonát a véres ütközet kedvéért sem, mígnem egy becsapódó ágyúgolyó végzett vele. Eközben Brady egysége körbe-körbe bókászott a hegyen. A küzdelem hosszú ideig tartott és az északi hegyoldal többször is gazdát cserélt, mégis, mire végül az újoncok halálfáradtan a gerincekre értek, a déliek már teljes mértékben megnyerték a csatát, megfutamodásra kényszerítve az északi sereget. A kétfajta egyenruha viszont annyira hasonlított egymásra, hogy a diadalmámban úszó győztesek a megkésve érkező egységet ellenségnek vélték. Így aztán, mintegy ráadásként, Brady őrnagy is kivehette részét a harcból - a sajátjai ellen.

Talán ennek a szerencsétlen, de egyáltalán nem példa nélkül álló balesetnek volt köszönhető, hogy Dale ezredes másnap különleges megbízatást adott Brady őrnagynak. 1200 hadifoglyot kellett elkísérnie a közeli és már biztonságosnak tekinthető faluhoz. A hirtelen háború sok mindennel nem számolt, így például a foglyokkal sem. A szűkszavú ezredes megígérte ugyan Bradynek, hogy néhány napon belül megérkezik Richmondból az alakulat, amelyik megépíti a foglyotábor, és felváltja az őrnagyot a Jenki foglyok őrzésében, az ígéret azonban csak ígéret maradt. Az egyre kétségbeesettebb őrnagy sürgető üzeneteire még hetek múltán sem jött semmilyen biztató válasz az újdonsült déli fővárosból. A foglyok közben állandóan éhesek voltak, a betegekről és sebesültekről nem is beszélve. Az egyetlen felcser kezelését ritkán éltek túl, ezért aztán minden nap el kellett temetni néhányat közülük. A lehetetlen körülmények miatt egyáltalán nem csoda, hogy kiújult a parancsnok gyomorfekélye.

Egy szó, mint száz, amikor a falábú európai kereskedő betoppant homokfutóján Leroy P. Walker hadügyminiszter saját kezű ajánlólevelével, Brady őrnagynak már éppen elege volt az egész háborúból. Bár nem derült ki a levélből, hogy a furcsa nevű kereskedő mit szállított a déli hadseregnek, és az sem volt belőle világos, hogy miért pont ezen az isten háta mögötti helyen kellett szegénynek bevárnia azt a tíz szekér gyapotot, amit az ismeretlen szállítmányért cserében kapott, az őrnagy mindenesetre meghívta saját asztalához étkezni, és a szokásos esti póker kezdetekor udvariasan elküldte érte Meyer hadnagyot.

A kereskedő egy üveg whiskyvel érkezett a kártyázók közé. Lerítt róla, hogy kezdő a pókerben, és valószínűleg gyenge játékos. Osztás közben távoli hazájáról, Magyarországról mesélt szórakoztató, bár alig hihető történeteket. Nem csoda hát, hogy két óra leforgása alatt több, mint száz dollárt veszített. Brady érezte, hogy végre megfordult a szerencséje, és egyre merészebben kezdett játszani. Egyik partiban például, miután a többiek mind három lapot kértek, úgy határozott, hogy blöffölni fog, és nem cserélt.

Kereskedő
(3 lap csere)

Meyer hadnagy
(3 lap csere)

Kassza = 16 \$

Brady őrnagy (osztó)
♠3, ♦6, ♣6, ♠8, ♥10

Short hadnagy
(3 lap csere)

Csak egy hatos pár volt a kezében, de a blöff szabályai szerint, keményen hívott tíz dollárt. A két hadnagy ijedten passzolt, a féllábú kereskedő azonban megadta a hívást. Az őrnagy, mit volt mit tenni, bemutatta a két gyenge hatost. Kemény-Kreisler Elek, mert hiszen ő volt az európai kereskedő, szomorúan sóhajtott, és eldobta a lapjait.

- Minek fizetett ki tíz dollárt - csóválta a fejét Brady -, ha még két hatos is megveri?

- Kíváncsi voltam rá, hogy milyen lapja van, őrnagy úr - mentegetőzött a jámbor civil, miközben kezdődő szakállát babrálta zavartan. Régi barátai talán fel sem ismerték volna benne a mindig határozott, tekintélyt és tiszteletet követelő kapitányt. Ami azt illeti, egyáltalán nem látszott meg rajta, hogy valaha is kapitány volt.

- A kíváncsiság a pókerben pénzbe kerül - mosolygott elégedetten Brady, miközben besöpörte a kasszát. - Ha úgy gondolja, hogy ma este már eleget veszített mister, tőlem akár abba is hagyhatjuk. Mi úriemberek vagyunk, és nem akarunk kifosztani senkit. Igaz, Meyer hadnagy?

- Tudja uram, az a probléma, hogy én idegen helyen mindig rendkívül rosszul alszom - sóhajtott a kereskedő. - Túlságosan megszoktam a saját ágyamat. Szívesen játszanék még egy darabig, ha maguk sem álmosak.

- Állunk rendelkezésére - bólintott nagylelkűen Brady -, bár nehéz elképzelni, hogy rosszabb alvó lenne, mint amilyen kártyás.

- Ígérem, hogy igyekezni fogok - tárta szét a karjait Kemény Elek. - Kérem, legyenek hozzám türelemmel, amíg belejövök.

És lassanként tényleg belejött a játékba. Feltűnés nélkül, de egyre többször nyert. Eleinte csak kisebb összegeket, hajnal felé azonban már komolyabb kasszákat is.

- Micsoda szerencséje van! - csóválta a fejét az őrnagy, aki erősen bízott benne, hogy ez a példátlan széria nem tarthat sokáig.

A kapitány persze gondosan felépített, előre megtervezett stratégia szerint alakította a partit. A első egy-két órában néhány száz dollárral beetette a gyanútlan tiszteket. Megvárta, amíg a könnyen szerzett pénz hatására nagyvonalúan, sőt könnyelműen kezdtek játszani. Aztán észrevétlenül, apránként visszavette tőlük a csali pénzt, hadd költsék a sajátjukat. Ez az időszak volt a terv legérzékenyebb pontja. Ha ekkor észbe kapnak az ellenfelek, még megúszhatják nagy veszteség nélkül, márpedig Kemény Elek azt akarta elérni, hogy Brady őrnagy sokat veszítsen. Számított rá, hogy a kora reggeli fáradtság és a finom whisky kellőképpen felelőtlené teszi a játékosokat, és ez a számítása tökéletesen bevált. Mire a nap felkelt, és a szakács megjelent a friss, forró kávéval, a fogolytábor parancsnokának már nem maradt választása. Diszkréten félrevonta a hadtáp őrmestert, hogy kölcsönkérjen tőle kétszáz dollárt.

- Csak néhány órára kell, Bill - mondta nagyot ásítva -, amíg visszanyerem, amit elvesztettem. Ez a kereskedő egyáltalán nem tud pókerezni, a szerencséje pedig nem tarthat örökké.

Amikor megkapta a pénzt, Brady őrnagy felajánlotta Kemény Eleknek, hogy pihenés nélkül folytassák tovább a játékot.

Tom O'Brian azt álmodta, hogy házat épít. Éppen a tetőgerendát próbálta a helyére illeszteni, de megcsúszott a lába, és zuhanni kezdett lefelé.

Ekkor már harmadik napja feküdt lázasan a szabad ég alatt, húsz hasonló vérhasgyanús beteg között. Sejtelve sem volt arról, hogy barátja közben kereskedőnek álcázva, éjt nappallá téve, az ő kiszabadítása érdekében kártyázik. A keménykötésű ír huszonöt kilót fogyott, amióta fogásba esett, és lassan már a kezét sem bírta megmozdítani. Csak a fejét forgatta kétségbeesetten, és a fogait csikorgatta, nehogy megint elaludjon. Rettenetesen félt az álmaitól, mert minden álma ugyanúgy végződött - iszonyatos zuhanással a semmibe.

Mire a tíz szekér gyapot megérkezett, a folyamatossá váló pókerpartiban a kimondhatatlan nevű magyar kereskedő, elnyerte az őrnagy és a két hadnagy összes pénzét. Az alapot időközben, ahogy ez történni szokott, a vesztlők kérésére többször is felemelték. Kemény Elek ekkor már órák óta csak a megfelelő kártyákra várt, hogy gondosan előkészített tervét sikeresen befejezhesse.

Kemény Elek (20 \$)

Meyer hadnagy (osztó)

Kassza = 32 \$

Brady őrnagy (+ 50 \$)

♦4, ♣2, ♠Bubi, ♥Bubi, ♦Bubi

Short hadnagy

Brady őrnagy még egyszer gondosan megvizsgálta lapjait, mielőtt diadalmasan felpillantott a borostás kereskedőre. Végre olyan kártyák voltak a kezében, amelyekkel visszanyerheti mindazt, amit eddig elveszített.

- Megadom a húsz dollárt, és hívok rá egy ötvenest - mondta rekedtes hangon.
- Hallom, de nem látom - mormolta egykedvűen Kemény, miközben szórakozottan babrálta szépen alakuló szakállát.
- Uriemberek között sértő az ilyen megjegyzés - csattant fel az őrnagy, akinek se húsz, se ötven dollár nem volt már a zsebében.
- Lehet - bólintott a magyar -, de nekem pont maguk magyarázták el, hogy a pókert készpénzben szokás játszani.
- Meyer? - pislantott Brady kétségbeesetten a hadnagy felé, akiről köztudott volt, hogy igen gazdag ültetvényes família egyetlen csemetéje.
- Sajnálom őrnagy úr - vonta meg a vállát a fiatal hadnagy. - Összesen hat dollárom maradt, pedig nekem is elég jó lapom van.
- Abba is hagyhatjuk - nyújtózkodott álmosan Kemény Elek, pedig erre a pillanatra várt az egész parti alatt. - Éppen eleget játszottunk már, és végre megjött a gyapot is.
- Mit szólna a lovamhoz, Mr. Kemeni? - nyelt egy nagyot Brady őrnagy, aki úgy érezte, ez az utolsó esélye. - Kétszáz dollár.
- Nem akarom kihasználni, hogy nehéz helyzetben van - rázta meg a fejét a féllábú magyar. - Különben is, mi szüksége lenne a magamfajta békés kereskedőnek egy ilyen drága huszárlóra?
- tette hozzá ártatlan arccal.
- És egy néger, mister? Érdekelne? - próbálkozott Meyer, aki három rabszolgát is hozott magával otthonról a háborúba. - Öt-hatszáz dollárt is megérnek a piacon, de én most négyszázért odaadom magának bármelyiket.
- Gondolja meg! - kapott az ötleten az őrnagy. - Ilyen olcsón soha többet nem jut hozzá egy egészséges, húszéves lányhoz, aki nagyszerűen süt, főz, mos és takarít.
- Egész jó kereskedő lehetne magából őrnagy úr - mosolyodott el Kemény Elek -, de mondja meg őszintén, mihez kezdjek én egy feketével? Van nekem anélkül is elég bajom. Ezt a rengeteg gyapotot még el kell vinnem New York kikötőjébe. - Eltűnődve nézegette a lapjait. -

Talán, ha a foglyok közül választhatnék kísérőket magam mellé, azért nem sajnálnék néhány dollárt. Jól jöhetnek útközben a jenki katonák odaát, jenki-földön.

- Mennyi az a néhány dollár? - csillant fel Brady szeme, hiszen fogoly volt bőven.

- Mondjuk, negyven dollár darabja - vont a vállát a kereskedő.

- Micsoda? - hökkent meg Short hadnagy. - Hogyan ajánlhat ilyen keveset, amikor a néger rabszolgák is több százat érnek?

- Nyugalom, Short! - intette le az őrnagy. - Ezeket a jenkiket nem örökbe veszi meg a mister. - Ravaszul rápillantott Keményre. - Legyen ötven, és annyit visz belőlük, amennyit akar!

- Legyen - sóhajtott a magyar -, ha én választhatom ki őket!

- Megegyeztünk - mosolyodott el megkönnyebbülten Brady -, kiválaszthatja őket.

- Nekem a maga szava elég, őrnagy úr - bólintott Kemény Elek, de azért előhúzott a zsebéből egy üres papírt, gondosan összehajtogatta és tizenhat apró darabra tépte. - Parancsoljon! Minden papírka ötven dollárt ér a maga kezében, és egy jenki foglyot, ha hozzám kerül.

- Akkor folytathatjuk? - simogatta meg a cetliket Brady őrnagy, és kettőt mindjárt berakott középre a kasszába. - Hús volt a hívás, ötven a ráhívás, az hetven dollár. Százat teszek be, harminc kijár.

A falábú magyar rezzenéstelen arccal figyelte, amint az őrnagy kihúzott a kasszából harminc valódi ezüst dollárost. Aztán odafordult Short hadnagy felé.

- Hadnagy úr?

Short ledobta a lapjait az asztalra.

- Passz.

Meyer viszont kérdően nézett az őrnagyra.

- Tudna nekem kölcsönözni néhány napra őrnagy úr, azokból az ötvendolláros papírkákból?

- Hat darab elég lesz? - legyintett nagyvonalúan Brady és odatolt hat cetlit a hadnagy elé. - Háromszáz dollár.

- Köszönöm - bólintott Meyer. - Megadom a hívást.

- Én is - sóhajtott gondterhelten Kemény Elek.

Osztás következett. A kereskedő nem kért lapot, az őrnagy kettőt cserélt, a hadnagy pedig egyet vett magának, azt megnézte és két dollárt hívott. A borostás magyar elgondolkozva babrálta alig-szakállát, szórakozottan dúdolni kezdte a Kossuth nótát, és visszahívott kilencvennyolc ezüst dollárt.

Kemény Elek (100 \$)

Meyer hadnagy (2 \$)

Kassza = 344 \$

Brady őrnagy (?)

♠5, ♣5, ♠Bubi, ♥Bubi, ♦Bubi

Short hadnagy (kiszállt)

Brady két ötöst kapott, amivel Bubi fullja lett. Biztos nyerőnek érezte magát, hiszen Meyer hadnagy legfeljebb színre javulhatott, a kétdolláros hívás alapján. A hülye nevű kereskedő nem cserélt, sor vagy szín lehet a kezében, mert ha full lenne, már az első licitben visszahívott volna az 50 dollárra. Gondolatmenetének megfelelően az őrnagy izgatottan betolta középre mind a nyolc papírkát.

- És négyszáz dollár - jelentette be diadalmasan.

- Megadnám, de nincs miből - dobta el a lapját Meyer szomorúan.

- Én azért megadhatom, ugye? - érdeklődött félénken Kemény Elek.

- Még vissza is hívhat Mr. Kemeni - gúnyolódott Brady. - Van itt jenki bőven! Jut is, marad is.

- Ez az utolsó parti őrnagy úr - ásított a kereskedő. - Inkább nem hívok rá, csak megadom.

- Kár, hogy beijedt - húzta el a száját Horace Brady -, mert Bubi fullom van.

- Nekem hetes pókerem - terített a magyar. - Az jobb, nem?

Az őrnagy meghökkenve nézte a négy hetest. Csalásról szó sem lehetett, hiszen Meyer hadnagy osztott. Szemrehányóan fordult a kereskedő felé.

- Hogy játszhatott ennyire rosszul? - kérdezte értetlenül. - Miért nem hívott vissza az első körben? És miért nem cserélt egyet a négy hetes mellé?

- Sajnálom, hogy elégedetlen velem őrnagy úr, legközelebb majd igyekszem jobban játszani - tárta szét a karját Kemény Elek, és közben arra gondolt, milyen jót fog mulatni a történeten O'Brian, ha meghallja, hogy szabadulását az Ethel Rothschild féle trükknek köszönheti.

Ebben azonban tévedett. Tom O'Brian nem tudott mulatni a történeten, mert eszméletlenül hevert a földön, egy pokrócba csavarva. Észre sem vette, hogy a barátja eljött érte. A kapitány összeszorult torokkal nézte a lesoványodott, beteg katonákat. Odafordult a fogolytábor parancsnokához.

- Őrnagy úr! Tudom, hogy sokkal jobban pókerezik, mint én, és nagyon sajnálom, hogy mégis annyit veszített - benyúlt a kabátzsebébe, előhúzta a pénzes zacskót. - Nem akarom megsérteni, de szeretném meghálálni a vendégszeretetét. Arra gondoltam, hogy vennék még néhány jenkit, készpénzért.

Kocsisnak kilenc egészséges foglyot választott a kereskedő, a tizedik szekér bakjára pedig ő maga ült fel. A gypot bálák közé azonban annyi beteget fektetett, amennyi csak elfért. A végén még alkudoznia kellett Brady őrnaggyal, mert kevésnek bizonyult a pénze.

- Hadd vigyem el ezt az öt jenkit ráadásnak, őrnagy úr - kérlelte a parancsnokot -, hiszen alig élnek! Cserébe itt hagyom a homokfutót a kese lóval.

- Rendben van - bólintott nagylelkűen Brady, miközben azért belül egy kis lelkipurdalást érzett, hogy ennyire becsapja ezt a bolond, féllábú kereskedőt.

Hetedik fejezet

A lovas felderítő vágatva érkezett vissza Flannery őrmesterhez. Le sem szállt a lóról, úgy kiabálta, izgatott hangon:

- Uram! Tíz, gyapottal megrakott szekér közeledik az úton, és a bálák között emberek rejtőznek! Rengeteg ember!

Az északi hadsereg védőgyűrűt vont Washington köré. Attól tartottak, hogy a győzelemtől diadalittas déliek hamarosan meg fogják támadni a fővárost, ezért elszántan készültek a védekezésre. A katonák közt különböző rémhírek keringtek az ellenség elsöprő túlerejéről, ennek ellenére mindannyian azt kívánták, bárcsak jönnének már. Egy keserves, véres összecsapás is jobb lett volna, mint ez a hosszú, idegtépő várakozás. A háború gyors és sikeres befejezésére ekkor már senki nem fogadott volna egyetlen dollárral sem.

- Ki a fene maga és honnan jött? - kérdezte gyanakodva Flannery őrmester a borostás civiltől, miközben emberei lövésre kész fegyverekkel, óvatosan körbefogták a tíz szekeret.

- Őrmester! - Kemény Elek elefántcsont botjára támaszkodva felállt a bakon, hogy szemmagasságba kerüljön a lóháton ülő altiszttel. - A gyapotbálák között beteg katonák fekszenek! A mi katonáink. Minél előbb kórházba kell őket szállítani! Hány mérföld innen Washington?

- Nyolc, uram - válaszolta Flannery hirtelen tisztelettel, mert azonnal felismerte a hangnemből, hogy valódi tiszt beszél hozzá.

- Akkor igyekezzünk fiam, mert ezek a szegények nagyon súlyos állapotban vannak! - a féllábú magyar egy szemvillanás alatt változott vissza jámbor kereskedőből magabiztos kapitánnyá.

- Ha megengedi uram, elkísérem Hartford ezredeshez - jelentette ki határozottan Flannery, aztán megvonta a vállát, és nagyot sóhajtott. - Sajnálom, de ez a parancs.

Kemény Elek türelmetlenül várakozott az alacsony ablak mellett. Az ezredes nyilvánvalóan valami nagykutya lehetett, mert a tanyasi házat, amit átmeneti főhadiszállásként használt szemmel láthatóan teljesen kiürítették a számára. Még az állatokat is elvitték az udvarból, mindössze néhány huszár ló álldogált a kerítés mellett. Vajon hová költöztették a gazdát, családotul és jószággal együtt, töprengett a kapitány, miközben a párkányon dobolt az ujjával.

- Milyen név az, hogy Elek? - az ezredes elmerülten tanulmányozta az asztalra terített térképet.

- Magyar - válaszolta szűkszavúan Kemény Elek, és látszott rajta, hogy alig bírja türtőztetni magát.

- Szóval bevándorló - az ezredes szórakozottan odapillantott a borostás férfi felé. - A bal lábával mi történt?

- Hosszú történet - vont a vállát a kapitány.

- Kezden bele! - az ősz hajú, kifogástalan egyenruhájú férfi visszafordult a térképhez. - Ráérünk.

- Nem érünk rá! - csattant fel indulatosan a féllábú magyar. Egészen kifehéredett a keze, olyan erősen markolta az elefántcsont botot. - A beteg katonák nem élnek túl, amíg mi itt szarakodunk!

- Szarakodunk? - csóválta meg a fejét Hartford ezredes. - Úgy látom, nincs tisztában azzal, hogy mekkora bajban van. Amit csinált, azért könnyen az életével fizethet.

- Lövessen agyon, ha akar - üvöltötte Kemény Elek -, de előbb küldje el azokat a szerencsétleneket kórházba!

- Nocsak? - az ősz hajú férfi lassan felegyenesedett, és odaballagott a kapitányhoz. - Maga nem tetszik nekem.

- Kölcsönös - vágott vissza Kemény-Kreisler. - Fogadni mernék, hogy nem a harctéren szerezte a rangját, uram!

- Senkiházi! - sziszegte az ezredes. - Tudja, kivel beszél?

- Egy seggfejjel - legyintett a kapitány. - Idefigyeljen Hartford! Mit gondol, meddig lesz még ezredes, ha az újságok megírják, hogy a hazatérő hadifoglyok nem jutottak el időben a kórházba, mert egy aktakukac fontoskodott?

- Hadifoglyok? - legyintett megvetően az ezredes. - Azt akarja bemesélni nekem, hogy a déliek csak úgy elengedtek egy csomó foglyot? Barátságból? Maga tényleg hülyének néz engem! - Elfordult a magyartól, visszasétált az asztalhoz.

- Nem lövöm agyon, mert kár lenne a golyóért - folytatta, miközben kihúzta a fiókot, és elővett egy szivart. - Miután majd szépen bevallott mindent, fel fogjuk akasztani egy vastag faágra, ahogy az a kémeknek dukál.

Kemény Elek azonban nem figyelt rá. Flannery őrmestert leste az ablakon át, aki vágatva érkezett a tanyára. Menetközben ugrott le a lóról, aztán futva igyekezett befelé a házba.

- Ezredes úr! - tisztelgett katonásan a nyitott ajtóban, és fegyelmezetten várta az engedélyt, hogy beléphessen.

- Mi van, őrmester? - nézett rá ingerülten Hartford.

- Átvizsgáltuk a tíz szekeret, uram. Egytől egyig a mi embereink vannak rajtuk, akik a Manassasi csatában estek fogságba - lehalkította a hangját, úgy folytatta. - Nagyon rossz állapotban vannak a fiúk, uram. Elindulhatunk velük Washingtonba?

- Egytől egyig a mi embereink, Flannery? - az ezredes leharapta a szivar végét és megvetően kiköpte. - Hogyan tudta ennyi idő alatt mindegyiket kihallgatni? És ha mégis van közöttük néhány ellenséges ügynök? Mit gondol, miért engedték el a déliek ezeket a foglyokat?

- Uram! - az őrmester nagyot sóhajtott. - Steve Donovan hadnagy, a hadügyi államtitkár unokaöccse is ott fekszik az egyik szekéren eszméletlenül, és meg fog halni, ha nem indulunk azonnal.

- Nos, akkor mire vár Flannery? - komorodott el Hartford. - Induljon azonnal!

- Igenis, uram! - az őrmester sarkon fordult és elsietett. Kemény Elek megkönnyebbülten követte tekintetével az ablakon keresztül, amint felpattant a lovára és elvágatott.

- Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy ezzel megúsza - az ezredes lassú, nyugodt mozdulatokkal gyújtott rá a szivarra. - Halljuk, miért engedték el a déliek magával ezeket a foglyokat?

- Mert elnyertem őket pókeren - vont a vállát a kapitány.

Az átmeneti fogdának berendezett tanyasi pince arról árulkodott, hogy nem sok ellenséges ügynököt fogott Hartford ezredes az utóbbi időben. A fekhelynek leszórt szalmából vadul támadtak a sötétben Kemény Elekre a kiéhezett rovarok. A kapitány fáradtan körbetapogatta elefántcsont botjával a dohos odút, azután leterítette kabátját a túlsó sarokba, rákuperodott és ültében elaludt. A pinceajtó nyikorgására ébredt fel, teljesen elgémberedve.

- Hány óra van? - érdeklődött álmosan, a beszűrődő fénytől hunyorogva.

- Hajnali négy - Flannery behúzta maga mögött az ajtót és nekidőlt. A kezében pislákoló gyertya fénye furcsa árnyékot rajzolt gyűrött arcára. - Egyenesen a kórházból jövök. Amikor átadtam őket az orvosnak, még mindegyik élt.

- Köszönöm őrmester - sóhajtott Kemény Elek.

- Igyekezzen, uram! - intett Flannery türelmetlenül. - Washingtonban szereztem magának egy lovat.

- Az ör mit fog szólni? - kérdezte a kapitány, miközben lassan feltápászkodott, és leporolta a kabátját.

- Semmit - legyintett az őrmester. - Az én emberem.

- Hartford nem örül majd, ha csak a hült helyemet találja itt - lépett egyet próbaképpen a féllábú magyar elefántcsont botjára támaszkodva.

- Az ezredest meg fogja ütni a guta - bólított Flannery. - Valamiért nagyon fel akarja akasztani magát.

- Lehet, hogy nem szereti, ha seggfejnek nevezik? - mosolyodott el Kemény Elek. - Bár alig hiszem, hogy talál olyan esküdszéket az Egyesült Államokban, amelyik ezért halálra ítélne.

- Nincs szüksége esküdtekre - rázta meg a fejét az őrmester. - Az elnök rendkívüli állapotot hirdetett a háború miatt. Kémeket és feketézőket ítélet nélkül is ki lehet végezni a fronton. Tíz szekér gyapot bőven elég indok hozzá.

- Szép kilátások - mormolta a kapitány, miközben az ajtóhoz sántikált. Megállt Flannery mellett és belenézett a szemébe. - Mondja őrmester, minek csinálja ezt? Hiszen nem is ismerjük egymást.

- Az öcsém fogságba esett Manassasnál, uram - sóhajtott Flannery. - Azt sem tudom, hogy él-e még. De ha él, nem Hartford ezredes fogja hazahozni, hanem maga. Ezért nem hagyhatom, hogy felakasszák. Jack Flannery a kölyök neve, és nekem rajta kívül senkim nincs. A jövő héten lesz 17 éves - elcsuklott a hangja, amikor ezt mondta. Lehajtotta a fejét, elfújta a gyertyát. - Mehetünk, uram?

- Flannery! - suttogta a magyar a sötétben. - Hogyan akarja megmagyarázni Hartfordnak az eltűnésemet?

- Nem tudom, hol szolgált uram - válaszolta ugyancsak suttogva Flannery, és óvatosan kinyitotta az ajtót -, de fogadni mernék, hogy jó tiszt volt. Biztosan ismeri a mondást, hogy „*ne féltsd az őrmestert*”. Olyan ezredes még nem született erre a világra, amelyik túljárt volna egy őrmester eszén. Vigyázzon a lábára uram, mert nagyon recseg a lépcső!

Éppen pirkadni kezdett, amikor az udvarra értek. Flannery előre sietett, hogy elcsitítsa a lovakat a kerítésnél. Az egyik szürkét eloldozta és óvatosan, kantáron vezette át a kapun, egészen az erdő széléig. Ott bevárta a kapitányt.

Kemény Elek megveregette a ló nyakát, végigtapogatta a nyeret, és nem fogadta el az őrmester segítő kezét. Ügyetlenül bár, de egyedül mászott fel a szürke hátára.

- Ha a többi tiszt is olyan, mint ez a Hartford - dünnyögte a nyeregből, búcsúzás helyett -, akkor igyekeznie kell őrmester, különben a végén még elveszítjük a háborút!

Falábával finoman megbökte a ló oldalát. Lassan, lépésben indult vele befelé az erdőbe. Mielőtt teljesen eltűnt a fák között a sűrűben, Flannery utána kiabált:

- Vigyázzon magára uram, és ne felejtse az öcsémet!

Joseph Kowalsky még csak egy éve dolgozott a Pinkerton ügynökségnél, kisegítő detektív-ként, amikor kitört a polgárháború és George B. McClellan az Egyesült Államok hadseregének főparancsnoka felkérte Mr. Pinkertont, hogy szervezze meg a kémelhárítást a hírszerzéssel együtt. A New York-i részleg frissen kinevezett főnöke, Mr. Anthony Shade, azonnal új, tágas irodába költözött, és már másnap maga mellé vette a lengyel bevándorlót.

- Most megcsinálhatod a szerencsédet Joe - vigyorgott rá barátságosan, miközben habzóborral kínálta.

- Köszönöm, Mr. Shade - hálálkodott Kowalsky, bár a habzóbornál jobban csak azt utálta, ha Joe-nak szólították.

- Mi az, hogy Mr. Shade? Barátok vagyunk, és a nevem Tony! - Shade egy hajtásra megitta a buborékos italt - Megjegyezted, Joe?

- Igenis..., Tony.

Joseph Kowalsky nem sejtette, hogy a váratlan előmenetelt szép és fiatal feleségének, Lindának köszönheti. Ettől kezdve a kisegítő detektív csak ritkán jutott haza, annyira elhalmozta őt Anthony Shade különböző feladatokkal. Ráadásul érezte vele, hogy jöttment bevándorló léte hálával tartozik azért, hogy ilyen fontos, bizalmi munkát végezhet.

A Manassasi vereséget követően különösen megélénkült az iroda tevékenysége, annyi bejelentés érkezett. Az északiak végre komolyan vették az ellenséget, sőt, talán át is estek a ló túloldalára, mert mindenütt kémeket szimatoltak. Ez a háborús időkben menetrendszerű üldözési mánia kedvezett a New York-i elhárítás vezetőjének. Anthony Shade hatalma megnőtt, az emberek félni kezdtek tőle és tisztelettel kezelték. Joseph Kowalsky ezzel szemben egyre többet dolgozott és egyre kevesebbet volt otthon. Lelkes szorgalommal végezte a munkáját, hálásan fogadta, ha nagy ritkán elismerésben részesült, és nem tűnt fel neki, hogy eközben Tony milyen odaadással foglalkozik Lindával. A kacér asszony hamarosan ágyába fogadta férje főnökét, aki ezután minden nap meglátogatta a forróvérű nőt.

Ahogy múltak a hetek Anthony Shade érdekes, bár nem meglepő változáson ment keresztül. Megszokta és határozottan élvezni kezdte, hogy a városban mindenki tart tőle. Kegyeket osztott és kegyetlenül elbánt azokkal, akik nem ismerték el a hatalmát. Végre eljutott a csúcsra, ahová egész életében vágyott.

- Azt hiszem, ma jó napom lesz - dőlt hátra elégedetten a karosszékekben, amikor Kowalsky behozta neki Hartford ezredes sürgős táviratát. - Száz dollár jutalmat tűztek ki egy bizonyos Kemény Elek fejére, és én tudom, hol lehet megtalálni. Kíváncsi lennék, mit követett el a pofa? Fogd be a lovakat Joe, elmegyünk a „Két Ász”-ba!

A kisegítő detektív engedelmesen indult kifelé, és már az ajtót nyitotta, amikor Tony elgondolkozva utána szólt.

- Hozz magaddal fegyvert is, mert veszélyes fickó a kapitány!

Hiába vitte azonban magával kabátja zsebében Joseph Kowalsky a legújabb hatlövetű Colt pisztolyt, elő sem kellett vennie. Shade ugyan nem törődött Anne ellenkezésével és gondosan átkutatta az egész házat, beleértve a konyhát meg a gyerekek szobáját is, de még a nyomát sem találta sehol a kapitánynak.

- Sebj! - legyintett ennek dacára jókedvűen, amikor távozóban, a ház előtt fellépett a bakra. - Én jól ismerem ezt az Eleket, előbb-utóbb haza fog jönni. Keresz magadnak kényelmes megfigyelőhelyet Joe, mert mostantól egy pillanatra sem veheted le a szemedet a „Két Ász”-ról! A feleségednek megmondom, hogy ne várjon. Oké?

- Tony - sóhajtott Kowalsky -, honnan fogom tudni, hogy ő az?

- Nem lehet eltéveszteni - vigyorodott el Shade. - Egy elefántcsont bot lesz a kezében, és a bal lába fából van. Ha meglátod, ne csinálj semmit, csak gyere értem! Üzensz valamit az asszonynak?

- Mondd meg neki, hogy sajnálom, és ne haragudjon rám! - a kisegítő detektív hálásan pillantott a főnökére. - Rendes tőled, hogy odamész. Kösz, Tony.

Mialatt Shade gátlástalanul hentergett Lindával a kisegítő detektív ágyában, Kowalsky lelkiismeretesen figyelte a házat, mégsem vette észre, amikor nem sokkal éjfél után megérkezett a kapitány.

- Anne! - a férfi mozdulatlanul állt a vaksötét hálósobában. - Ébredj fel!

- Ébren vagyok - suttogta a nő. - Becsuktad az ajtót, Elek?

- Be - válaszolta Kemény Elek, és miközben Anne gyertyát gyújtott, gyanakodva nézett körül. - Honnan tudtad, hogy jövök?

- Tony Shade járt itt, és átkutatta az egész házat utánad. Bajban vagy?

- Bajban - bólintott szórakozottan a kapitány. - Most is figyeli valaki a bejáratot. Úgy látszik, vadásznak rám.

- O'Brian hol van?

- Washingtonban - a féllábú magyar leült a karosszékre, hátradőlt, fáradtan kinyújtotta a lábait, és lehunyta a szemét. - Kórházban fekszik. Ne aggódj, hamarosan rendbe jön, és újra itthon fogja védelni a sört, mint azelőtt.

- Tudtam, hogy hazahozod - Anne letette a gyertyát az éjjeliszekrényre, kiszállt az ágyból, odalépett a férfihez. Leguggolt elé, erőlködve lehúzta a csizmáit. Meghökkenve pillantott a vágásra a falánál talpán. - Mit tartasz benne?

- Jól jár az eszed - mosolyodott el csukott szemmel a férfi. - Eddig még senki nem vette észre. Mennyi pénzünk van?

- Kétszáz dollár - a nő lassan felállt, visszaballagott az ágyhoz.

- Kevés - ingatta a fejét Kemény Elek.

- A kártyatermet bezártam, amikor elmentél - sóhajtott Anne -, és nagyon rosszul megy az üzlet a háború miatt. Magam főzök, hogy ne kelljen a szakácsnak fizetni.

- Én se hoztam vissza, amit elvittem - a kapitány kinyitotta a szemét, rákacsintott a nőre. - Gyapotot vettem rajta, meg hadifoglyokat. Ezért akarnak felakasztani. Egy lopott lovon jöttem haza, és azt eladtam ma délből 47 dollárért, Brooklynban. Úgyhogy van 247 dollárunk, Anne. Holnap reggel kinyithatnád a kártyatermet, hátha összejön egy rendes parti.

- Mire kell neked a pénz, Elek?

- Ha már úgyis fel fognak akasztani - vigyorodott el a férfi -, vennék még egy kis gyapotot és még egy hadifoglyot, mert azt megígértem egy nyugtalan őrmesternek. De ehhez legalább ezer dollár kell, különben szóba sem állnak velem Richmondban.

- Ne hülyéskedj kapitány! - mosolygott könnyes szemekkel a nő. - Nem akarom, hogy felakasszanak!

- Én sem - vont a vállát Kemény Elek. - Csak megszerzem a pénzt, és aztán gyorsan eltűnök innen. Segítesz nekem?

- Shade azonnal ide fog jönni, ha meghallja, hogy újra kinyitottam a kártyatermet - aggodalmaskodott Anne.

- Hadd jöjjön! - legyintett a férfi. - Nekem három játékosra van szükségem, de nem itt akarok pókerezni velük. Kiveszek egy lakosztályt a „Vörös Sárkány”-ban tíz dollárért, és odaviszem őket.

Kemény Elek tudta, hogy versenyt fut az idővel, mégsem volt türelmetlen, mert türelmetlenül nem lehet pókerezni. Más taktikával, más szerepet játszott a szállodai lakosztályban a három ismeretlen partnerrel, mint Brady őrnagy ellen a fogolytáborban. Kicsinyes chicagói ügynököt alakított, aki sohasem blöfföl, csakis biztos lapra hív és minden egyes dollárért halálosan aggódik, amit be kell tennie a kasszába. Előre tisztázta, hogy éjfélig tart a parti, mert másnap korán reggel tárgyalása lesz egy dohánykereskedővel.

Délután négykor kezdtek játszani, és a kapitány egy óra múlva világosan látta, hogy a három férfi közül egyedül Dave Allen veszélyes a számára. A nagydarab brooklyni mészáros nem sajnálta a pénzt, de azért megfontoltan játszott, látszott rajta, hogy odahaza, a saját partijában rendszeres nyerő.

Kemény Elek (8 \$)

◆4,♣4,♠7,♥7,◆Király

Bill (osztó - 8 \$)

Kassza = 28 \$

John (4 \$ - passz)

Dave Allen (8 \$ - ?)

A kötelező vaklicitet az osztó kezdte egy dollárral, Kemény Elek kettőt tett, John négyet, Dave Allen pedig nyolcat. Ezután Bill megnézte lapjait és megadta a 8 dollárt. A kapitány, mint fukar chicagói ügynök, szívta ugyan a fogát, de azért játékban maradt, John viszont veszni hagyta a négy dollárt és kiszállt. Ekkor Dave Allen, az utolsó vakoló dönthetett, hogy osztás következzen vagy még ráhív. A mészáros úgy döntött, hogy újabb 10 dollárt hív. Bill megrázta a fejét, és eldobta a kártyáit. Kemény Elek hosszas tépelődésbe kezdett a látszat miatt, aztán darabonként kiszámolta a tíz dollárt, és még húszat mellé.

- Ráhívtál? - csodálkozott John.

- Szabad, nem? - sóhajtott gondterhelten a kapitány, és izgatottan fordult a mészáros felé. - Mi lesz? Eldobod?

- Megadom - vonta meg a vállát Dave Allen.

A kapitány villámgyorsan elemezte a helyzetet, hiszen neki kellett először cserélnie. Dave nem hívott vissza a húsz dollárra, tehát nincs drillje vagy annál jobb lapja. A tízdolláros eredeti hívás szerint valószínűleg két jó párja van. Nem szabad egy lapot kérni, mert akkor a mészáros minden hívást meg fog adni, a fullra javulásnak tíz százalék alatt van az esélye, a két kis pár meg nyilván kevés lesz.

- Két lapot kérek - mondta határozottan, mint akinek nincs más lehetősége, az osztott drilljével, és letette a két négyest.

- Én egyet cserélek - dünnyögte Dave Allen, és látszott rajta, hogy erősen gondolkozóba esett. Megnézte a csere lapot, aztán vigyázott rá, hogy az arcizma se ránduljon. - Csip - mormolta, miközben berakott egy ezüst dollárost a kasszába.

Nem javult a fickó, de az egyik párja biztosan figurás, talán Ász, ezért nem akart passzolni - mosolyodott el magában Kemény Elek, mert ő viszont megkapta a harmadik hetest.

- És ötven - vágta rá azonnal diadalmasan, arra azonban figyelt, hogy szerepének megfelelően, kellőképpen remegjen a keze, amint kiszámolta a pénzt.

- Jó lapra könnyű - sóhajtott irigyen John, miközben a mészáros homlokát ráncolva újra végignézte egyenként a kártyáit.

- Megadom - bólintott végül. - Két pár. Ász, Dáma.

- Három hetes - terített a kapitány, aztán mohón maga elé húzta a kasszát.

Nagyon fontos volt ez a parti, és nem csak a pénz miatt. Ha Kemény Elek egyet cserél és megkapja a hetest, fullja lett volna, de azzal sem nyer többet, viszont amikor be kell mutatni a lapját, kiderül, hogy mindössze két párra hívott vissza húsz dollárt az első licitben. Így azonban, szerepének megfelelően bebizonyította, hogy csakis olyan biztos lapra hív nagyobb összeget, mint például egy osztott drill. Ettől kezdve, lapjárásától függetlenül, nyugodtan blöffölhetett, főleg John és Bill ellen, akik minden esetben habozás nélkül dobták el a kártyát, hiszen pontosan „tudták”, hogy a chicagói ügynöknek erős lapja van, különben nem hívott volna. Arra persze vigyázott, hogy a szerepén belül maradjon.

Kemény Elek (1 lap)

♦4,♣5,♠6,♥7,♦8

Bill (passz)

Kassza = 21 \$

John (osztó - passz)

Dave Allen (3 lap)

A kötelező vaklicitet John kezdte egy dollárral, Dave Allen kettőt tett, Bill négyet, a kapitány pedig nyolcat. Ezután John megnézte lapjait és passzolt, a mészáros megadta a nyolc dollárt (tett még hatot az előző kettő mellé), Bill viszont kiszállt a játékból. Kemény Elek kezében kétoldalt nyitott sor-bemenet volt, és hívhatott volna, mint utolsó vakoló, de a szerep nem engedte. Dave három lapot kért, a chicagói ügynök pedig egyet, és bejött a sora.

A brooklyni mészáros rövid gondolkozás után 20 dollárt hívott.

Blöfföl, mosolyodott el magában a kapitány. Egy párral indult és nem javult. Abban bízik, hogy nem hívtam az első licitben, tehát nincs két párom, az egy lapot sorhoz vagy színhez kértem, és én sem javultam, azaz semmim nincs. Ha ráhívok a 20 dollárra, nem fogok többet nyerni, mert úgysem adja meg. Pedig a soromat szeretném megmutatni nekik, hadd lássák, hogy még egy jó bemenetre sem mertem hívni az előlicitben.

- Megadom - terítette le az asztalra lapjait Kemény Elek.

- Ez egy sor! - pillantott Bill hitetlenkedve a kártyákra. - Ha nekem lenne egy ilyen a kezemben egyszer, én úgy visszahívnék rá, hogy csak na!

- Nem vagyunk egyformák - vont a vállát Dave Allen. - Látod, ő még az előlicitben is kussolt a sor-bemenetére. Ezzel szemben neki szerencséje van.

Mondjátok csak, gondolta a kapitány, és nem sértődött meg, mert pontosan ez volt az a szerep, amit el kívánt hitetni ellenfeleivel. A brooklyni mészáros számára szemmel láthatóan fontos volt, hogy a többiek jó játékosnak tartsák, Kemény Elek viszont mindössze nyerni akart.

Éjfél után, miközben a vesztesek a közös bérkocsiban hazafelé igyekeztek, kiszámolták, hogy hárman együtt több, mint ezer dollárt hagytak ott a szállodai lakosztályban, a szerencsés chicagói ügynöknél.

Nyolcadik fejezet

A kapitány kerülő úton ugyan, de zökkenőmentesen jutott el Richmondba. Mindössze egyszer kellett elővennie a faláb talpába vágott rejtékhelyéről Leroy P. Walker hadügyminiszter ajánlólevelét, akkor is csak azért, hogy helyet kapjon a déli fővárosba induló, túlsúfolt vonaton. Szerencséje volt, mert másnap, mire megérkezett, már mit sem ért a levél. Az újságok címdalán hozták, hogy Mr. Walker lemondott a miniszterségről.

Kemény Elek nem esett kétségbe a váratlan változástól. Egy nagyszabású, hosszú távú pókerpartiban természetesen előfordulnak átmeneti vereségek. Felkereste régi, jól megvesztegetett ismerőseit és hamar kiderítette, hogy Toby a nélkülözhetetlen miniszteri titkár a helyén maradt. Másnap már együtt ebédeltek egy elegáns klubban.

- Attól félek, a kártya üzlet nem aratott sikert - tért a tárgyra Toby, miután jóllakottan hátradőlt a széken és rágyújtott egy finom szivarra. - A katonák annyira ingerültek a fronton az élelem és lőszerhiány miatt, hogy nem igazán képesek örülni az efféle apró kedvességeknek. Valami mást kellene kitalálni.

- Rengeteg ötletem van - Kemény Elek gyorsan visszatalált a mohó európai üzletember szerepébe. - A kereskedés az alkalmazkodás művészete.

- Arra szüksége lesz - sóhajtott a titkár -, mert a gyapottal is baj van. Amikor Lincoln kitalálta azt a hülye tengeri blokádot, Mr. Davis válaszul megtiltotta a gyapot kereskedelmet az Államokkal. Szerintem nagy marhaság volt, és nem is törődtünk vele mostanáig, de Judah P. Benjamin komolyan akarja venni a szállítási tilalmat. Minden új miniszter ilyen lelkesen kezdi. Iszunk egy whiskyt?

- Rám fér - egyezett bele a féllábú magyar. - Segítsen nekem Toby, és nem fogja megbánni! Mi az, ami érdekli magukat manapság?

- A hírek, mister Kemeni - felelte titokzatosan a miniszteri titkár, miközben intett a pincérnek, és megrendelte a whiskyt.

- Hírekkel kereskedni veszélyes dolog, barátom - komorodott el Kemény Elek, noha egész idő alatt azon törte a fejét, hogyan hozhatná feltűnés nélkül szóba ezt a témát. Nem akart azonban egyből rákapni a horogra, mert kettőjük beszélgetése egyre inkább hasonlítani kezdett egy pókerpartira, amelyben még nem derült ki, hogy milyen lapra licitál az ellenfél.

- Megszületni veszélyes - emelte fel a poharát Toby -, a többit már ki lehet bírni. Egészségére!

- Egészségére! - a kapitány lassan, szórakozottan kortyolta a whiskyt.

- Mondja - érdeklődött a titkár váratlanul -, minek vitte el magával azokat a beteg jenki foglyokat?

- Honnan tud erről? - tért ki a válasz elől a kereskedő.

- Nekem az a dolgom, hogy mindenről tudjak - mosolygott sokatmondóan Toby.

- Pedig, úgy látszik mégsem tud mindenről - Kemény Elek letette a poharat az asztalra. - A beteg foglyok között volt egy bizonyos Steve Donovan hadnagy, aki véletlenül a jenki hadügyi államtitkár unokaöccse. A magamfajta üzletember abból él, hogy ott gyűjti a jó pontokat, ahol lehet. Azt gondoltam, egy ilyen magas kapcsolat nem árthat.

- Igaza volt - bólintott a titkár rezzenéstelen arccal, de a kezében egy pillanatra megremegett a pohár, miközben a szájához emelte. - A gyapot szállítmányon túlادott már?

- Még nem foglalkoztam vele - vonta meg a vállát a féllábú magyar, és úgy érezte, hogy eljött a blöff ideje. - Egyelőre Hartford ezredes vigyáz rá.

- Hartford ezredes? - Toby fuldokolva köhögni kezdett, mert a meglepetéstől félrenyelte az italt.

- Köpje ki nyugodtan! - legyintett nagyvonalúan Kemény Elek. - Nekem se nagyon ízlik. Hoztam néhány üveggel az igazi skót fajtából. Legközelebb abból iszunk majd, az biztosan nem harap.

- Köszönöm - a titkár zavartan törölgette a szája szélét. - Honnan ismeri az ezredest?

- Tudja, hogy van ez? - mosolyodott el a kapitány. - Amikor kiderült, hogy Donovan hadnagy nekem köszönheti az életét, Hartford ezredes meghívott magához. Elbeszélgettünk és közben rájöttünk, hogy ugyanazt a szivart szeretjük mind a ketten. A végén alig bírtam elszökni tőle, annyira marasztalt.

- Mr. Kemeni - Toby megköszöörülte a torkát, nagy levegőt vett -, azt hiszem, nem mondtam még, hogy Mr. Benjamin, az új hadügyminiszter szívesen látná holnap délután egy csésze teára, mondjuk öt óra körül. Megfelel az időpont?

- Az időpont igen - kacsintott a magyar cinkosan -, de a teához nem ragaszkodom.

- Idefigyeljen! - a titkár előrehajolt és suttogva folytatta. - Amit én most elintézek magának, az előbb-utóbb sok pénzt hoz a konyhára. Ha ügyes lesz, jól meg fogjuk fizetni.

- Remélem is - bólintott Kemény Elek -, mert elég nagy kockázatot kell érte vállalni. Mennyit akar belőle?

- Ötven százalékat - Toby fürkészve nézett a kereskedő szemébe.

- Legyen negyven - jelentette ki a kapitány, bár tudta, hogy a titkár harmincat is örömmel elfogadott volna -, de nem ingyen! Amíg én vásárra viszem a bőrömet, maga is dolgozni fog, Toby. Szükségem van valakire a hadifoglyok közül! Jack Flannery a neve. Hozassa el holnap Brady őrnagytól!

Jefferson Davis, a Konföderáció elnöke és az új hadügyminiszter, Judah P. Benjamin szenátor Louisiana államból régóta személyes, jó barátok voltak.

- Mi van még hátra, Toby? - érdeklődött fáradtan a miniszter. - Jeff Davis meghívott vacsorára és előtte haza akarok menni, átöltözni.

- Tudom uram - bólintott a nélkülözhetetlen titkár. - Öt perc múlva itt lesz Mr. Kemeni. Ő az utolsó ma délután. Azt gondoltam, erről a megbeszélésről úgysis tájékoztatni kívánja majd az elnököt.

- Igen? - Benjamin gyanakodva ráncolta a homlokát. - Ki ez a fickó, és mit akar tőlem?

- Az ön hivatali elődje, Mr. Leroy P. Walker megbízott egy kényes ügygel, uram - kezdte óvatosan a miniszteri titkár.

- Tisztában vagyok vele, hogy Walker volt az elődöm - morogta ingerülten a miniszter. - Ne húzza az időmet!

- Sajnálom uram - vonta meg a vállát Toby -, mindössze azt szeretném elkerülni, hogy hibákat kövessünk el, ezért próbálom tájékoztatni a részletekről.

- Nyert - legyintett türelmetlenül Judah P. Benjamin. - Folytassa!

- Mr. Kemeni kereskedő. Magyar kereskedő, akinek kiváló kapcsolatai vannak északon - a titkár lehalkította a hangját, bár senki nem volt rajtuk kívül a szobában. - Ha sikerülne meg-egyezni vele, hogy nekünk dolgozzon, azt mondanám uram, hogy megfogtuk az isten lábát.

- Én más viszonyban vagyok az Úrral, Toby - csóválta a fejét rosszállóan az új miniszter. - Nem szoktam fogdosni a lábát. A kémkedésről pedig az a véleményem, hogy nem úriemberhez méltó!

- Mr. Benjamin - komorodott el a titkár -, szabadjon megjegyezmem, hogy a mi katonáink számítanak ránk, miközben úriemberhez méltatlan módon fordulnak fel a fronton. Ha ön úgy véli uram, hogy megvívhatja ezt a háborút a saját szabályai szerint, hívja ki párbajra az Egyesült Államok hadügyminiszterét, de ez esetben kérem, fogadja el a lemondásomat!

- Nem fogadom el! - Benjamin arcán mosoly suhant át. - Szép beszéd volt, fiam. Azt hiszem, mi ketten egészen jól fogunk együtt dolgozni. Most pedig térjen a tárgyra!

- Köszönöm uram - sóhajtott megkönnyebbülten Toby. - Nos, ami ezt a kereskedőt illeti, Mr. Kemeni egyáltalán nem úriember, ráadásul féllábú és még az is lehet, hogy zsidó. A hírszerző munkára azonban szerfölött alkalmas, nemcsak azért, mert mohó és pénzéhes, hanem állítólag Hartford ezredeshez is bejáratos. A legbiztosabb helyről tudhatnánk meg az ellenség legtitkosabb terveit.

- Értem - a miniszter elgondolkozva dobolt ujjaival az íróasztalon. - Na és, mi lenne az én feladatom?

- Beszélgessen vele uram, mérje fel, mint egy pókerjátékos az ellenfelét! Aztán tegyen neki ajánlatot, győzze meg, hogy dolgozzon nekünk! - magyarázta lelkesen a titkár, majd egy kis szünet után bocsánatkérően hozzátette - Remélem a póker ellen nincs kifogása, uram?

- Apám tanított pókerezni, még gyerekkoromban - Judah P. Benjamin felállt az asztal mögül, az ablakhoz sétált. - Talán egyszer, ha az Isten is úgy akarja, elővesszük a kártyát, és akkor el fogom nyerni a pénzét Toby. Gyerünk, küldje be azt a kereskedőt!

Kemény Elek türelmesen várakozott a hatalmas előcsarnokban, a konföderációs zászló alatt, amikor a titkár kijött a miniszter dolgozószobájából, óvatosan becsukta maga mögött az ajtót, azután izgatottan intett neki.

- Siessen és igyekezzen jó benyomást kelteni! - közelebb lépett a kereskedőhöz, halkan suttogva folytatta. - A hadügyminiszter úr ma este Jefferson Davis elnökkel vacsorázik. Tudja kiről fognak beszélgetni, ugye?

- Ne aggódjon annyira Toby! - a féllábú magyar elefántcsont botjára támaszkodva elindult az iroda felé. - Társak vagyunk. Bármilyen üzletet kötök, abból negyven százalék a maga része.

- Azért aggódom - sóhajtott a titkár. - Vigyázzon Mr. Kemeni, mert most olyan emberrel fog találkozni, akinek saját viszonya van az Úristennel!

- Akkor imádkozzon értem, barátom! - mosolyodott el a kapitány, és benyitott az ajtón.

Jack Flannery a foglyotáborban ünnepelte tizenhetedik születésnapját, ha ugyan ünneplésnek lehet nevezni, amikor az ember kap egy tál híg lötytyöt, leves helyett és kevéske kukorica kását ráadásnak. A nyurga fiú biztosra vette, hogy erre a napra egész életében emlékezni fog, annyira éhes volt.

- Flannery! Jack Flannery! - Short hadnagy menetközben türelmetlenül arrébb rúgott egy elgyengülten szunyókáló jenkit. A foglyok szanaszét heverték a földön, nemigen törődtek az idegesen kiabáló tiszttel.

- Igenis uram - kászálódott komótosan a fiú, és megpróbálta eligazgatni rongyossá foszlott egyenruháját.

- Te vagy itt az egyetlen Jack Flannery? - a hadnagy gyanakodva mérte végig koszos suhancot.

- Nem hallottam másikról - vont a vállát Jack.

- Gyere! - legyintett Short. - Az őrnagy úr hívat.

- Mit akar tőlem az őrnagy? - a fiúnak az összes rémtörténet eszébe jutott a déliek agyafűrt kínzási módszereiről, amivel a foglyok még az első héten ijesztgették egymást.

- Tüzel a kancája és párt keres neki - vigyorgott a hadnagy. - Remélem, jól tudsz ágaskodni Jack?

- Nálunk északon ez a csődör dolga, nem a férfiaké - mosolyodott el pimaszul Flannery.

- Szedd a lábad! - az elégedett vigyor egy pillanat alatt lefagyott a tiszt arcáról. Visszakézből nyakon legyintette a jenki sihedert - Nem érek rá egész nap veled társalogni!

Hiába szaporázták azonban a lépteiket, mert Brady őrnagy a tiszt étkezőben ivott egy lovagló csizmás civillel, és intett a hadnagnak, hogy várjanak türelemmel. Láthatóan akart valamit az idegen férfitől.

- Legalább azt mondja meg uram, mikor! Én nem börtönőrnek szegődtem el a hadseregbe - igyekezett udvariasan beszélni, de hangjából erősen érződött a visszafojtott indulat.

- Nyugalom őrnagy! - a férfi szórakozottan csapkodta csizmája szárát egy rövid nyelű korbáccsal. - Az új hadügyminiszternek most rengeteg dolga van. Nem ér rá minden aprósággal személyesen foglalkozni.

- Az ördögbe is! - fakadt ki Brady. - Mit csinál ott az a temérdek tintanyaló körülötte?

- Megkérdezem tőlük, amint visszaérek Richmondba - bólintott komoly arccal a civil, aztán Jack felé pillantott csodálkozva. - Ő lenne az a jenki?

- Egyetlen Jack Flannery volt a foglyok között - jelentette Short hadnagy.

- Lovagolni tudsz, fiacskám? - a férfi fejét csóválva méregette a rongyos suhancot -, mert hintót nem hoztam magammal.

- Nem fogok leesni a lóról - mormolta magabiztosan a fiú.

- Nem fogok leesni a lóról, uram! - javította ki a civil, miközben fenyegetően megsuhogtatta a korbácsot. - Mire tanítottak téged abban a jenki hadseregben?

- Az alkotmányra, uram - húzta ki magát Jack, és dacosan belenézett a férfi szemébe. - Arra, hogy minden ember egyenlőnek születik, uram.

- Becsaptak öcsi! Még a hangyák sem születnek egyenlőnek, nemhogy az emberek - legyintett megvetően a lovagló csizmás civil, aztán odafordult Brady őrnagyhoz. - Adjanak neki egy dézsa vizet és valami rendesebb ruhát! Ilyen mocskosan nem engedem a lovamra ülni!

Mire Kemény Elek megérkezett szállodai szobájába, Jack Flannery már ott álldogált az ablak mellett, a lovagló csizmás férfi pedig a karosszékekben ült, szétterpesztett lábakkal. Gondosan szemügyre vette a féllábú magyart, aztán lassan feltápáskodott.

- Gregory Sanders vagyok - mutatkozott be szűkszavúan és nem nyújtotta a kezét. Egy gyűrött papírt húzott elő a hátsó zsebéből. - Elhoztam a kölyköt. Írja alá, hogy átadtam magának!

- Nem tehetem - rázta meg a fejét sajnálkozva a kapitány -, Toby zokon venné tőlem. Ő szokott aláírni.

- Én viszont nem hagyhatom itt a foglyot, amíg valaki alá nem írja nekem, hogy átvette! - a férfi idegesen csapkodta a csizmáját a korbáccsal.

- Akkor vigye vissza! - morgott ingerülten Kemény Elek.

- Ne szórakozzon velem! - csattant fel Sanders. - Kicsoda maga egyáltalán? Még be sem mutatkozott!

- Igaza van - bólintott békülékenyen a kapitány. - Bocsásson meg! Adja ide azt a vacak papírt, aláírom és menjen a fenébe!

- Azt már nem! - vigyorodott el a férfi. - Előbb a nevét akarom hallani!

- Elhárítás, ugye? - sóhajtott a féllábú magyar. - Idefigyeljen Greg! Most az egyszer elnézem, hogy hülyét csinált magából. Tűnjön el gyorsan és nem fogom elmesélni senkinek!

- A nevét, uram! - Gregory Sanders fenyegetően előre lépett egyet és közben megsuhintotta a korbácsot.

- Ha a nevemet akarja tudni - Kemény Elek felemelte az elefántcsont botot, és Sanders mellkasának szegezte -, kérdezze meg a hadügyminisztert! Éppen az elnöknél vacsorázik. Sült kacsát esznek, de Mr. Benjamin nem rajong érte, mert megfekszi a gyomrát. Nekem legalábbis ezt mondta egy félórával ezelőtt. - Hirtelen megbökte a férfit a bottal, és ráüvöltött - Ki a főnököd, seggfej?

- Tombstone ezredes - nyögte ki riadtan Sanders.

- Add ide azt a papírt! - a kapitány megcsóválta a fejét és leengedte a botot.

- Parancsoljon uram - a férfi engedelmesen átnyújtotta a gyűrött iratot.

- Felejtse el, hogy találkoztál velem! - mormolta vészjóslóan Kemény Elek, miközben darabokra tépte a papírt. - Tombstone ezredesnek pedig azt üzenem, imádkozzon, mielőtt bemutatkozó látogatásra megy az új miniszterhez!

- Át fogom adni neki szó szerint - Gregory Sanders nagyot nyelt. - Most elmehetek, uram?

- El - bólintott a féllábú magyar.

- Uram! - a férfi bizonytalanul visszafordult a nyitott ajtóból. - Megkérdezhetném, hogy mi a szándéka ezzel a jenki fogollyal?

- Megkérdezheted, de válaszolni nem fogok rá - a kapitány szomorúan legyintett. - Azt hittem okulsz abból, ami történt Greg. Egy patkánynak legalább életösztöne legyen! Soha többé ne gyere a közelembe, ha nem akarsz, hogy kiirtsalak!

Sanders összeharapta a szája szélét, szóltanul kifordult az ajtón. Kemény Elek a biztonság kedvéért várt még egy kicsit, aztán rápillantott a nyurga fiúra.

- Én ismerem magát - szólalt meg bizonytalanul Jack Flannery -, a táborból. Maga vitte el onnan a betegeket valahová a gyapotos szekereken. Mit akar tőlem? Én nem vagyok beteg.

- Boldog születésnapot, Jack! - mosolyodott el a kapitány.

- Hol az a jenki? - lépett be a szobába feldúltan Toby, másnap délelőtt.

- Eszik valahol - vont a vállát a kapitány. - Egyfolytában eszik. Azt hiszem, Brady őrnagy éheztetni a foglyokat.

- A katonáknak sem jut elég a fronton, majd pont a jenki hadifoglyokat fogjuk hízlalni! - legyintett a titkár, és idegesen járkálni kezdett - Mondja, miért nem tudott egy kicsit kedvesebb lenni Gregory Sanders-hez? Minek kellett rám szabadítani azt a hülye Tombstone ezredest?

- Üljön le Toby, mielőtt elszédülök! - Kemény Elek ellentmondást nem tűrően mutatott a karosszék felé. Megvárta, amíg a titkár engedelmesen elhelyezkedett, csak azután folytatta. - Nagy hibát követett el, amikor az elhárítás emberét küldte Brady őrnagyhoz, és ezt a hibát helyre kellett hozni! Mi egy üzleti vállalkozásba kezdtünk barátom, de én nem tudok úgy dolgozni ha ezek a nyakamon lihegnek. A bőrömről van szó és az nekem fontos. Vagy elintézi, hogy hagyjanak engem békén, vagy felejtjük el az egészet!

- Mr. Kemeni! - sóhajtott a titkár, miközben a kezeit tördelte. - A miniszter tegnap este megemlítette magát vacsora közben és az elnöknek állítólag tetszett az ötlet. Nem értem, mi baja van?

- Tombstone ezredes - válaszolta röviden a magyar.

- Tombstone ezredes egy ostoba fajankó - bólintott Toby -, de közvetlenül a miniszterhez tartozik. Mit csináljak vele?

- Két lehetőséget látok - a kapitány szórakozottan játszadozott az elefántcsont bottal. - Beavathatja a dologba, és akkor őt is ki kell fizetnie a saját negyven százalékából, mert én nem adok a részből egy árva centet sem.

- Mi a másik lehetőség? - kérdezte Toby, és látszott rajta, hogy nem szívesen fizetne az ezredesnek.

- Az új miniszter új embert választ - mosolyodott el Kemény Elek -, mert nem bízik abban az ostoba fajankóban, akit az elődje nevezett ki. Ez esetben a maga feladata lesz, hogy találjon megfelelő jelöltet. Nekünk is megfelelő.

- Attól félek, túlbecsüli a befolyásomat Mr. Kemeni - ingatta a fejét a titkár.

- Ugyan Toby! - legyintett a kapitány. - Mind a ketten tisztában vagyunk azzal, hogy a miniszterek nem értenek semmihez. Az igazi munkát mindig más végzi helyettük. Mr. Benjamin ügyesen vacsorázik az elnökkel, de az elhárításról például halvány gőze sincs. Egy miniszteri titkár bármit el tud intézni, amit akar. Csak az a kérdés, mennyire akarja?

- Nagyon - mondta Toby mély meggyőződéssel. - Maga nem hallotta, hogy milyen minősítetlen hangon üvöltözött velem Tombstone ma reggel.
- El tudom képzelni - mormolta a magyar sajnálkozva, holott az egész helyzetet ő idézte elő előrelátóan előző este, szántszándékkal.
- Nem tudja elképzelni - rázta meg a fejét panaszosan a titkár. - Ezek azt hiszik, hogy mindent megengedhetnek maguknak.
- Túl nagy a hatalmuk - helyeselt Kemény Elek. - Olyan embert kéne találni Tombstone helyére, akit könnyű kezelni. Mit szólna Brady őrnagyhoz?
- Kicsit fiatal - ízlelgette az javaslatot Toby -, és csak őrnagy.
- Annál hálásabb lesz majd, ha megtudja, hogy a kinevezését is, és az előléptetését is magának köszönheti - biztatta a kapitány.
- Igaza van - mosolyodott el váratlanul a miniszteri titkár. - Rájöttem arra, hogyan fogom kitörni Tombstone ezredes nyakát. Mr. Kemeni, mi ketten még sokra visszük.

Amikor Toby tervekkel tele, elégedetten elhagyta a szállodai szobát, Jack is előjöhetett végre a gardrób ajtó mögül, a kabátok közül. Megtörölte maszatos száját a keze fejével és nagyot harapott a félig lerágott csirkecombból. Kemény Elek nem hazudott a titkárnak, a fiú minden helyzetben, egyfolytában evett.

- Most már tudom, hogy minek leckéztette meg olyan nagyon a korbácsos embert, tegnap este - jelentette vigyorogva a féllábú magyarnak.
- Minek? - bátorította a kapitány.
- Hogy összeveszítse az ezredest, aki a korbácsos főnöke, ezzel a keménygallérossal - Jack mohón lenyelte a falatot és aprólékosan elkezdte körberágni a csontot, miközben folytatta. - A keménygalléros elintézi magának a korbácsos főnökét, és akkor a fogolytábor parancsnoka kerül a helyére. Azt maga már jól ismeri, mert kártyázni szokott vele és betegeket kap tőle. Van még csirke?
- Hozatok neked - Kemény Elek kedvtelve nézegette a kölyköt. - Jól vág az eszed, fiam.
- Csak azt nem értem - vakarta meg a fejét Jack -, hogyan találta ki ezt az egészet olyan nagy hirtelen, amikor meglátta, hogy a korbácsos itt tehénkedik a szobájában?
- Pókerezni tudsz, Jack Flannery? - mosolyodott el a kapitány.
- Lehet - válaszolta bizonytalanul a fiú -, bár még nem próbáltam.
- Amíg úton leszünk hazafelé, megpróbálhatod.

A sors furcsa fintora volt, hogy Kemény Elek csupán addig érezhette magát biztonságban, amíg konföderációs területen utazott. Ezért aztán kerülő utakon haladtak hazafelé a frontvonalaktól cikcakkosra szabdalt országban, miközben egyik déli tábortól a másikig vándoroltak. Mindenütt szívesen látták őket, hiszen a faláb talpának hasadékában már az új miniszter újonnan írt levele rejtőzött, aminek alapján a kapitány különleges jogokkal felruházott titkos ügynöknek minősült. Az ügynök pedig kiélvezte a tábori tisztek vendégszeretetét, sietség nélkül elidőzött náluk. Többnyire még egy-egy pókerpartira is hagyta magát rábeszélni és ilyenkor gondosan veszített néhány dollárt.

- Milyen kártyás az, aki sohasem nyer - kérdezte tőle csalódottan Jack, miközben a Tennessee folyó kanyargós partja mentén lovagoltak, Fort Donelson erődjéből Fort Henry felé.

- Hosszú idő az a sohasem - ingatta fejét titokzatosan a kapitány. - Van, amikor egy kicsi vesztes nagy nyereség, fiam. Ha a szükség úgy hozza, ezek a tiszt urak megszolgálják majd a pénzt, amit beléjük fektettem.

- Alig hiszem, hogy szándékosan csinálta - a fiú lassabbra fogta a lovát.

- Ez bizony azt jelenti, hogy jól csináltam - mosolygott rá a féllábú magyar.

- Most már én is tudom a játékot - erősködött Jack Flannery, aki a hajnalba nyúló pókerpartikat rendszeresen és lankadatlan figyelemmel leste a férfi háta mögül. - Mutassa be rajtam, hogy nyerni is bír, ha akar!

Egyet sem kérette magát Kemény Elek, lefordult azonnal a néptelen folyóparthoz. Ott megittatták a lovakat, aztán leheveredtek egy magányos fa tövébe és előkerült a kártya.

- Adok neked száz dollárt, meg ugyanannyit magamnak is - számolta ki a pénzt a földre a kapitány. - Addig tart a parti, amíg egyikünknek el nem fogy mindene. Ha veszítesz, behajtom az adósságodat a bátyádon, de ha nyersz tiéd mind a kétszáz dollár. Nos?

- Lehet osztani - intett magabiztosan a fiú.

Alig nőtt meg a fa árnyéka egy arasszal, mire Jack Flannery elől elfogytak a dollárok. Könyörögve nézett akkor a féllábú magyarra.

- Adjon nekem még egyszer százat és visszanyerem vele az egészet!

- Olyan tartozást csinálsz az őrmesternek, hogy nem bírja kifizetni - rázta a fejét a kapitány. - Inkább ígérj valamit!

- Nincsen semmim, amit ígérhetnék - mormolta szomorúan a fiú.

- Hát az akaratosságod? - a férfi elmosolyodott. - Ha megállnád holnap szótlantul, az megérne tíz dollárt.

- Akár egy hétig is néma leszek - csillant fel Jack szeme, és mohón nyúlt a pénzért, de bizony az újabb hetven dollár sem tartott ki sokáig.

- Mikor lesz már nekem is szerencsém? - sóhajtott elkeseredetten Jack.

- Majd ha megtanulsz játszani fiam - hangzott a felemás vigasztalás.

Olyan lassan telt le a néma hét, hogy mire elfogytak a napok, Jack türelme is erősen a végét járta. Vicksburg városa a Mississippi partján, egy éles kanyarban magasodott bevehetetlen konföderációs erődként a folyó fölé. Itt időztek éppen, mikor Jack végre megszólalhatott megint. Addigra már annyira beszélhetnékje volt, hogy kora hajnalban felébresztette a féllábú férfit.

- Ebben a csiga tempóban soha nem jutunk haza! - jelentette dacosan.

- Hiába mennénk gyorsabban - ásított Kemény Elek -, mert most éppen az ellenkező irányba haladunk.

- Ez a másik, amit mondani akartam - bólintott a fiú -, hogy rossz irányba vagyunk. Mit keresünk mi erre?

- Nyugalom Jack! - a kapitány lassan feltápáskodott. - Előbb-utóbb haza jutunk, de nem üres kézzel. Olyan lapokat viszünk magunkkal, hogy Hartford ezredes meglepődik majd tőle.

- Ki az a Hartford ezredes? - kérdezte gyanakodva Jack Flannery. - Vele is pókerezni szokott?

- Játszottunk egyszer - vont a vállát a magyar -, de félbeszakadt a parti, és az ezredes nagyon ragaszkodik hozzá, hogy folytassuk.

- Úgy fog járni, mint én, igaz? - vigyorodott el a kölyök.

- Remélem - mormolta Kemény Elek, miközben felhúzta a csizmáit.

- Csak azt nem értem - Jack megvakarta a fejét -, miféle meglepetés miatt vándorlunk ennyit?

- Ha elmondom, hány napig bírod ki megint a némaságot? - tápáskodott fel nehézkesen, elefántcsont botjára támaszkodva a féllábú férfi.

- Inkább ne mondja - legyintett a fiú -, szívesebben vagyok kíváncsi, mint szótlan. De mit kapok, ha rájövök magamtól?

- Visszanyerheted vele a bátyád száz dollárját - a kapitány fázósan belebújt a kabátjába, mert bizony foga volt már a hidegnek ezen a késő őszi reggelen.

- Maga nem céltalan, hiába látszik annak - gondolkozott hangosan Jack Flannery. - Azt is mondta, hogy nem üres kézzel megyünk haza, pedig sehol nem vásárolt semmit. Amit viszünk, nem viheti csak a fejében, ezért az valami tudás kell, hogy legyen. Fontos tudás, hogy ennyit kóborlunk miatta, és mindig katonák között.

- Na! - biztatta Kemény Elek. - Már a kilencvenedik dollárnál tartasz.

- Kapiskálom, hogy kémkedik - a fiú letörten sóhajtott - csak azt nem bírom megfejtetni, hogy engem minek hurcol magával.

- Nem minek - segített rajta a kapitány -, hanem kinek! Flannery őrmester nyugtalan nélkülöd és nekem fontos az őrmester nyugalma. Jól spekuláltál Jack, ezért már csak egy dollárral tartozol.

- Úgy bánik velem, mint egy gyerekkel - morogta rosszkedvűen Jack, és dacosan lehajtotta a fejét. - Soha nem mond el semmit. Ha felesleges a társaságom, haza tudok jutni magam is!

A férfi odalépett a fiúhoz, egyik kezével keményen megfogta a vállát, a másikkal gyengéden az álla alá nyúlt és megemelte a fejét. Hosszan, szótlanul és komoran néztek farkasszemet egymással, mígnem a végén a kapitány nem állta tovább és elmosolyodott. - Egyszer régen, még kétlábú koromban olyasmi voltam, mint te - vallotta be és rákacsintott a kölyökre. - Én is 17 évesen kezdtem a háborúzást és akkor még nem ismertem a kártya lapokat. Azt hiszem fiam, hogy előbb-utóbb te is meg fogsz tanulni pókerezni.

A polgárháború ezen az őszen konföderációs sikereket hozott, egyedül a flottánál mutatkozott északi fölény. Nemcsak az óceánon és tengereken, ahol a blokád egyre eredményesebbnek bizonyult, de a hajózható folyókon is. A vízi utakat az Egyesült Államok uralta, a partról fenyegető déli erődök dacára.

- Itt elválunk egymástól, fiam - Kemény Elek leszállt a lóról és a Mississippi felé mutatott, ahol két nem mindennapi vízi jármű horgonyzott egymás mellett. James B. Eads megbízásából Samuel Pook tervezte ezeket a távolból is könnyen felismerhető, furcsa kinézetű, páncélozott folyami hadihajókat, amelyek jellegzetes alakjuk miatt a „Pook teknősbékái” becenevet kapták.

- Miért nem mehetünk együtt? - Jack hangjából hirtelen eltűnt minden hetykeség. - Ígérem, nem leszek a terhére. Meg se fogok szólalni, ha azt akarja. Tudja, hogy kibírom egy hétig is!

- Tudom - bólintott a kapitány -, de most máshol van rád szükségem.

- Szüksége van rám? - a fiú szeme elkerekedett, leugrott a lóról, katonásan kihúzta magát. - Mondja meg, hogy mit csináljak és máris indulok.

- Köszönöm Jack - mormolta zavartan a magyar. - Üzenetet viszel magaddal Flannery őrmesternek. Senki másnak nem mondhatod el és senki másnak nem beszélhetsz rólam! Világos?

- Igenis uram! - válaszolta önkéntelenül is a tiszteknek járó tisztelettel a fiú.

- A fogságot felejtsd el! Katona se voltál, mert fiatal vagy még! - sorolta a rövid, könnyen megjegyezhető utasításokat a kapitány. - Apád halálos beteg, ezért igyekszel a bátyádhoz Washingtonba!

- Nekem nincsen apám - nyelt egyet Jack.

- Tudom fiam - sóhajtott Kemény Elek -, említette az őrmester. Szerepet kell játszani. Mit gondolsz, menni fog?

- Remélem - a kölyök elvigyorodott. - Megpróbálom majd meghatóan előadni.

- Ne játszd túl! - figyelmeztette a férfi és ő is elmosolyodott. - Ha épségben eljutsz a bátyádhoz, elengedem az egy dollárt, amivel tartozol. Washingtonban Hartford ezredes után érdeklődj, az őrmester ott lesz a közelében.

- Meg fogom találni, uram! - jelentette ki magabiztosan Jack. - Mit mondjak neki?

- Egy névre van szükségem - a kapitány elkomorodott. - Olyan ember nevére, aki nem fél senkitől, még Hartford ezredestől sem. Olyan ember nevére, akiben megbízik az őrmester, és akinek érdemes segíteni, mert megnyeri nekünk ezt a háborút. Ha tud ilyen nevet az őrmester, küldjön üzenetet a New York-i „Két Ász”-ba, Tom O’Brian számára!

- Nem fogom elfelejteni! New York, „Két Ász”, Tom O’Brian - bólintott indulásra készen a fiú.

Kemény Elek nehéz szívvel figyelte a megsárgult lombú fák között, amint Jack leballagott a partra és integetni kezdett a hajókon szorgoskodó katonáknak.

Aztán a két lovat kantáron vezetve ő maga is nekivágott a hosszú útnak, az erdőn keresztül, New York felé.

Amikor napokkal később, óvatos kerülők után, az éj leple alatt megérkezett, gondosan körüljárta a házat, de a „Két Ász”-t ez alkalommal nem figyelte senki. Tom O’Brian viszont már ismét otthon védte a whiskyt többé-kevésbé egészségesen. Könnyes szemekkel ölelte magához a kapitányt, majd elővett egy üveg bontatlan italt és amíg az el nem fogyott, nem engedte ágyába a fáradt magyart.

Kilencedik fejezet

Magasan járt a felhőtakaró mögül kacsingató sápadt novemberi nap, mire a kapitány felébredt, hogy elkergesse arcáról a játékosan csiklandozó sugarakat. Kettőt pislantott, egyet nyújtózkodott, és máris hozták a reggelit a türelmetlen, vörös hajú kislányok. Kapott is ajándékot egyformán mindegyik, csak Sarah álldogált üres kézzel, sírásra görbülő szájjal az ágy mellett.

- Keresd meg, ami a tiéd! - mordult rá a férfi szigorúan, bár a boldog nevetés ott bugyborékol a hangjában, mint egy kitörni készülő vulkán, mert ez a fiús bátorságú, eleven eszű leánya volt a kedvence az összes közül.

Amíg a gyerek reménykedve kutatta a meglepetést, Kemény Elek felöltözött és az ablakhoz ballagott. Sarah nemsokára meglelte a hatalmas játék mackót az ágy alatt, addigra azonban elszállt a kapitány jókedve. Szerencsére Anne időben érkezett és egy-kettőre kizavarta a vidám gyereksereget a szobából. A féllábú magyar megvárta, amíg kettesben maradtak, csak azután intette oda az asszonyt maga mellé, az emeleti ablakhoz.

- Ki az a férfi? - kérdezte, és az utcán várakozó alakra mutatott.

- Joseph Kowalsky - legyintett Anne. - Lengyel bevándorló. Minden délben itt ebédel nálunk, de ma nem nyitottunk ki miattad és úgy látszik, nem tudott bejutni. Rendes, csendes ember.

- Minden délben itt ebédel - a kapitány elfordult az ablaktól -, mert rám vadászik. A múltkor is ő figyelte a házat. Most el fog menni, és jelenti a főnökének, hogy valami történt, mert a „Két Ász” ma nem nyitott ki. Fogadni mernék, Mr. Anthony Shade hamarosan itt lesz. Csak az a kérdés, hogy egyedül, vagy embereket is hoz magával?

- Száz dollár van a kasszában - sóhajtott a nő. - Ismered a járást. A konyhából, az istállón át bármikor eltűnhetsz.

- Azért jöttem haza, mert egy üzenetet várok. Amíg ide nem ér, nem tudom hová menjek - a férfi felemelte az elefántcsont botot, szórakozottan forgatta a kezében. - Megkeresem a távcsövet és felköltözöm az istálló tetejére.

- A fűrészelt csövű puskát a szokott helyén találod, a pult alatt - bólított az ír asszony -, azt is vidd magaddal!

- Tony Shade olyan, mint egy ragályos betegség. Nem akarom, hogy megkapjátok tőlem - Kemény Elek elgondolkozva nézett a nőre. - Sokat pókereztem vele és elég jól ismerem. Valószínűleg egyedül jön, mert azt hiszi, hogy megzsarolhat.

- Tom annyira várta már, hogy haza gyere - Anne nagyot nyelt és kétségbeesetten folytatta. - Attól félek, agyonveri ezt a detektívet, ha neszét veszi, hogy megint el kell menned miatta.

- Nem fogja bántani! - rázta meg a fejét a kapitány. - Azonnal megbeszélem vele. Idefigyelj Anne, ha Shade egyedül érkezik, lejövök a konyhába, hadd halljam, mit akar. Ott legalább könnyen el tudok bújni szükség esetén.

- És az ebédet is megfőzheted - nevette el magát a nő könnyes szemekkel. Aztán hirtelen, minden átmenet nélkül abbahagyta. - Úristen! A gyerekek! Nekik is szólni kell, különben elárulják, hogy itthon vagy.

- Miért zártad be a „Két Ász”-t, Tom? - Anthony Shade gyanakodva nézett körül az üres vendéglőben.
- Visszatérek a falábakhoz. Most az a jó üzlet - vigyorgott keserűen O'Brian, miközben kitöltött magának egy nagy pohár whiskyt. Sokkal jobban nézett ki, mint amikor eszméletlenül feküdt a fogolytáborban, de azért szemmel láthatóan gyenge volt még.
- Engem meg se kínálsz? - a detektív a kártyaterem ajtajához lépett, kíváncsian bekukkantott a sötét helyiségbe.
- Mit szaglászol Shade? - a vörös hajú ír elővett egy tiszta poharat, teletöltötte itallal. - Itt az ingyen pia, idd meg gyorsan és tűnj a fenébe!
- Nem tetszik nekem a modorod - morogta Tony, de azért elvette a whiskyt és belekortyolt. - Szóval, szerinted most a faláb lesz a divat? Persze az ilyen szövegért könnyen megütheted a bokádat, ha valaki bejelenti.
- Szétverem a pofádat, szemét besúgó! - csattant fel O'Brian. - Mit csináltál te azalatt, amíg én a fronton nyaraltam?
- Tom! Kérlek, ne izgasd fel magad! - Anne aggódva figyelte férjét a pult mögül. - Tudod, mit mondott az orvos! Nem vagy még teljesen egészséges.
- Bizony Tom! - vigyorgott pimaszul Shade. - Ha teljesen egészséges lennél, máris mehetnél vissza a frontra nyaralni. - Egy hajtásra kiitta a pohárból a maradékot és letette az üres poharat a pultra Anne elé. - Még egyet kérek!
- Ma nem megyünk templomba? - a vörös hajú kislány az emeletről érkezett, és a hatalmas játék mackót a lábánál fogva húzta lefelé a lépcsőn.
- Szép állatod van - a detektív felegyenesedett, barátságosan rámosolyogott a gyerekekre. - Látszik rajta, hogy egészen új. Talán még neve sincs, igaz? Kitől kaptad?
- Itt a whisky - szólt közbe Anne, és gyorsan teletöltötte a poharat. Aztán szigorúan rápillantott a lányára. - Menj vissza a szobádba, Sarah! Ott is lehet imádkozni!
- Várj egy kicsit! - Anthony Shade odalépett a gyerekekhez. - Hadd nézem, milyen fajta ez a medve!
- Mit akarsz tőle? - állt közjük O'Brian. - Hagyd békén a lányomat!
- Le se tagadhatnád, hogy a tied - bólintott békülékenyen a detektív. - Hány testvéred van, kicsikém?
- Négy - Sarah rápillantott az apjára és elhúzta a száját.
- Ez igen! - dicsérte Shade. - Ki tanította meg ilyen ügyesen számolni?
- A bácsikám - mosolygott büszkén a kislány. - Ismered?
- Persze. Az egyik lába fából van, ugye? - a detektív leguggolt a gyerekekhez.
- A papa faragta neki - bólintott felnőtt módra Sarah. - Le is tudja venni, ha akarja. Tudsz titkot tartani?
- Sarah! - szólt rá O'Brian élesen.
- Hagyd csak Tom! - Shade rákacsintott a kislányra. - Olyan jól beszélgetünk egymással! Mondj el nekem egy titkot, aztán én is mondok neked egyet!
- Amit el lehet mondani, az már nem igazi titok - rázta a fejét a gyerek.

- Akkor minek kérdezted, hogy tudok-e titkot tartani? - állt fel csalódottan a detektív.
- Mert én tudok - felelte Sarah komolyan -, és azt belőlem soha senki nem bírja kiszedni!
- Fuss a szobádba! - O'Brian felkapta a lányát, játékosan megpörgette, aztán letette és rácsapott a fenekére. - Indíts!
- A kapitányról még mindig nem hallottatok semmit? - nézett elgondolkozva a gyerek után Shade. Szórakozottan megitta a whiskyt és letette az üres poharat a pultra.
- Nem ember az, aki mások körül szaglászik, hanem kutya! - O'Brian sarkon fordult, szuszogva elindult a lépcsőn, felfelé az emeletre.
- Mi baja van velem? - sóhajtott a detektív. Megvonta a vállát, odafordult a nőhöz és elvigyorgott. - Megviselte a férjedet a fogság, Anne. Ha komolyan venném, amiket összevissza beszél, már régen jelentenem kellett volna. Mondd meg nekem őszintén, szerinted milyen ember vagyok én?
- Magányos - Anne felemelte az üveget. - Kérsz még egyet?
- Anthony Shade, a magányos - ízlelgette a szavakat a férfi, aztán átnyúlt a pulton és bizalmaskodva megfogta a nő kezét. - Idefigyelj Anne! Hol van a kapitány? Mind a ketten bajban vagyunk, de segíthetnénk egymáson.
- Sajnálom, Tony - az asszony elhúzta a kezét, töltött az üvegből és odatolta a poharat Shade elé.
- Mit sajnálsz? - a detektív felkapta az italt, belekortyolt.
- Azt, hogy bajban vagy - Anne elfordult, gondosan visszatette az üveget a polcra. - Te mondtad.
- A kapitány van bajban - Shade felhajtotta a whiskyt, kabátujjával megtörölte a szája szélét. - Ha elkapják, fel fogják akasztani az első fára. Kivéve, ha én kapom el.
- Nem tudom, hogy hol van a kapitány - rázta meg a fejét Anne.
- Pedig jobb lenne, ha tudnád! - a detektív rákönyökölt a pultra, egészen közel hajolt a nő arcához. - Azok közül, akik vadásznak rá, egyedül velem lehet tárgyalni. Igazad van, én is bajban vagyok. Nincs elég pénzem. Mindenki fél tőlem, és bármit megtehetek New Yorkban, akkora hatalmam van..., még sincs elég pénzem.
- Berúgtál Tony - a nő elvette a pultról az üres poharat és betette a szennyes edények közé a dézsába. - Menj szépen haza!
- Anne! Azt üzenem a kapitánynak, hogy nálam megveheti az életét - Shade felegyenesedett, imbolyogva elindult kifelé. Az ajtóban megállt és lassan visszafordult. - Mondd meg neki, hogy Ethel Rothschild újra Amerikában van! Eladta a New York-i házat és most egy szállodában lakik Washingtonban. Ez a hír biztosan érdekelni fogja a kapitányt.
- Értsd meg Shade, nem tudom hol van a kapitány! - sóhajtott Anne, és nekilátott mosogatni. Kivárta, amíg az ajtó becsukódott a detektív mögött, akkor gondosan megtörölte nedves kezét a kötényében, megkerülte a pultot, és a bejáráshoz ballagott. Csendben fülelt egy darabig, majd belülről óvatosan kétszer kulcsra zárta az ajtót.
- Elment végre az a patkány? - O'Brian csoszogva jött lefelé a lépcsőn.

Anne nem válaszolt, szótlanul visszasétált a pult mögé. Félretolta az italos polcot és a nyíláson keresztül benézett a konyhába. Kemény Elek elmerülten kavargatta egy nagy fakanállal a pörköltet a fazékban.

- Kit akarsz becsapni? - mosolyodott el az asszony. - Tudom, hogy minden szót hallottál.

- Azért az ebéd is elkészült közben - vigyorgott a kapitány. - Gyere, kóstold meg!

O'Brian belépett a pult mögé, levette a polcra az üveget, a szájához emelte és jól meghúzta. Anne rápillantott, szomorúan megcsóválta a fejét.

- Ne igyál annyit, Tom! - kérlelte.

- Mióta parancsolgatsz nekem? - vigyorgott a férfi. - A lányok már felvették az ünneplő ruhájukat, vidd el őket a templomba!

- Add ide azt a rohadt üveget! - Kemény Elek jelent meg a konyhaajtóban, fakanállal a kezében.

- Nesze! - nyújtotta felé engedelmesen O'Brian a whiskyt. - Igyál szakács! Tőled nem sajnálom.

- Kösz - a kapitány elvette az üveget, de nem ivott belőle, hanem visszatette a polcra. Rápillantott a nőre. - Shade tudja, hogy itthon vagyok, de addig nem fog szólni senkinek, ameddig azt reméli, hogy pénzt kap tőlem, mert nem akar osztozkodni. Legjobb lesz, ha azonnal elmegyek.

- Ne hülyéskedj Elek! - O'Brian egy szemvillanás alatt kijózanodott. - Mit számít az a patkány? Elvágjuk a torkát és kész.

- Nem akarom a gyerekeket belekeverni, Tom! - ingatta a fejét komoran Kemény Elek. - Shade csak arra várt, hogy Sarah elszólja magát.

- Az ír lányokat sose féltsd - legyintett O'Brian -, már az anyjuk hasában megtanulják, hogyan kell folyékonyan hazudni. Nem igaz, Anne?

- Hová fogsz menni kapitány? - a nő lehajtotta a fejét.

- Sehová! - a vörös hajú ír nagyot csapott a pultra az öklével.

- Talán Washingtonba - vont a vállát bizonytalanul Kemény Elek.

- A nőhöz? - kérdezte Anne, aztán könyörögve folytatta. - Ne menj oda! Ott el fognak kapni! Tony Shade csapdát állított neked.

- Tudom - a féllábú magyar odalépett az asszonyhoz, gyengéden átfogta a derekát, miközben O'Brian-ra kacsintott -, de én nem félek és azt akarom, hogy te se félj, Anne! Félelemben nem lehet ember módjára élni!

Anne kibújt a kezei közül, szótlanul sarkon fordult, elindult az emelet felé. A harmadik lépcsőfoknál megtorpant, nagyot nyelt, hátrapillantott a kapitányra.

- Vigyázz magadra Elek! Tony gyűlöl téged. Ne bízz meg benne, mert hiába fizetsz neki akármennyit, a végén el fog árulni.

- Mi a fenéről beszéltek? - O'Brian a homlokát ráncolva nézett a felesége után. - Egy szót sem értek az egészből.

- Ethel Rothschild Washingtonban van - mormolta Kemény Elek. - Shade tudja, hol lakik és valószínűleg figyelteti valakivel.

- Nagyon tévedsz - vigyorodott el az ír -, ha azt hiszed, hogy kihagyhatsz egy ilyen jó kis balhéból. Veled megyek!

- Nem jöhetsz Tom! - a kapitány szórakozottan játszott a fakanállal. - Nekem most arra van szükségem, hogy itt maradj! Egy üzenetet várok, amit nem bízhatok senki másra. Amikor megérkezik, adj fel azonnal hirdetést a New York Times-ban! Olyasmit, hogy „Pókerpartinhoz partnert keresek”, az aláírás helyén pedig az név legyen, amit az üzenetben fogsz kapni.

- Mi ez? Valami átverés? - O'Brian gyanakodva nézett a barátjára.

- Az - bólintott komolyan a féllábú magyar. - Megpróbálom átverni az egész rohadt világot. Segítesz nekem?

- Tudod, hogy rám mindig számíthatsz! - kacsintott az ír. - Csak egy szavadba kerül és utánad megyek.

- Inkább vegyél fel segédeket és láss neki a múltb gyártásnak! - mosolyodott el a kapitány. - Unatkozni fogok nélküled, Tom.

- Én is - sóhajtott O'Brian, aztán lassan elvigyorodott. - Idefigyelj tökfő, ha találkozol azzal a nővel, ne légy málé! Csináljatok néhány fiút a lányaimnak!

Minden valamirevaló pókerjátékos jól tudja, hogy a szerencse szériában jár. Ugyanúgy, mint a balszerencse. Amikor nem megy a lap, felesleges erőltetni, hiába vagy ügyes, ilyenkor bizony várni kell! Kemény Elek vakmerően kártyázott a sorssal, és türelmetlenül várta, hogy végre megforduljon a szerencséje. A bérkocsisok között lakott Washingtonban, akik hamar befogadták maguk közé. Esténként kocka dobásokkal döntöttek el, hogy melyikük kocsiján menjen munkába másnap reggel. A nyertes délig alhatott, ráadásul biztos volt a bevétele, hiszen a furcsa férfi előre kifizette az egész napot, miközben ő maga a bakon ülve, pokrócba csavarva járta a várost. Éppen hogy csak a szemei látszottak ki a vastag kötött sapka alól, pont úgy mint bármelyik bérkocsisnak, ebben a zord, hideg időben. Ez a szerep megvédte azoktól, akik egy féllábú magyart kerestek a százdolláros jutalom reményében.

A szállodákba azonban nem akart bemenni, csak a bejáratnál ácsorgó egyenruhás portásoknál érdeklődött Ethel Rothschild után. Öt nap telt el így, eredmény nélkül. Az újságot is hiába lapozta át gondosan, minden áldott este, senki nem keresett póker partnert benne.

Addigra már annyira aggódott a Flannery kölyök miatt, hogy nem bírta tovább. Üres lapot tett egy borítékba és megcímezte az őrmesternek. A levelet egy csavargó gyerekekre bízta, akinek tíz centet ígért, ha megtalálja vele Hartford ezredet a hadügyminisztériumban. Közel félórát didergett a bakon két sarokkal odébb, mire a rongyos postás visszatért a rossz hírrel. Sem az ezredes, sem az őrmester nem tartózkodott Washingtonban. Együtt voltak úton valamerre, olyan bizalmas küldetésben, hogy még a levél továbbítását sem vállalták a hivatalban.

Tíz centtel szegényebben, reményét vesztetten és a hidegtől elgémberedve hajtott hazafelé Kemény Elek, amikor meglátta az utcán Ethel Rothschildot.

A nő szélesen gesztikulálva beszélgetett két férfivel, egy kapu előtt. Hosszú bundájában, prêmes kalapjában sokkal szebbnek és elegánsabbnak tűnt, mint az a hetyke, fiús kisasszony, akit a kapitány emlékeiben őrzött. Minden elszántsága és a kimerítő várakozás dacára, talán meg se merte volna szólítani, ha nem maga Ethel Rothschild int türelmetlenül a bérkocsinak.

Mire a lovak megálltak, a nő már el is búcsúzott a férfiaktól, egyből beszállt a kocsiba és az útirányt szinte mellékesen, menetközben vetette oda a kocsisnak:

- Wormley's Hotel!

Láthatóan nem ismerte fel a féllábú magyart a vastag kötött sapka alatt, elégedetten hátradőlt az ülésen, magára húzta a takarót és kezeit elrejtette a jó meleg muffban. Gondolkozott valamin vagy csak elmerengett magában, ki tudja, mindenesetre legalább tíz perc eltelt, amikor észre vette, hogy nem a szálloda felé tartanak.

- Rossz irányba megyünk, kocsis! - hajolt előre ingerülten a kis-ablakhoz.

- A szállodában nem vennék jó néven, hogy pókerezik velem kisasszony, pedig tartozik nekem egy visszavágóval - a férfi nem fordult hátra, a nő mégis rögtön megismerte a hangjáról.

- Kemény Elek! Hová viszel?

- Haza - a kapitány külön szobában lakott az istálló fölött, a padláson.

- Azonnal állj meg, te bolond! - kiabált rá Ethel nevetve. - Hadd üljek oda melléd a bakra!

Ahogy a férfi meglátta az őszinte örömet Ethel szemében és a két mosolygó gödröcskét az arcán, biztosan tudta, hogy megfordult a szerencséje. Szótlanul nézték egymást egy darabig, azután a kapitány a lovak közé csapott.

- Gyí te, gyí! - biztatta őket magyarul, és maga is meglepődött a régen hallott szavaktól. Furcsa érzelmek kavargtak benne. Remélni sem merte, hogy a nő kérdezősködés nélkül, egyszerű bérkocsisként is szívesen elfogadja. Kíváncsian várta, vajon mit fog szólni a szegényes, fűtetlen padlásszobához. Hátulról állt be a színbe, hogy elkerülje a többieket. Amíg kifogta a lovakat, megmutatta Ethelnek a rozoga létrát. Kedvtelve figyelte, amint a nő se szó se beszéd kibújt a bundából, majd fürgén felmászott a magasba. Mire a férfi utolérte, már a szalmával tömött matracon ült, csizma nélkül és elgémberedett lábujjait masszírozta.

- Csináljak teát? - kérdezte Kemény Elek zavartan.

- Nem kérek - Ethel levette a kalapot a fejéről, a csizma mellé dobta. - Régen találkoztunk kapitány, de még mindig félszeg vagy, mint egy kisfiú. Gyere ide hozzám, ne félj!

- Eltűntél - a kapitány óvatosan leült a matracra a nő mellé.

- Azóta sem találtál helyettem senkit? - Ethel kutatva nézett a szemébe.

- Nem is kerestem - rázta meg a fejét a férfi. - Csak téged kerestelek, mert..., mert kérdezni akartam valamit tőled. Azt akartam kérdezni, hogy..., hozzám jössz-e feleségül?

A nő egyik kezével gyengéden megérintette az arcát, a másikkal átfogta a nyakát, odahúzta magához és éhesen megcsókolta. Kemény Elek hirtelen úgy érezte, hogy egy pillanatra sem váltak el egymástól, még mindig a „Két Ász” emeleti vendégszobájában vannak, nincs háború és Hartford ezredes sincs, se Toby, se Tony Shade, csak Ethel létezik, az ő mosolya, az ő ölelése. Szerelmes vagyok, gondolta kétségbeesett örömmel és teljes erejéből magához szorította a nőt, hogy soha többé ne kelljen elengednie. Nem érdekelté már, hogy miért tűnt el annakidején és merre járt, csak az volt a fontos, hogy most itt van vele.

Hajnal felé Ethel próbaképpen kidugta lábát a jó meleg, közös takaró alól.

- Meg fogok fagyni - suttozta álmosan -, pedig lassanként vissza kell mennem a szállodába.

- Talán találunk valahol egy bérkocsit - ásított a kapitány. Keveset aludtak az éjszaka, inkább csak szundikáltak néha, de többnyire szótlanul és mohón szerették egymást, mint akik nem tudnak betelni a pillanattal, mert attól félnek, hogy elveszítik.

- Még nem is meséltél magadról semmit - Ethel kibújt a takaró alól és dideregve öltözködött.

- Te pedig nem válaszoltál arra, amit kérdeztem - Kemény Elek tágra nyitott szemmel nézte a nőt. - Hozzám jössz feleségül?

- Ha ennyire bámulsz - mosolyodott el a nő -, zavarba hozol, és akkor nem tudok gondolkozni.

- Mit kell ezen gondolkozni? - a férfi ledobta a takarót, lemászott a matracról. Sértődötten hátat fordított a nőnek és hangosan morgott, miközben belebújt a nadrágjába. - Gondolkozás nélkül is érezni lehet azt, hogy szeretsz-e valakit vagy sem!

Folytatta volna még, de Ethel puha ujjai megérintették a nyakát és a nő egészen közelről halkan a fülébe súgott.

- Szeretlek kapitány - forrón sütött a teste, mégis reszketett, ahogy odasimult Kemény Elek hátához -, de nem ezt kérdezted.

A férfi megfordult és magához szorította erősen. Így tartotta egy ideig, majd nagyot sóhajtott, mielőtt elengedte.

- Kár, hogy elmész.

- Gyere velem! - Ethel elmosolyodott és arcán megjelent a két kicsi huncut gödröcske. - Veszek neked egy hintót, amivel csak engem fogsz fuvarozni.

- Én a férjed akarok lenni - rázta meg a fejét a kapitány -, nem a kocsisod!

- A férjem lesz és a kocsisom - a nő szemében furcsa tűz égett -, a barátom és szeretőm, apám, testvérem, póker partnerem, egyetlen mindenem! Mit számít az, hogyan nevezzük? Gyere velem, mert szükségem van rád és szeretlek!

- Nekem is szükségem van rád, és én is szeretlek - a férfi felemelte az elefántcsont botot a matrac mellől, szórakozottan megforgatta -, mégsem mehetek veled, hiába veszel hintót, mert nem lehetek a kocsisod.

- Úgy látszik, tévedtünk mind a ketten! - Ethel Rothschild kapkodva öltözni kezdett. - Te feleséget kerestél magadnak, én meg egy igazi társat! Mit akarsz tőlem, kapitány? Engem nem tudsz bezárni a hálósobába, hogy büszkén mutogass a barátaidnak, ha kedved tartja, miközben gyerekeket szülök rakásra! A jó feleség szerepe nem nekem való!

- Ethel! - Kemény Elek döbbenet figyelve a nő szeme sarkából legördülő könnycseppeket. - Szívesen veled mennék, csak nem szeretnék bajba sodorni! Vadásznak rám és már téged is figyelnek miattam. Felejtsd el, hogy megkértem a kezdet! Ha neked nem való a feleség szerepe, nekem még annyira sem való a házasság! Bocsáss meg!

Ebben a pillanatban megbillent a csapóajtó Ethel lába mellett, és az istállóból a létrán araszolva felfelé egy borzas, bajuszos fej jelent meg. Kíváncsian mérte végig a nőt, a drága csizmát, a hosszú bundát és a prémes kalapot.

- Mit akarsz Lapos Louis? - nézett rá ingerülten a kapitány.

- A pénzemet. Tegnap este kockát vetettünk, ahogy szoktunk - morogta álmosan a bérkocsis -, és én nyertem. Elviheted a kocsimat Mázlis Mac, de előbb fizess ki, hadd menjek vissza aludni!

- A lovakat befogtad rendesen? - érdeklődött Kemény Elek, miközben kiszámolta a pénzt.

- A szürkére vigyázz, mert hamis! - bólintott Lapos Louis. - Nem szereti, ha a háta mögé állnak. Engem is megrúgott a múlt héten.

Ethel Rothschild megvárta, amíg a bajuszos fej eltűnt a csapóajtó alatt, aztán ellenállhatatlanul kirobbant belőle a nevetés.

- Pókerezél velük, Mázlis Mac? - kérdezte levegő után kapkodva.

- Esténként egy kicsit - legyintett zavartan a férfi. - Itt mindenki kap valami gúnynevet. A legtöbben már maguk sem tudják, hogyan hívták őket azelőtt.

- Idefigyelj Elek! - a nő lassan abbahagyta a nevetést. - Nem lehet, hogy két olyan ügyes játékos, mint te meg én veszítsen, ha igazán nyerni akar! Meséld el, ki vadászik rád és miért, aztán majd kitalálunk valamit.

- Hosszú történet - figyelmeztette a kapitány. - Estig sem jutsz a szállodába.

- Útközben is tudsz beszélni - Ethel felkapta a bundát, menetközben gyengéden megérintette a férfi arcát. - Elindulunk és én melléd ülök a bakra. Szeretek melletted ülni a bakon, Mázlis Mac. Hogy lett belőled bérkocsis?

- Amikor eltűntél, hamarosan kitört a polgárháború - Kemény Elek lehajolt a prêmes kalapért, gondosan leporolta. - O'Brian önkéntesnek jelentkezett, én pedig felbéreltem egy detektívet, hogy keressen meg téged. Minek mentél Londonba Ethel?

- Majd egyszer elmesélem - a nő kivette a kalapot a kapitány kezéből -, de most nem én vagyok bajban, hanem te. A detektívnél tartottunk!

Leült a földre a csapóajtó mellé, feltette a kalapot a fejére és felhúzta a csizmákat a lábára. A férfi megvonta a vállát, belebújt a kabátjába.

- A háborúnál tartottunk - mormolta megadóan, miközben az elefántcsont bottal megemelte a csapóajtót. - O'Brian fogságba esett és én utána mentem, hogy haza hozzam. Sokat kellett pókerezni, amíg sikerült.

Elhallgatott, mert Ethel elindult lefelé a létrán. Óvatosan tapogatta a fokokat és már csak a feje látszott ki, amikor rápillantott Kemény Elekre.

- Hogyan keveredtél bajba? Te nem szoktál csalni.

- Nyerni szoktam - legyintett a kapitány. - Elnyertem tőlük egy csomó hadifoglyot, ezért akar Hartford ezredes felakasztani. Meg a gyapot miatt.

- Hartford ezredes? - a nő kis híján leesett a létráról. - Az elhárítástól?

- Személyesen - bólintott a férfi. - Ebből talán megérted, hogy elég veszélyes velem Washingtonban kocsikázni.

Ethel Rothschild azonban nem törődött a veszéllyel. Több, mint egy órán át ült a bakon a fél-lábú magyar mellett. Töviről hegyire kifárgatta minden részletről, mialatt a bérkocsi körbe-körbe baktatott a külvárosban. Végül elvitette magát a szállodához, de két sarokkal a Wormley's Hotel előtt megállította a lovakat.

- Innen már gyalog megyek - mosolygott titokzatosan. - Találkozzunk holnap délután háromkor ugyanitt! Szeretnék bemutatni valakinek.

- És ha megint eltűnsz? - a kapitány lehajította a fejét. - Hol keresselek?

- Minek kérted meg a kezemet, ha nem bízol bennem? - Ethel búcsúzóul puhán megérintette ujjával a férfi száját. - Lehet, hogy igent fogok mondani neked, Mázlis Mac.

Tizedik fejezet

Lapos Louis csak forgolódott a dupla pokrócon, hiába próbált elaludni, nem bírta kiverni a nőt a fejéből. Végül abbahagyta az erőlködést, felkelt és meglátogatta a sógorát. George az istálló-tól néhány sarokra dolgozott a saját házában, az emeleti szobában. Hogy mivel foglalkozott, azt Louis nem tudta pontosan, mert szivaron és konyakon kívül nem tartott mást az író-asztalán.

- Biztosan egy kurva volt - jelentette ki határozottan, amikor Lapos Louis elmesélte neki a nőt.

- Nem láttad a bundáját! - ellenkezett a bérkocsis. - Esküszöm George, hogy nem volt kurva!

- Kurva volt - a pocakos férfi elővett egy szivart -, legfeljebb gazdag kurva. Tudom, hogy te még sose találkoztál gazdag kurvával, de azért van olyan is.

Leharapta a szivar végét, megvetően kiköpte, azután gondosan rágyújtott. Eszébe sem jutott, hogy megkínálja a sógorát.

- Idefigyelj Louis! - folytatta, miután elégedetten hátradőlt a széken és kifújta a füstöt. - Meddig akarsz ott lakni, ezek között az alakok között, abban az istállóban? Tudod, hogy Margaret aggódik érted, és nálunk saját ágyad van a pincében. Miért nem jössz haza?

Ez volt a veszélye annak, ha az ember meglátogatta a családját. Legalább egy szivart vagy egy pohár konyakot adhatott volna a nagyságos úr, mielőtt rákezde a szemrehányást, dühöngött magában Lapos Louis, most majd a templom következik, és azt is ingyen kell végighallgatnom!

- Templomban mikor voltál utoljára? - George gondterhelten sóhajtott, miközben leverte a hamut a szivarról. - Nem félsz attól, hogy el fogsz kárhozni?

- Új konyakod van? - tért ki a válasz elől a kocsis. - Ezt a fajtát még soha nem láttam nálad. Megkóstolhatom?

- Ha máris inni kezdesz, hogyan bírod végigdolgozni a napot? - hűmmögött rosszalóan George.

- Emiatt ne fájjon a fejed! - Louis diadalmasan elvigyorodott. - Ma Mázlis Mac dolgozik a kocsimmal. Jöhet a konyak!

- Margaret és én azért adtunk neked pénzt kocsira és lovakra Louis, hogy rendesen dolgozz! - a pocakos férfi hangja váratlanul megkeményedett, tisztán érződött belőle a fenyegetés. - Hogyan fogod visszafizetni ezt a nagylelkű kölcsönt, ha más jár a te kocsidal? Tévedsz, ha azt hiszed, hogy egész életedben a mi nyakunkon élősködhetsz!

- Te olyan okos vagy George, hogy még a konyakot is kibeszéled az ember szájából! - csattant fel a bérkocsis. - Azt is tudtad, hogy az a nő egy kurva volt. Na jól van! Akkor mondd meg nekem, mi a rossz abban, hogy valaki bérbe veszi a kocsimat, ha előre kifizeti az egész napi bevételt?

- Előre kifizeti? - csodálkozott el George. - Miből, amikor aznap még nem is keresett semmit?

- Ugye, hogy te se tudsz mindent! - Lapos Louis gúnyosan mosolygott a sógorára. - Mázlis Mac tele van pénzzel, a bérkocsizást csak szórakozásból csinálja, vagy a fene tudja miért. Igazi úriember, mégsem olyan, mint te, mert minden este leül velünk pókerezni. Rendes fickó, pedig az egyik lába fából van.

- Fállábú, úriember és gazdag? - a férfi szórakozottan Louis elé tolta a szivaros dobozt. - Kérsz egyet?

- Mit akarsz tőlem? - a kocsis gyanakodva pillantott a dobozra, de azért gyorsan kivett egy szivart belőle.

- Valódi neve is van ennek a furcsa barátodnak, Louis? - George udvariasan tüzet adott a sógorának.

- Honnan tudjam? - Lapos Louis elégedetten szívtá be a füstöt.

- Kérdezd meg tőle - George eltűnődve bámult maga elé -, és ha úgy hívják, ahogy gondolom, kapsz öt..., tíz dollárt.

- George! - a bérkocsis hátradőlt a széken, összehúzott szemekkel vizsgálta a sógorát. - Te át akarsz engem verni. Tölts egy kis konyakot!

- Mit képzelsz rólam, Louis? - tiltakozott a férfi zavartan.

- Azt, hogy legalább ötven dollárt keresel a dolgon, ha nekem tízet ígérsz egy ilyen semmiségért - Lapos Louis pimaszul vigyorgott. - Na, mi lesz azzal a konyakkal?

Sötét volt már az este, mire a kapitány új ruhájában hazaérkezett a padlásszobába. Indián Charlie türelmesen üldögélt a matrac mellett a földön és kezeit melengette a pislákoló gyertyacsonk fölött.

- Milyen ünnep van Mázlis Mac, hogy fürdőben tisztálkodtál és borbély kezére adtad magad? - vigyorgott fogatlan szájával idéetlenül az öreg bérkocsis.

- Anyám születésnapja - Kemény Elek pontosan tudta, hogy kinézete dacára a vénember agyafürtebb, mint a többiek együttvéve.

A vasútállomás előtt várakozni jó üzletet, biztos megélhetést jelentett, ám ezért a kiváltságért a kiválasztott fuvarosok hetente meghatározott részesedést fizettek az öregnek. Időről időre előfordult, hogy egy új bérkocsis megpróbálta kijátszani a megállapodást, mert Indián Charlie teljesen ártalmatlannak látszott és soha nem bántott senkit. Ilyenkor a régiek fogadást kötöttek arra, hogy milyen baleset fogja érni a szerencsétlent, a lova töri ki a lábát, a kocsija borul az árokba, vagy ő maga lesz beteg.

A fállábú magyar már első este megbeszélte az öreggel, hogy nem megy az állomás közelébe, viszont szüksége van a New York Times-ra. Charlie attól kezdve rendszeresen elhozta neki az újságot, ami a menetrendszerű délutáni vonattal érkezett meg Washingtonba a kapitány pedig szívesen fizetett ezért a szolgáltatásért.

- Hol az újság Charlie? - kérdezte jókedvűen, mert Ethel Rothschild járt az eszében és a másnapi találkozó.

- Rajta ülök - az öreg vigyorogva felemelkedett, kihúzta maga alól a gyűrött hírlapot és átnyújtotta Kemény Eleknek. - Legalább valami hasznom is volt belőle, ha már olvasni nem tudom.

Amikor azonban a kapitány elővette a pénzt, hogy fizessen, Indián Charlie gondterhelten megvakarta a fejét.

- Mennyit ér neked a szerencséd, Mázlis Mac?

Kemény Elek igazi pókerjátékos volt. Apró, megmagyarázhatatlan jelekből, ösztönszerűen azonnal megérezte, hogy az öreg nem blöfföl. Olyan kártya van a kezében, ami ellen nem lesz könnyű játszani.

- Mindenki tudja rólad Charlie, hogy boszorkány vagy és nem jó veled ujjat húzni - vont a vállát egykedvűen, mert vigyázott a látszatra. - Adok egy dollárt, hogy nyugtom legyen tőled.

- Lapos Louis két dollárt ígért annak, aki kideríti a nevedet - a barázdált arcú vénember szelíd ártatlansággal piszkálta a fülét.

A kapitány számított rá, hogy előbb-utóbb a nyomára fognak bukkanni. Tisztában volt azzal, hogy az idő ellene dolgozik, hiába próbál meg elbújni a bérkocsisok között. Készen állt arra, hogy bármikor, akár egyik pillanatról a másikra menekülnie kell. Bármikor, csak nem most! Ethel Rothschild várni fogja holnap és ő bizony ott lesz a megbeszélt időben, a megbeszélt helyen, még akkor is, ha emiatt felakasztják. Persze még nem bukott le, még nem kapták el, még nincs vége a pókerpartinak!

Elgondolkozva végigmérte az öreget, lassan elmosolyodott és egyáltalán nem látszott izgatottnak.

- Idefigyelj Charlie, adok neked egy dollárt, mert szeretném, hogy jó szívvvel gondolj rám - elővett egy ezüst dollárost az új ruha mellényzsebéből és feldobta a levegőbe. Mind a ketten rezzenéstelen arccal figyelték, amint az érme forgás közben megcsillant a pislákoló gyertya fényében. Indián Charlie keze aprót rebtent, de nem nyúlt a pénzért.

- Két dollár több, mint egy - sóhajtott szomorúan.

- Három dollár pedig még annál is több - Kemény Elek elkapta az ezüst érmét és odatartotta nyitott tenyerén az öreg elé. - A nevem Anthony Shade, ha ezt megmondod a Laposnak, tőle is megkapod a két dollárt.

- Jó lenne - Charlie vágyakozva nézte a pénzt a kapitány tenyerén -, de nem fogja elhinni. Lapos Louis tudja, hogy én képes lennék két dollárért mindenféle neveket kitalálni.

A féllábú magyar összezárta a tenyerét és elfordult a bérkocsistól, mert a gyomra görcsbe rándult. Nem sikerült a blöff! Ez a fogatlan öreg átlátott rajtam, gondolta kétségbeesetten. A saját csapdámba estem, mert most már nem fizethetek neki, különben rá fog jönni, hogy valahol máshol, valaki mástól még sokkal többet is kaphat értem és el fog árulni. Egyetlen lehetőségem maradt, még egyszer keményen hívni a semmi lapra.

Lehajolt a matrachoz, felhajtotta és elővette alóla a vállvetős bőrtáskáját. Gyors mozdulatokkal megkereste benne Tony Shade régi, féltve őrzött bár semmitmondó jelentéseit Ethel Rothschildról. Az egyiket gondosan ketté tépte, úgy, hogy a szöveg már alig, de az aláírás még tisztán olvasható legyen rajta:

Anthony Shade
magándetektív
Mr. Pinkerton irodája
New York

- Itt a bizonyíték Charlie - mondta komoly arccal, miközben az öreg kezébe nyomta a papírdarabot -, de ezt nem adhatod oda két dollárért. Ezen nem csak a nevem van rajta, hanem az is, hogy detektív vagyok egy fontos ügyben, New York-ból. Legalább egy ötöst kérj tőle, mert a fele az enyém lesz!

- Gondolod, hogy lehet vele alkudni? - Indián Charlie bizonytalanul forgatta a tépett jelentést.
- Nem a saját zsebéből fizet, az biztos - legyintett Kemény Elek. - Fogadni mernék, hogy Louis húsz dollárt is meg fog kapni ezért a papírért. Ha azt mondd neki, hogy elloptad a szobámból, örül majd, hogy megszerezheti.
- Megpróbálom - bólintott az öreg, aztán lesütötte a szemét. - Ezen kívül is ígértél egy dollárt. Tudod, amivel dobálóztál.
- Levonjuk az ötből - mosolyodott el megkönnyebbülten a kapitány -, és a maradék négyből kettő az enyém, kettő a tiéd.
- Először felezzük el az öt dollárt! - Charlie töprengve ráncolta a homlokát, aztán felemelte a kezét, hogy az ujjain mutassa a számokat. - Kettő és fél dollár jut neked, kettő és fél nekem. Ha a te részedből levonom az egyet, amit megígértél, mennyi marad?
- Igazad van öreg - a féllábú magyar bánatosan sóhajtott. - Erre nem gondoltam. Nekem csak egy dollár ötven marad. Téged aztán nehéz lehet becsapni!
- Ritkán szokott sikerülni - mormolta Indián Charlie elégedetten és elindult lefelé a létrán.
- Vigyázz a papírra - szólt utána Kemény Elek -, ne add Lapos Louis kezébe, amíg ki nem fizette a pénzt!

Amikor az öreg bérkocsis feje végre eltűnt a nyílásban, gondosan lecsukta a csapóajtót, ráült a matracra és belenézett az újságba. Hamar szemébe ötlött a várva várt sor:

„Pókerpartinhoz partnert keresek - William Tecumseh Sherman”

A kapitány egy darabig mozdulatlanul bámulta a hirdetést, aztán hirtelen a szájához emelte és boldogan megcsókolta. Jack Flannery ezek szerint hála istennek épségben megérkezett az örmesterhez!

A bérkocsisokat nem zavarta különösebben, hogy Mázlis Mac két egymást követő estén is távol maradt a társaságtól. A kocka azért vidáman pörgött a hosszú asztalon a sörös poharak között és Ájtatos Dickson iszonyúan berúgott, mert neki kedvezett a szerencse.

Másnap aztán olyan szörnyű fejfájás gyötörte, hogy alig bírt a létrán felkapaszkodni a padlásszobához.

- Gyere Mac - morogta -, hadd feküdjek vissza mielőtt meghalok!
- Egy igazi kocsis a bakon ülve végzi - vigyorgott rá a kapitány. - Itt a pénzed, de nem viszem el a kocsidat. Aludj még néhány órát és délben találkozunk az istállóban. Remélem, egyetlen fuvarra össze tudod szedni magad!
- Nem maradhatnék addig nálad - sóhajtott Dickson. - Félek, hogy le fogok esni a létráról.

Miközben a bérkocsis a matracon hortyogott, Kemény Elek felvette elegáns, új ruháját és elballagott a bankba. Minden pénzét kivette, otthagytott viszont egy gondosan átkötözött csomagot. Gyertyafénynél írta egész éjjel a feljegyzéseket, amik ebben a csomagban voltak.

- Ha két nap múlva nem jövök érte, küldje el Tom O'Brian nevére New York-ba - kérte a pénztárost. - Megcímeztem, csak postára kell adni. Egy tízdolláros utalvány is van benne, amit a címzett, ahogy megkapta a csomagot aláírva visszaküld magának, cserébe a szívességért.

Ájtatos Dickson bérkocsija húsz perccel három előtt érkezett a megbeszélt találkozóra. A kapitány kiszállt a sarkon és elengedte Dickson, hadd menjen haza aludni, ő pedig besétált egy kapu alá, ahol feltűnés nélkül, észrevétlenül figyelhette a környéket. Pontban három órakor elegáns, zárt hintó hajtott végig lassan az utcán. A lefüggönyözött ablak mögül Ethel Rothschild kukucskált kifelé. Kemény Elek nem mozdult, megvárta, amíg a hintó megállt a kereszteződésen túl és az egyenruhás kocsis leugrott a bakról, hogy udvariasan segítsen utasának. A nő körülnézett, aztán tétován elindult visszafelé, gyalog. Láthatóan egy bérkocsit keresett a tekintetével és meglepetten kapta fel a fejét, amikor a féllábú magyar suttogva rászólt a kapualjból.

- Itt vagyok Ethel!

- Bújócskázol velem, kapitány? - Ethel őszinte örömmel, boldogan mosolyogva lépett oda hozzá.

- Nem veled, csak azokkal, akik jutalmat tűztek ki rám - Kemény Elek megfogta a nő karját, közelebb húzta magához. - Kié a hintó?

- Egy olyan férfié, akinek még én is engedelmeskedni szoktam néha - Ethel huncutul nézett a kapitányra és arcán megjelent a két kedves, kacagó gödröcske.

- Azt akarod, hogy féltékeny legyek? - Kemény Elek kihasználva a kapualj rejtekét szorosan átölelte a nőt. Mindenről megfeledkezve, mohón szívta be hajának illatát, miközben gyengéden megcsókolta.

- Szeretem az ilyen féltékenységet - bontakozott ki nevetve Ethel a férfi karjai közül. - Gyere, elmegyünk hozzá és bemutatlak neki!

- A hintóval? - kérdezte tétován a kapitány.

- Ne félj! - Ethel arcáról eltűnt a mosoly. - Ő bárkitől meg tud védeni, ha akar.

- Erre kíváncsi vagyok - mormolta Kemény Elek, aztán megvonta a vállát, belekarolt a nőbe és határozott léptekkel elindult vele a hintó felé.

A ház makulátlanul tiszta volt, mégis jellegtelenül átmenetinek és elhagyottnak tűnt, valami hiányzott belőle.

- Ki lakik itt? - a kapitány homlokát ráncolva méregette a könyvekkel zsúfolt, de egyébként kopáran berendezett nappali szobát.

- Senki - Ethel feltűnően izgatottnak látszott. - Ő jár ide pihenni, amikor nem akarja, hogy zavarják, de erre sajnos egyre kevésbé van ideje.

- A nagy Ő? - mosolyodott el gúnyosan Kemény Elek. - Alig várom, hogy megismerjem.

- Elek! - a nő lesütötte a szemét. - Igazán elvonnél feleségül?

- De még mennyire! - vágta rá a férfi habozás nélkül. - Tőlem már holnap megtarthatjuk az esküvőt, ha te igent mondasz.

- Miért nem ma? - Ethel elnevette magát, odabújt a kapitányhoz és átfogta a derekát. - Hogy lehetsz ilyen türelmes?

- Ma más dolgunk van - sóhajtott Kemény Elek. - Elfelejtetted? Be akarsz mutatni valakinek.

- Mindjárt itt lesz - bólított a nő és elkomorodott. - Idefigyelj kapitány! Ő nem szokott póke-rezni, de ha egyszer rászánná magát, hidd el, könnyedén bolondot csinálna mind a kettőnkből.

- Köszönöm a figyelmeztetést - a férfi megcsóválta a fejét, miközben gyengéden megsimogatta Ethel arcát. - Ne izgulj annyira értem! Bízzál bennem egy kicsit, ha már úgy döntöttél, hogy hozzám jössz feleségül!

Ebben a pillanatban kinyílt a nappali szoba ajtaja és belépett rajta Abraham Lincoln, az Egyesült Államok elnöke. Fáradtnak látszott, mégis nyomban felderült az arca, ahogy megpillantotta a nőt.

- Ethel! Örülök, hogy látom. Üzent értem és én itt vagyok. Mi a baj?

- Abe! Engedje meg, hogy bemutassam a vőlegényemet! - Ethel Rothschild büszkén kihúzta magát.

- Szóval maga lesz az, aki elrabolja tőlem a legszebb és legokosabb titkos ügynökömet - Lincoln barátságosan kezét fogott a kapitánnyal, közben azonban figyelmesen végigmérte. - Vigyázzon rá uram, különben személyesen velem gyűlik meg a baja!

- Igyekezni fogok - mormolta zavartan Kemény Elek.

- Abe - Ethel fürkészve nézett az elnök szemébe -, én még soha nem kértem magától semmit, igaz?

- Igaz - bólintott mosolyogva Abraham Lincoln. - Én viszont annál többet. Bármikor az adósok börtönébe csukathat a tartozásom miatt.

- Nem áll szándékomban - nevetett a nő -, csak azt szeretném, hogy hallgasson meg egy történetet. Egy rövid órácskát kérek mindössze a drága idejéből.

- Áll az alku - az elnök elővette a zsebóráját, felkattintotta a fedelét.

- Kezdj bele kapitány! - Ethel biztatóan intett a férfinak, sarkon fordult és kiment a szobából. Kemény Elek megvárta, amíg az ajtó becsukódott mögötte, aztán rápillantott Lincolnra.

- Komolyan mondta uram, hogy Ethel titkos ügynök?

- Ezt inkább tőle kérdezze meg mister! - az elnök arcáról nem lehetett leolvasni semmit. - Remélem, érdekes lesz a történet, amit elmesél nekem, mert a miniszterek türelmetlenül várnak az irodámban.

- Értem - sóhajtott a kapitány. - Térkép van itt valahol?

Abraham Lincoln rövid keresgélés után elővett egy füzött atlaszt, és a két férfi az íróasztal fölé hajolva fellapozta benne az Egyesült Államok városokkal és államhatárokkal tarkított térképét. A féllábú magyar egyenként ment végig a jelentősebb konföderációs erődőkön. Rövid tömondatokban sorolta mindegyikről az ott állomásozó csapatok méretét, az ágyuk számát, az ellátási útvonalakat és végül kiemelte gyenge, könnyen támadható pontjaikat. Hála az éjszakai jegyzetelésnek, negyven perc alatt a végére ért.

- Honnan tudja mindezt? - az elnök elgondolkozva csukta be az atlaszt.

- Saját szememmel győződtem meg róla - Kemény Elek szórakozottan forgatta az elefántcsont botot a kezében. - Ha nem hisz nekem uram, velem volt egy ifjú közlegény is az Egyesült Államok hadseregéből.

- Ethel kapitánynak szólította magát - váltott váratlanul témát Lincoln -, hol szerezte a rangját mister?

- Kemény Elek a nevem - mosolyodott el a kapitány. - Tudom, hogy nem könnyű se megjegyezni, se kimondani. Magyar vagyok uram. Hadnagyi rangomat a magyar szabadságharc alatt szereztem, nem az íróasztal mellett. Kapitány pedig a krími háborúban lettem és a bal lábammal szolgáltam meg érte.
- Ne haragudjon, ha megkérdem Mr. Kemeni - az elnök nem látszott különösen meghatottnak -, de hogyan tudott feltűnés nélkül, szabadon mozogni azokon az ellenséges területeken, amelyeket olyan pontosan jellemzett az imént?
- Nem volt nehéz uram - válaszolta fanyarul a magyar. - A déliek azt hiszik rólam, hogy pénzéhes kereskedő vagyok, aki nekik dolgozik.
- És mi az igazság? - a bírósági tárgyalások drámai keresztkérdésein edződött hórihorgas ügyvéd hidegen nézett a kapitány szemébe.
- Elmondhatom, ha tényleg kíváncsi rá - Kemény Elek komoran állta az elnök tekintetét. - Hartford ezredes az Egyesült Államok elhárításának parancsnoka egy seggfej.
- Szerintem is - bólintott fáradtan Abraham Lincoln. - Ha jól értem, azt szeretné a tudomásomra hozni, hogy szívesen lenne a mi ügynökünk, amennyiben nem kell együttműködnie az említett ezredessel?
- Ethelnek igaza volt - a kapitány elvigyorodott. - Nagy kár, hogy nem szokott pókerezni uram.
- Miért hitette el a szakadárokkal, hogy nekik dolgozik? - Lincoln egy pillanat alatt váltott szerepet. Most nem az Egyesült Államok elnöke volt, csupán egy gyakorlott, makacs ügyvéd Illinois államból, aki szívósan és minden áron az igazságot akarja kideríteni.
- A barátom fogságba esett a Manassasi csatában - a féllábú férfi megvonta a vállát -, én pedig megígértem a feleségének, hogy hazaviszem. Muszáj volt a délieknek valamit hazudni, különben nem adták volna oda.
- Hartford ezredessel, hogyan került kapcsolatba? - az ügyvéd kíméletlenül folytatta a keresztkérdéseket.
- Fel akart akasztani uram - válaszolta rezzenéstelen arccal a kapitány -, mert nem bírta elviselni, hogy nyertem neki pókeren egy csomó beteg hadifoglyot, akiket sürgősen kórházba kellett szállítani.
- Viccel velem? - hökkent meg az Egyesült Államok elnöke.
- Nem mernék uram - Kemény Elek elmosolyodott -, annyival magasabb nálam. A fogolytábor parancsnokát Brady őrnagynak hívják, kérdezze meg tőle! Egyébként, jó lenne kidolgozni valamilyen egyezményt a fogolycserére, mert ez a módszer elég macerás.
- Köszönöm a tanácsot - Lincoln arca megenyhült, az ő szemeiben is megcsillant a mosoly. - Nem csodálom, hogy meggyűlt a baja Hartford ezredessel, ő nem éppen a humoráról híres.
- Volt még tíz szekér gyapot is a rovásomon - vallotta be a magyar -, amit egy vagon kártyáért kaptam Richmondban. Valahogy el kellett hitetnem velük, hogy pénzéhes vagyok és kereskedő. Aztán már nem sok választásom maradt, mert elhitték, Hartford ezredes pedig jutalmat tűzött ki a fejemre. Ezért inkább visszamentem és összegyűjtöttem néhány használható adatot, hátha nem mindenki seggfej az Egyesült Államok hadseregében. Ha fordítva csinálnám és innen vinnék híreket oda, a déliek szívesen fizetnének érte.
- Maga ezt nem a pénzért csinálja Mr. Kemeni - állapította meg váratlanul és mély emberismerettel az elnök.

- Valóban nem - Kemény Elek szórakozottan megforgatta az elefántcsont botot, miközben zavartan lesütötte a szemét. - Attól félek, hogy elveszítjük a háborút, ha nem segítünk egy kicsit.

- Gratulálok a házasságukhoz, Ethel jól választott - Lincoln elővette a zsebjátékát és rápillantott. - Maga úgy gondolkozik, mint egy igazi amerikai.

- Szeretném, ha ezt írásba adná uram.

- Mit szeretne? - nézett rá meglepetten az elnök.

- Egy darab papírt arról, hogy Kemény Elek igazi amerikai - legyintett nagyvonalúan a féllábú magyar. - Az ön aláírásával. Engem annyian akarnak felakasztani mostanában uram, hogy egyszer még, ha nagyon szorul a hurok, jól jöhet egy ilyen igazolás nekem.

Abraham Lincoln lassan elmosolyodott, az íróasztalhoz lépett és határozott mozdulatokkal írni kezdett.

Amikor befejezte, gondosan meglobogtatta a papírt, megvárta, amíg megszárad rajta a friss tinta, azután odanyújtotta a magyarnak.

- Megfelel? - kérdezte barátságosan.

Mr. Kemény Elek igazi amerikai és az én felhatalmazásommal, az Egyesült Államok érdekében végez titkos megbízatást. Minden amerikai polgártársam hazafias kötelessége, hogy szükség esetén támogassa őt munkájában.

*Abraham Lincoln
az Egyesült Államok elnöke*

- Köszönöm uram - bólintott a kapitány. - Ha szabad megkérdezni, mihez fog kezdeni a jelentésemmel?

- Nem bízik bennem, Mr. Kemeni? Azt hiszi, hogy én is seggfej vagyok? Nyugodjon meg, minden szavára emlékszem! Fort Henry, tizenhét löveg őrzi az erődöt, de ebből csak öt néz a Tennessee folyó felé. Az utánpótlástól könnyen elvágható, hamar bevehető. Mindössze két képzett tüzértiszt kezeli az ágyúkat, a többieknek semmiféle harci tapasztalatuk nincs. A lőszer ellátás két napra elég, az élelem pedig legfeljebb három-négyre - Lincoln diadalmasan pillantott a férfire. - Folytassam?

- Nem akartam megbántani uram - Kemény Elek hitetlenkedve csóválta a fejét -, de kevés ember képes ennyi adatot első hallásra megjegyezni. Visszavonom, amit az előbb mondtam. Nagy szerencse nekem és a többi halandónak, hogy nem szokott pókerezni.

- A tábornokok szerint a tél a tervezés ideje - sóhajtott az elnök -, olyankor a háború is pihen. A jelentését fel fogom használni, amikor előkészítjük a tavaszi hadjáratot. Azt javaslom, most utazzanak el nászútra, mert később szükségem lesz magára. Mielőtt megtámadjuk őket szívesen küldenék néhány megtévesztő információt a szakadároknak.

- Erre gondoltam én is - helyeselt a kapitány -, csak az a kérdés, hogyan tartsuk a kapcsolatot, uram? Az ön időbeosztása miatt sajnos nem találkozhatunk mindig személyesen.

- Meg fogom oldani - Lincoln tépelődve ráncolta a homlokát. - Találok majd valakit, akiben maga is megbízhat.

- Mit szólna Sherman tábornokhoz? - érdeklődött óvatosan a magyar.

- Keresi a zsák a feltjét, Mr. Kemeni? - az elnök váratlanul szélesen elvigyorodott. - William Tecumseh Sherman éppen a legnagyobb szarban van. Sikerült mindenkivel összevesznie. Honnan ismeri?
- Nem ismerem uram - vallotta be Kemény Elek -, csak azért gondoltam rá, mert állítólag nem fél senkitől, és képes lenne megnyerni nekünk a háborút.
- Meglátjuk. Mire visszajönnek Ethellel a nászútról, talán Sherman is kimászik a szarból - Lincoln barátságosan kezét rázott a kapitánnyal - Öröm volt magával találkozni, fiam. Jó ügyvéd lehetne.
- Részemről a szerencse, elnök úr - a féllábú magyar rákacsintott az Egyesült Államok elnökére. - Jó pókerjátékos lehetne.

Tizenegyedik fejezet

Hartford ezredes rosszkedvűen és összetörten érkezett vissza Washingtonba a nagy országjárásból. A különböző frontokon állomásozó csapattisztek sehol nem fogadták kellő tisztelettel az elhárítás parancsnokát. Legkisebb gondjuk a biztonsági előírások betartása volt. Mindenütt az élelmiszer és lőszer utánpótlás hiányosságait kérték számon az ezredesen, holott arról igazán nem tehetett. A panaszáradat végigkísérte egész útján. A katonák cipője szétfoslott, a lábuk elfagyott a hidegben. Vagy nem volt miben megfőzniük az ételt, vagy étel nem volt. Egyszóval az Egyesült Államok hadserege siralmas látványt nyújtott, amerre csak járt.

Ráadásul, megérkezésük után rögtön másnap Flannery őrmester várta az irodában, aki bezzeg a kimerítő út dacára jókedvű és olyan frissen vasalt volt, mintha most húzták volna elő a skatulyából.

- Ezredes úr, szeretném tudni, hány órára szervezzem holnap a találkozót az újságírókkal? - érdeklődött feszes vigyázzállásban.

- Milyen találkozót? - Hartford halántéka fájdalmasan lüktetni kezdett.

- Az volt a parancs, hogy legyünk kedvesek a firkászokhoz - az őrmester rezzenéstelen arccal állta főnöke tekintetét.

- Minek kell nekem ehhez találkozni velük, jóember? - emelte fel a hangját kétségbeesetten az ezredes. - Mit akarnak tőlem, és mit fogok nekik mondani?

- Szereztem egy hadifoglyot uram - jelentette Flannery -, őt fogja bemutatni az újságíróknak.

- Egy ellenséges hadifoglyot? - csodálkozott Hartford. - Honnan szerezte?

- Nem ellenséges, uram - magyarázta jóindulatúan az őrmester. - A sajátunk. Manassasnál esett fogságba és nagyon rossz bőrben volt, mire haza került. De azóta jobban van. Tom O'Brian a neve és szívesen elmeséli a firkászoknak, hogyan mentette meg az életét az ezredes úr.

- Én? - Hartford masszírozni kezdte a tarkóját, mert már ott is nyilallt.

- Igen, uram - bólintott Flannery. - Azzal, hogy olyan gyorsan elküldte kórházba. Szép kis hír lesz ebből a lapokban. Bátor katonáink Hartford ezredesnek köszönhetik az életüket. Mert többen is voltak, emlékszik uram? De én csak egyet szereztem, a biztonság kedvéért. Amikor sokan vannak, összevissza beszélnek, ez viszont azt fogja mondani, amiben megállapodunk vele, ha meg akarja kapni a gyapotot.

- Mit? - az ezredes úgy érezte, nyomban felrobban.

- A tíz szekér gyapotot uram, amivel a beteg hadifoglyok érkeztek.

- Flannery! - üvöltött Hartford. - Nem akarok találkozni a firkászokkal és a hadifoglyot sem akarom látni! Értette?

- Igenis uram! - Flannery szomorúan csóválta a fejét. - De azért a szekereket akkor is oda kell neki adni a gyapottal együtt, mert arról papírja van.

- Micsoda? - az ezredes felugrott a székből. - Azonnal magyarázza meg, amit mondott, őrmester!

- Ennek a becsületes veteránnak, aki az élete kockáztatásával harcolt a hazáért, egy szabályos ajándékozási szerződés van a kezében a kereskedőtől - az őrmester lehalkította a hangját. - A gazdasági tiszttel már megbeszéltem és nagyon örült. Az a gyapot úgyis csak ránk rohad uram, mert nem tudunk mit kezdeni vele. Szerintem kár lemondani az újságírókat.

- Az ellenséggel való kereskedést a törvény tiltja, Flannery - suttogta vészjóslóan Hartford. - És mi azért vagyunk, hogy ezt végrehajtsuk!

- Az Egyesült Államok katonája nem ellenség, uram - az őrmester értetlenül ráncolta a homlokát. - Neki nyugodtan odaadhatjuk a gyapotot. Különben nem tudja hogyan elkönyvelni a gazdasági tisztt, ha ki kell dobni a szemébe. Rosszul van uram?

- Menjen a fenébe, őrmester! - az ezredes visszahanyatlott a székbe és lehunyta a szemét. - Tűnjön el!

- Igenis uram - Flannery katonásan sarkon fordult, de az ajtóból még gondterhelten visszaszólt. - Ez a hősiesség hadifogoly képes lesz és beperel minket, ha nem kapja meg a gyapotot. Jobban járunk, ha nem erről írnak az újságok, hanem önt dicsérik uram. A firkászok már a harmadik tábornokot készítik ki ebben a hónapban. Talán mégis az öt óra lenne a legalkalmasabb a találkozóra ezredes úr, mert akkor adhatnánk nekik egy csésze teát is, whiskyvel ízesítve.

- Flannery! - mormolta alig hallhatóan Hartford ezredes. - Csinálja, ahogy akarja, csak halkan csukja be az ajtót maga mögött!

- Köszönöm uram.

Lapos Louis idegesen fészkelődött a kényelmes karosszékekben. George ingerülten pillantott rá, aztán felállt és lábujjhegyen a titkárhoz lépett.

- Órák óta várunk már. Tudja egyáltalán Hartford, hogy itt vagyunk?

- Ki tudja azt, hogy az ezredes úr mit tud? - tárta szét a karjait a szemüveges férfi. - Ma rosszkedve van és ilyenkor teljesen kiszámíthatatlan.

- Nem szólna neki? - George előhúzott a zsebéből egy doboz szivart.

- Annyira bátornak látszom? - a titkár levette a szemüvegét, gondosan törölgetni kezdte. Ebben a pillanatban kivágódott az iroda ajtaja.

- Hol a kocsim, Fred? - Hartford nem nézett körül, gyors léptekkel egyenesen a kijárat felé igyekezett. - Haza akarok menni!

- Én szívesen elviszem - jelentkezett Lapos Louis szolgálatkészén. - Itt állok a kapu előtt.

- Ez meg kicsoda? - az ezredes megtorpant, végigmérte a bérkocsist.

- A sógorom - köszörülte a torkát zavartan George.

- A sógora, uram - a titkár riadtan visszabújt a szemüvegébe. - Az ő sógora, nem az enyém.

- George? - Hartford mogorván nézett a pocakos férfire. - Ma nem érek rá. Szörnyű napom volt és a fejem is fáj. Talán holnap.

- Ezredes úr - George elszántan kihúzta magát. - Ön arra tanított minket, hogy a haza érdeke mindenképp előtt! A százdolláros jutalomért jöttem.

- Miféle jutalomért? - Hartford türelmetlenül ráncolta a homlokát, aztán hirtelen felderült az arca és elmosolyodott. - Azt akarja mondani George, hogy megtalálta a féllábú ügynököt?

- Nem volt könnyű, uram - a férfi büszkén pillantott az ezredesre -, de azt hiszem sikerült.

- Miért álldogálunk a titkárságon? - Hartford hangulata egy csapásra megváltozott. - Jöjjenek be az irodámba! Fred, bontson ki egy üveg konyakot!

- Ezt már szeretem - vigyorgott a sógorára Lapos Louis -, mi hozzuk a szivart, ő adja a konyakot.

- Kuss! - sziszegte menetközben George. - Te csak akkor beszélj, ha kérdeznek!

Kényelmesen elhelyezkedtek mind a hárman a tárgyalóasztal körül, a tágas irodában. Hartford nagyvonalúan töltött a konyakból, George pedig elővette a doboz szivart. A békés hangulatban az ezredes elégedetten dőlt hátra a karosszékből.

- Elmúlt a fejfájásom - közölte boldogan. - Rajta fiúk, hadd halljam a jó hírt!

- Harminc év körüli férfi, állandóan nyer a pókerben, a bal lába hiányzik és elefántcsont botja van - George magabiztosan fújta ki a füstöt.

- Ő az! - bólintott Hartford. - Hol van?

- Egy hétig itt volt Washingtonban a bérkocsisok között Mázlis Mac néven, és mindennap más kocsival járta a várost. Napközben adatokat gyűjtött, éjszaka pedig jelentéseket írt - George hangjából szinte elismerés csendült ki. - Zseniális ügynök a fickó, de szerencsére mi sem estünk a fejünk lágyára. Mutasd meg Louis az ezredes úrnak, hogy mit loptál tőle!

- Veszélyes dolog volt ezt a papírkát megszerezni, uram - dicsekedett a bérkocsis, miközben letette Hartford elé a tépett jelentést. - Ha Mázlis Mac észreveszi, biztosan megöl miatta. Indián Charlie öt dollárt kapott tőlem, csak azért, hogy falazzon nekem. Tölthetek még egy kis konyakot magamnak?

- Nem bánom - az ezredes feszülten böngészte a papírt, aztán egy idő múlva gyanakodva rápillantott az egykedvűen szivarozó pocakos férfire. - Mit jelent ez George?

- Hadd hívjam fel a figyelmét uram a sógoromra, aki nélkül ez a szerencsés fogás sose kerül a birtokunkba - George rámosolygott az ezredesre. - Louis a látszat dacára nem teljesen iszákos és mint bérkocsis egy kisebb, de rendszeres heti bérezésért szívesen nyitva tartaná a szemét munka közben.

- Ezt a részét értem - sóhajtott Hartford -, csak a papír nem egészen világos. Mit keres egy Pinkerton detektív jelentése a féllábú ügynöknél? Egyáltalán, ki ez az Anthony Shade? Ismerősen hangzik a neve.

- Én mondtam ezredes úr, hogy zsenivel van dolgunk - magyarázta nagyképpően George. - Hiába tűnt el azonban nyom nélkül Washingtonból, bármikor meg tudjuk találni. Nem kétséges, hogy ő maga Anthony Shade, a New York-i Pinkerton detektív. Ezt nemcsak a logikus gondolkodás sugallja, de el is szólta magát az egyik bérkocsis előtt.

- Hát persze - bólintott Hartford. - Ezért nem bírtuk elcsípni eddig. Kíváncsi leszek Mr. Pinkerton arcára, amikor kiderül, hogy milyen hülyét csináltak belőle. Köszönöm uraim, elmehetnek.

- A száz dollárt mikor kapjuk meg? - érdeklődött tapintatlanul Lapos Louis miközben gyorsan töltött magának még egy pohárral a konyakból.

Hartford ezredes tettvággyal tele pattant fel a karosszékből. Az ajtóhoz lépett, kinyitotta és beszólította a titkárt.

- Fred! Utaljon ki száz dollár jutalmat az uraknak! Azután kerítse elő Apple hadnagyot! - fel-alá járkálva, izgatottan hadarta az utasításokat. - A hadnagy tíz emberrel induljon el azonnal New York-ba! Óvatosan derítsék fel a Pinkerton irodát! Egy Anthony Shade nevű detektívet keressenek! Tartóztassák le és hozzák ide! Veszélyes és ravasz ellenséges ügynökről van szó, tehát körültekintően járjanak el! Semmilyen helyi kifogással ne törődjenek! Azt akarom, hogy holnap délután öt órakor, mire az újságírók megérkeznek ez a fickó itt legyen vasra verve az irodámban! Ha kell, béreljenek egy külön vasúti kocsit oda-vissza, de ne késsenek el!

- Igenis uram! Máris megyek intézkedni - Fred szolgálatkészén indult kifelé.

Lapos Louis felhajtotta az italt és a titkár után sietett. Az ajtóból visszafordult a sógorához.

- Te nem jössz, George?

- Mindjárt - a pocakos férfi lassan kászálódott a karosszékből. - Várj meg odakint Louis!

Amikor az ajtó becsukódott a bérkocsis mögött, George rámosolygott az ezredesre.

- A mi szerepünket ebben az ügyben nem szükséges nagydobra verni, uram. Legyen öné az érdem! - zavartan zsebre vágta a szivaros dobozt. - Tudja, hogy én tulajdonképpen Mr. Pinkerton alkalmazásában állok és igazság szerint neki kellett volna először jelentenem ezt a fogást.

- Nyugalom George! - Hartford nagyvonalúan legyintett. - Bennem megbízhat. Már el is felejtettem, hogy maguk itt jártak nálam.

A „Sea Lion” nem volt kimondottan luxushajó, Kemény Elek mégis nagyon élvezte a hosszú utazást Londonba. Az idő nagy részét a szűk kabinban töltötte Ethellel kettesben és többnyire csak étkezni mentek fel a közös társalgóba. Az ágyban összebújva nem sok titkuk maradt egymás előtt. A nő végre elmesélte azt is, hogy hová tűnt olyan váratlanul, első közös éjszakájuk után.

Abraham Lincoln előrelátóan számított a polgárháború kitörésére és minden követ megmozgatott, hogy az európai hatalmak ne álljanak a szakadárak mellé. A pénzvilágot is meg kellett győzni, hogy ne támogassák anyagilag a Konföderációt. Ezért az elnök megkérte Ethel Rothschildot, utazzon Angliába és képviselje a bankárok tárgyalásán nemhivatalosan az Egyesült Államokat. Ezt a hirtelen, sürgős és titkos megbízatást nem lehetett visszautasítani.

- Kezdetben elég hidegen fogadtak, még a Rothschild család is - emlékezett nevetve Ethel. - Szokatlan volt nekik, hogy egy nővel tárgyalnak.

- Nekem is elég szokatlan - dünnyögte a kapitány -, de azt hiszem meg fogom szokni.

- Ők is megszokták - Ethel a férfi vállára hajtotta a fejét. - Akkor vettem először komolyan, amikor megtanítottam őket pókerezni.

- Igazi boszorkány vagy. Mennyit nyertél tőlük?

- Nem akartam nyerni - a nő megcsiklandozta Kemény Elek fülét. - Hagytam, hadd érezzék felsőbbrendű férfiakként magukat. Annak is van előnye, ha azt hiszik rólad, hogy a segítségükre szorulsz.

- Különösen, ha valaki olyan csinos, mint te. Fogadni mernék, a hülye bankárok versengtek egymással, hogy kire szorulj - mosolyodott el a kapitány.

- Megnyernéd - sóhajtott Ethel. - Veled nem érdemes fogadni, Mázlis Mac.

- Ezek szerint Lincoln igazat mondott - Kemény Elek félrehajtotta a nő haját és gyengéden csókolgatni kezdte a nyakát. - Te voltál a legszebb és legügyesebb titkos ügynöke.

- Azt nem tudom - mormolta lehunytt szemmel Ethel -, de eddig még mindig elintéztem neki, amit kért. Kíváncsi vagyok, most mit akar tőlem?

A kapitány elengedte a nőt, megcsóválta a fejét, kimászott az ágyból. Elővett egy szivart, a kabinajtónak támaszkodva pepecselt vele egy darabig mielőtt rágyújtott. Néhány percig szótlanul szivarozott, aztán nem bírta tovább.

- Szóval ezért kaptuk ezt a nagyvonalú nászajándékot? Külön kabin a legelső induló hajón, lakosztály a londoni King George hotelben - gúnyosan elhúzta a száját -, személyes jókívánságokkal az elnöktől.

- Te elég jó pókerjátékos vagy Elek és én figyelmeztettelek - Ethel felkönyökölt a párnán, egyenesen belenézett a férfi szemébe. - Abe Lincoln rendes ember, ráadásul valószínűleg kedvel is minket, de elsősorban és mindenek előtt ő az Egyesült Államok elnöke. Azt hitted, hogy felfüggesztik a háborút a kedvünkért?

- Nehéz elviselni, hogy mindig igazad van - Kemény Elek lassan elmosolyodott, az ágyhoz lépett és leült a nő mellé. - Lehet, hogy okosabb vagy nálam?

- Megkeressem a kártyát? - kacsintott Ethel.

- Mi értelme van annak, ha egymástól nyerünk? - a férfi elgondolkozva hessegette el a füstöt a nő arca elől. - Találjunk ki valami komoly tétet! Például azt, hogy mi lesz a fiam neve?

Felhajtotta a takarót, szerelmesen gyönyörködve nézte Ethel meztelen testét, aztán ellágyult tekintettel, álmodozva, gyengéden megsimogatta a nő hasát.

- Szeretnéd, ha fiút szülnék neked? - Ethel arcán megjelent a két kacagó gödröcske. - Benjamin Kemény, nem is hangzik rosszul. Bár addig még néhány hónapot várni kell.

- Kemény Endre - jelentette ki ellentmondást nem tűrően a kapitány. - Így fogják hívni a fiamat!

- Milyen név az, hogy Endre? - a nő szemeiből eltűnt a mosoly.

- Magyar.

- Ki se lehet mondani rendesen - csóválta meg a fejét Ethel. - Az én fiam Benjamin lesz és kész!

- Igen? - Kemény Elek felállt, a hajóbőröndhöz lépett és turkálni kezdett benne. Rövid keresgélés után diadalmasan felmutatott egy pakli kártyát. - Majd kiderül! Mind a ketten ezer dollárral kezdünk és addig tart a játék, amíg egyikünk pénze elfogy. Ha én nyerek, Endrének fogják hívni a gyereket!

- Csak nehogy lány legyen! - húzta el a száját gúnyosan Ethel.

- Ha lány lesz, O'Brian halálra fogja röhögni magát rajtam - a férfi tettere készen leült az ágy szélére, keverni kezdte a kártyát -, te pedig olyan nevet adhatsz neki, amelyet akarsz. Aztán tovább kísérletezünk Kemény Endre kedvéért.

- Szóval, te csak egy kimondhatatlan nevű fiú gyerek kedvéért kísérletezel velem? - Ethel durcásan felkuporodott törökülésbe és maga elé húzta a takarót.

- Imádok kísérletezni veled - vigyorodott el a kapitány. - Te vagy az első nő az életemben, akibe szerelmes vagyok, akinek megkértem a kezét és aki nyerni tudott tőlem pókeren. Egy dollár az alap, oszthatok?

- Sima, egy cserés, ötletes póker - bólintott elszántan a nő. - Pénzt nem kell elővenni, meg tudjuk jegyezni fejben is, hogy állunk.

Az újságírók békésen szürcsölték a whiskyvel ízesített teát az elegánsan berendezett tárgyalóteremben. Nem látszott rajtuk, hogy valójában vademberek, akik havonta legalább három tábornokot és két minisztert szoktak elfogyasztani nyersen. Halkan duruzsolva beszélgettek egymás között, amikor Flannery őrmester megérkezett Tom O'Brian társaságában.

- Uraim, engedjék meg, hogy bemutassam önöknek a New York-i „Két Ász” tulajdonosát, az Egyesült Államok hadseregének önkéntesét, aki a Manassasi csatában az ellenség fogságába esett, heteket töltött embertelen körülmények között egy hadifogolytáborban, ahonnan csak súlyos betegen és merőben szokatlan módon tudott kiszabadulni. Tom O'Brian azóta szerencsére meggyógyult és a humorát is visszanyerte. Forduljanak hozzá bizalommal, szívesen válaszol minden kérdésre!

- Milyen whisky van ebben a teában, Tom? - vigyorogott a Chicago Tribune bajuszos tudósítója.

- Még nem kóstoltam - lépett előre O'Brian. - Adjatok egy kortyot és megmondom.

- Hartford ezredes hol van? - érdeklődött a New York Times embere, miközben a többiek megkínálták teával az ír férfit.

- Rögtön itt lesz - válaszolt Flannery. - Csak egy kis meglepetést készít elő.

Tom O'Brian belekortyolt a bögrébe, megforgatta a szájában úgy ízlelgette az italt, azután odaballagott a chicagói riporterhez.

- Kentucky bourbon - jelentette ki magabiztosan. - És most te jössz! Mondd meg nekem, hogy milyen teában van a whisky?

Az újságírók hangos nevetésben törtek ki a váratlan fordulaton. A bajuszos tudósító is elmosolyodott.

- Úgy látom tényleg meggyógyultál. Mi bajod volt?

- Az orvosok szerint kolera - O'Brian elkomorodott -, de alig emlékszem rá, mert nem voltam magamnál.

- Akkor, hogyan jutott haza? - a Boston Post ősz hajú tudósítója gyanakodva pislantott az ír férfire.

- Egy féllábú kereskedő elnyerte az összes beteg foglyot a tábor parancsnokától pókeren - O'Brian megvonta a vállát. - Gyapot bálák között hozott minket New York-ig. Lehet, hogy a gyapotot is nyerte valahol, szekerekkel együtt, mert állítólag elég jól pókerezik.

- Mi ez a marhaság? - kérdezte a hosszú nevű Columbus Daily Capital City Fact riportere, mielőtt kitört az általános hangzavar.

- Uraim! - Flannery őrmester felemelt karokkal próbálta csitítani a felbolydult firkászokat. - A hátsó udvaron megtekinthető a tíz szekér gyapot, amivel a beteg foglyok érkeztek. Én figyelmeztettem önöket, hogy szokatlan a történet.

- Szemenszedett igazság az egész - vigyorgott elégedetten Tom O'Brian és előhúzott egy papírt. - Itt a levél a kereskedőtől, amiben nekem ajándékozza a szekereket, a gyapottal. Két napja kaptam postán és az ügyvédem szerint olyan érvényes, mint az alkotmány. Egyetlen feltételt szabott, a gyapot árából művétag műhelyt kell létesítenem.

Az újságírók végre megérezték a szenzáció szagát és egymást sarkát taposva fogták közre az ír férfit. Elárasztották kérdéseikkel, miközben mindannyian kezükbe akarták kaparintani az ajándékozó okiratot. Senki nem vette észre, hogy Hartford ezredes belépett a terembe, csak az őrmester.

- A legjobbkor jött uram, a firkászok már hiányolták. Megígértem nekik a nagy meglepetést, ahogy utasított.

- Nem tudom, hol késik Apple hadnagy? - Hartford idegesen rágt a szája szélét. - Menjen le a kapuba Flannery, és azonnal hozza ide őket, amint megérkeznek!

- Igenis uram - az őrmester fegyelmezetten indult, hogy végrehajtsa a parancsot.

Az ezredes megvárta, amíg becsukódott mögötte az ajtó, aztán az újságírókhoz ballagott, de azok változatlanul nem törődtek vele.

- Melyik laptól? - próbálta Hartford felhívni magára az egyik riporter figyelmét.

- New York Herald - felelte szórakozottan az újságíró és közben elmerülten jegyzetelte, amit O'Brian mondott. - És te?

- Én hívtam ide magukat. Hartford ezredes vagyok!

- Igazán? Kösz. A sztori tényleg első osztályú.

- Még nincs vége - Hartford titokzatosan mosolyogott -, mindjárt jön a meglepetés.

- Meglepetés? - az elegáns férfi felpillantott papírijai közül és rábámult az elhárítás parancsnokára. - Nem szeretem a meglepetéseket, egyenruhában. Elég meglepetés nekünk a háború.

- Milyen újságíró maga? - vigyorgott gúnyosan Hartford.

- Laptulajdonos és főszerkesztő, ezredes úr. Enyém a New York Herald. Ez lesz az első eset, hogy valami jót is tudunk írni az elhárításról. Az egész vezércikk erről fog szólni holnap.

- Nagyszerű - mormolta zavartan Hartford. - Bocsásson meg egy pillanatra.

Flannery őrmester óvatosan lépett a terembe és feltűnés nélkül az ezredeshez sietett.

- Baj van, uram - súgta halkan.

- Nem érkezett meg Apple hadnagy?

- Az a baj, hogy megérkezett - sóhajtott Flannery -, és magával hozta vasra verve a New York-i részleg főnökét is.

- Helyes - Hartford elégedetten bólintott. - Emlékszik még a falábú fickóra, őrmester? Az a közveszélyes ellenséges ügynök egyszer már a kezünkben volt, amikor elkaptuk a tíz szekér gyapottal, de megszökött tőlünk. Most majd jobban vigyázunk rá. Szóljon a firkászoknak, hogy itt a meglepetés!

- Botrány lesz uram - Flannery megcsóválta a fejét -, mert ez az ellenszenves Pinkerton detektív nem is hasonlít arra a bizonyos kereskedőre.

- Biztos benne, Flannery?

- Az öcsém életére esküszöm ezredes úr, hogy ennek az embernek megvan mind a két lába - jelentette szomorúan az őrmester.

- Valaki bolondot csinált belőlem! - Hartford kétségbeesetten pislantott a riporterek felé, akik szerencsére változatlanul O'Brian történetét hallgatták töretlen figyelemmel. - Ha a firkászok kiszagolják ezt a baklövést, nekem végem.

- Utólagos engedélyével uram levitettem a kétlábú detektívet a pincébe, ahol senki nem hallja, hogy hangosan háborog - suttogta Flannery. - Ami pedig az újságíróknak beígért meglepetést illeti, hoztam valami kitüntetést a titkárságról. Azt ünnepélyesen átadhatná uram a gyógyult hadifogolynak, a tíz szekér gypottal együtt. Akkor majd, a megállapodás szerint, ez a vörös hajú ír csirkefogó könnyes szemekkel megköszöni az ezredes úrnak, hogy megmentette az életét. Ettől remélhetőleg a whiskys teával puhított, dörzsölt firkászok is megghatódnak és olyan dicséreteket írnak önről, hogy az egész vezérkar irigykedni fog. A New York Herald főszerkesztőjét személyre szólóan azért hívtam ide, mert ő szokta jól irányzott vezércikkeivel kivégezni a tábornokokat.

- Tudom. Bemutakoztunk egymásnak - Hartford ezredes bizalmasan az őrmester vállára helyezte a kezét. - Idefigyeljen Flannery! Ha ezt én most megúszom, nem fogom elfelejteni, amit értem tett és örökre hálás leszek magának.

- Köszönöm uram.

Ethel és a kapitány már második hete élvezték egymást és a gondtalan életet a King George hotel luxus lakosztályában. Kemény Elek elegáns elefántcsont botjára támaszkodva elsőprő sikert aratott az előkelő londoni társaságokban, tartózkodó, szinte félszeg modorával. Akármennyit ivott, sohasem látszott meg rajta, finom szivarokat szívott és csak hosszas rábeszélés után volt hajlandó egy-egy történetet elmesélni lebilincselően érdekes, kalandos életéből. A kártyaasztalnál, ahol az urak a frissen divatba jött, újdonságnak számító pókért játszották, szokás szerint, feltűnés nélkül és észrevétlenül, de állandóan nyert.

A Rothschild család azonban hüvös gyanakvással fogadta, mert szerencsevadásznak vélték, aki valamilyen félreértés folytán Ethel nem létező vagyonát akarja megkaparintani. Minden alkalmat megragadtak arra, hogy felhívják a figyelmét a nő szerény anyagi helyzetére. Míg nem egy szép napon a féllábú magyar a kötelező udvariasság szabályait áthágva félrevonta a tiszteletreméltó, ősz hajú családfőt, Lionel Nathan Rothschildot.

- Kedves uram - mondta neki, amikor végre kettesben maradtak -, magának igazán sok pénze van, de én eddig még egyszer sem kértem meg a kezét. Ennek ellenére, úgy látszik, mereven ragaszkodik ahhoz a tévképzethez, hogy engem a Rothschild vagyon vonz és nem akarja elhinni, hogy egyszerűen szerelmes vagyok az unokahúgába. Miután az ártatlanságot képtelenség bizonyítani, arra kérem, tagadja ki Ethelt a családból és felejtse el egymást!

- Mennyi pénzért lenne hajlandó lemondani erről a kapcsolatról? - a tapasztalt bankár zavartan babrálta szürkésfehér szakállát.

- Nézze Mr. Rothschild, milyen szépen és természetesen lesz a szivarból hamu - a kapitány felmutatta a szivart, amelyet félig elszívott már. - Mit gondol, mennyi pénzért lenne hajlandó a hamu visszaváltozni szivarrá?

- Ne áltassuk egymást fiam! - legyintett Lionel Nathan. - Minden emberi cselekedetnek ára van.

- Ez az ön szakmája uram - Kemény Elek megvonta a vállát. - Nevezze meg az összeget, amennyiért hajlandó kitagadni Ethelt és én nem fogok alkudozni!
- Úgy hallottam, nyerni szokott az Amerikából származó, újfajta kártyajátékban, fiatalember - mosolyodott el ravaszul az ősz hajú férfi.
- Pókerezni akar velem? - hökkent meg a magyar.
- Én sohasem vennék kártyát a kezembe, de van egy ismerősöm, aki szívesen kipróbálná a szerencsáját maga ellen. Mondjuk holnap délután három órakor, itt nálunk.
- Mi köze ennek Ethelhez? - a kapitány fürkészve nézett a bankár szemébe.
- Ez az úriember különlegesen nagy tétekben szeret játszani - sóhajtott Lionel Nathan Rothschild. - Tekintsük úgy, hogy kap egy esélyt, fiam. Ha ellene is nyerni fog, több pénze lesz, mint az unokahúgomnak és bebizonyíthatja, nem csak a vagyonáért ragaszkodik hozzá.
- Nekem nincs fedezetem különlegesen nagy tétekre, Mr. Rothschild - rázta meg a fejét Kemény Elek.
- Arra gondoltam, hogy ezt a kockázatos üzletet én finanszírozom.

Tizenkettedik fejezet

Ethel és a kapitány esténként rendszeresen tovább játszotta azt a pókerpartit, melyben a születendő gyerek neve volt a tét. Véresen komolyan vették a játékot, amit az is bizonyított, hogy nem bírtak egymással. A nőnek még mindig volt nyolcszázhusz dollárja az eredeti ezerből. Lassanként szertartássá vált, hogy Kemény Elek lefekvés előtt kikészített magának egy szivart, felbontott egy üveg vörösbort és egy vadonatúj pakli kártyát, úgy várta Ethelt az asztal mellett.

- Meddig tesszük még itt a semmit? - érdeklődött a férfi, amikor Ethel leült a szemközi karosszékbe. - Idegeimre megy ez a henyélés.

- Nem tudsz nyerni ellenem, az megy az idegeidre - a nő combjai csábítóan villantak elő a vörös bársony háziköntös alól, amint kihívóan keresztbe vetette lábait. - Holnap megérkezik New York-ból az „Independent Warrior” a postával és a friss hírekkel. Kimehetünk elé a kikötőbe délután.

- Én nem mehetek - Kemény Elek vadul keverte a kártyát. - A nagybátyád beugratott egy pókerpartiba. Először téged akart megvenni tőlem, de addig alkudoztunk, amíg eszébe jutott ez a hülye ötlet. Valami nagypénzű fickó szeretne játszani velem és az öreg vállalta, hogy finanszírozza a részemet.

- Vigyázz Nathan bácsival! - Ethel elkomorult. - Ő soha nem csinál semmit jószívúségból. Sajnálom, hogy bemutatlak neki.

- Nem vagyok már gyerek - legyintett a kapitány. - Apropos gyerek, oszthatok? Ha sokáig húzzuk, úgy fog világra jönni szegény, hogy még nevet se kap a szüleitől.

- Vagy kettőt is kap - a nő arcán megjelentek a kacagó gödröcskék -, mert én az utolsó dolláromig ragaszkodom a Benjaminhoz. Kemény Endre Benjamin, mit szólsz hozzá?

- Inkább elnyerem tőled azt az utolsó dollárt - mormolta a férfi és elszántan osztani kezdett.

James Ettingthon fiatalnak látszott ahhoz, hogy veszélyes ellenfele legyen a kapitánynak. Az elkényeztetett ifjoncok felelőtlen levegője lebegte körül, arcán pedig letörölhetetlen vigyor jelezte javíthatatlan, könnyelmű komolytalanságát. Lord Ettingthon azonban szemmel láthatóan büszke volt daliás unokaöccsére, aki a távoli Texas államból érkezett Londonba.

A fiún valóban jól állt a Konföderáció huszártiszti egyenruhája. Gúnyosan és enyhe megvetéssel beszélt a jenikről. Nem igazi úriemberek, mondta, ezért fogalmuk sincs a harctéri bátorságról. Ennek megfelelően persze nem csoda, hogy egymás után szenvedik el a megalázó vereségeket. A társaság szomjasan itta az ifjú hős minden szavát, különösen a nők és a 21 éves Nathan Mayer, a későbbi báró Rothschild. James pedig érezhetően élvezte a sikert.

- Ha olyan jól kártyázik a kölyök, mint ahogyan mesél, akkor bizony nagy bajban vagyok - súgta oda tréfásan Kemény Elek az ősz hajú Rothschildnak.

- Sokkal jobban - ingatta fejét Lionel Nathan. - Azt mondják róla, hogy hihetetlen szerencséje van és nincsenek idegei. Még visszaléphet, ha akar.

- Inkább elkezdeném - a féllábú magyar elővett egy szivart. - Nem szeretném sürgetni, de ma este egy másik pókerparti is vár rám.

Az idős bankár megértően bólintott, odaballagott Lord Ettingthonhoz és a társaság hamarosan átvonult a kártyaszobába. A két ellenfél leült egymással szemben, Nathan Mayer kiosztotta a zsetonokat, mindkettőjüknek minden színből tíz-tíz darabot. Elmagyarázta, hogy a fehér 100, a kék 500, a zöld 1000, a piros pedig 10000 fontot ér. Kemény Elek rezzenéstelen arccal gyűjtött rá a szivarra, bár ez a nagyságrend jóval meghaladta azt, amire számított. James viszont változatlanul vidáman vigyorogva kitett egy fényes, ezüst tárcát maga elé az asztalra, kivett belőle egy szopókás cigarettát és körbe mutatta.

- Egyenesen Törökországból hozatom, ahol külön az én számomra keverik bele az illatos dohányt - hencegett nagyképpén, aztán odafordult a kapitányhoz és ugyanazzal a lendülettel folytatta. - Fehér zseton az alap, hívás limit nincs. Mindenki annyit hív, amennyit akar. Felváltva osztunk, az osztó kever, az ellenfél emel. Ötlapos nyitott pókert javaslok, hadd élvezzék a többiek is a játékot.

- Legyen! - egyezett bele a magyar, pedig nem örült annak, hogy stud pókert játszanak, mert az minden leosztásnál négy licit-kört jelentett ezen az amúgy sem alacsony alapon.

James Ettingthon felbontott egy új pakli kártyát, szemkápráztató kézügyességgel megkeverte, majd mind a ketten húztak egy-egy lapot. A szerencse Kemény Eleknek kedvezett, így ő kezdhette az osztást. Már az első néhány partiból kiderült, hogy a texasi fiú profi játékos, habár a vakmerő, öngyilkos fajtából. Mivel nem akart gyávának látszani, esélytelen kártyáit is csak a legritkább esetben dobta el és lapjától függetlenül szinte minden hívást megadott. A kapitány ennek megfelelően egyszerű taktikát alkalmazott ellene. Kétes esetekben óvatosan visszavonult, amikor viszont a matematikai esélyek nyilvánvalóan a javára billentek, keményen hívott. James Ettingthon viszont még a reménytelennek tűnő helyzetekben is szórta a pénzt.

James Ettingthon ♠ ? ♠ 7 ♣ 2 ♥ B

Kemény Elek ♠ ? ♦ D ♣ 3 ♠ D

A harmadik licit következett, az ötödik és egyben utolsó kártya előtt. A kasszában ekkor már, az előző két licit-kör eredményeként nagy halom különböző színű zseton várta a nyertest. Kemény Elek zárt lapja a káró hármas volt, és rövid gondolkodás után egy zöld zsetont, azaz 1000 fontot hívott. Az ifjanc nem nyerhetett másként, csak ha zárt lapjával (7 vagy 2 vagy Bubi) már van egy párja és ez a pár drillre javul. Ennek 2/44 volt az esélye, miközben persze a kapitány lapja is javulhatott, hármassal vagy Dámával, pontosan dupla, azaz 4/44 valószínűséggel. Ennek ellenére James habozás nélkül megadta hívást, majd vigyorogva várta az utolsó kártyát. A partit a magyar férfi osztotta és a várakozásnak megfelelően két közömbös lapot csapott fel mindkettőjüknek.

- Olyan asszony a szerencse, akinek állandóan udvarolni kell, hogy a kegyeibe fogadja az embert - magyarázta meg a veszteséket töretlen jókedvvel az ifjú Ettingthon.

Udvarolj csak, gondolta magában megvetően Kemény Elek, a leosztás azonban hamarosan kísértetiesen újra megismétlődött, azzal a különbséggel, hogy ezúttal James volt az osztó.

James Ettingthon ♠ ? ♥ 3 ♠ D ♦ 9

Kemény Elek ♠ ? ♣ K ♥ 5 ♥ K

A kapitány zárt lapja a treff ötös volt, és mint az előző partiban, most is 1000 fontot hívott. A texasi huszártiszt ekkor váratlanul, bár változatlanul vigyorogva, visszahívott három zöld zsetont. Kemény Elek elképedve vizsgálta az asztalon fekvő kártyákat. Már az is meglepő volt, hogy egy ilyen jó játékos hírében álló ellenfél nem tanult az előzményekből és egyáltalán megadta a hívást. A ráhívás pedig egyenesen butaságra vallott. A magyar férfi betette a

kasszába a három zöld zsetont, de a további hívást nem erőltette, hanem gyanakodva várta az utolsó lapot. Neki a pikk négyest csapta fel James Ettingthon, saját magának pedig a treff kilencest.

James Ettingthon ♠ ? ♥ 3 ♠ D ♦ 9 ♣ 9

Kemény Elek ♠ ? ♣ K ♥ 5 ♥ K ♠ 4

A visszahívásnak egyetlen értelmes magyarázata van, elemezte magában a tényállást Kemény Elek. A fiú előre tudta, hogy kilencest fog kapni és a zárt lapja is kilences. Ebben az esetben nyilvánvalóan nyerő, viszont csal. Kényes helyzet. Otthon, a „Két Ász”-ban világos lett volna a teendő, itt azonban nem biztos, hogy Lord Ettingthon és Lionel Nathan Rothschild neki hisz majd.

Ő volt soron, mert nála látszott a nagyobb lap, a két Király. Hívnia kellett, ha nem akarta elárulni, hogy csalásra gyanakszik, mielőtt kideríti, hogyan csinálja a kezűgyes kölyök. Rezzeneéstelen arccal tölt be a kasszába három újabb zöld zsetont. James a tőle megszokott könnyedséggel megadta a hívást és felcsapta zárt kártyáját, a harmadik kilencest.

Ezután a kapitány feltűnés nélkül bár, de árgus szemekkel figyelte ellenfelét. Elég sokáig tartott, amíg rájött a trükkre. Végül nem a villámgyors keze, hanem a tekintete árulta el a hamiskártyás fiút, aki eközben egyre magabiztosabban és pimaszabbul játszott.

James Ettingthon ♠ ? ♥ 7 ♥ 8 ♥ 9

Kemény Elek ♠ ? ♠ 3 ♣ B ♦ Á

A káró Ász miatt a kapitány következett hívni, a kasszában pedig már legalább 1000 font volt. Óvatosan csak egy 100 fontot érő fehér zsetont rakott az asztal közepére és amikor James visszahívott négy zöld színű zsetont, a magyar férfi gondolkodás nélkül eldobta a lapjait. Ekkor a texasi ifjú diadalmasan pillantott a nézőseregére, aztán a szokásokkal ellentétben bemutatva zárt kártyáját, a treff kettest.

- Ennek a játéknak a blöff a lényege - magyarázta nagyképűen. - Ezzel az értéktelen, semmi lappal is lehet nyerni, ha az embernek van elég bátorsága hozzá.

Kemény Elek számára ismerős volt a taktika, amivel rendszerint külvárosi kocsmákban bősztették ellenfeleiket a gátlástalan kézművészek. Egyfelől így kívánták bizonyítani, hogy nem csálnak, hiszen akkor ennél jobb lap lenne a kezükben, másfelől viszont felhívás volt ez a táncra. Add meg balek a nagy összegű hívásokat, hátha megint nincs semmim! Komoly partiban, komoly játékosok csendben örülnek, ha sikerül a blöff, és eszük ágában sincs bemutatni az ellenfeleknek.

Dacára minden csalfa trükknek James alig nyert néhány ezer fontot, mire az első óra eltelt, és a kapitány elnézést kérő mosollyal felállt.

- Bocsánat - mormolta zavart udvariassággal -, tartsunk egy rövid szünetet, mert ki kell mennem.

Útközben megérintette Lionel Nathan Rothschild karját.

- Megmutatná nekem uram, hol található ebben a hatalmas kastélyban az a bizonyos mellék-helyiség?

- Majd én megmutatom - ajánlotta szolgálatkészen az ifjú Nathan Mayer.

- Hagyd csak! - szólt rá az apja és lassan ballagva elvezette a féllábú magyart a hosszú körfolyosón. Megvárta, amíg messze maguk mögött hagyták a kíváncsi társaságot, csak akkor pillantott fürkészve Kemény Elek szemébe - Mi a baj?

- James Ettingthon egy közönséges csaló - vont a vállát a kapitány.

- Súlyos vád - az idős bankár szomorúan sóhajtott -, de bizonyára nem megalapozatlan.

- Számított erre? - Kemény Elek láthatóan meglepődött.

- Tartottam tőle - bólintott Lionel Nathan. - Remélem be is tudja bizonyítani, mert Lord Ettingthont nem lesz könnyű meggyőzni.

- Szóval ezért volt szüksége rám - a kapitány megcsóválta a fejét. - Miért zavarja magát ez a szélhámos, Mr. Rothschild?

- Joga van a válaszra - babrálta szórakozottan a szakállát az öregember. - A fiam sajnos isteníti James Ettingthont, miközben súlyos pénzeket veszít ellene pókeren. Mégsem tilthatom el tőle, mert Lord Ettingthon nemcsak fontos ember, de a barátom is. Nathan Mayer egyszer majd át fogja venni a Rothschild birodalmat és meggyőződésem, hogy alkalmas lesz rá, de most még tapasztalatlan, hiszen fiatal. Higgye el, nehéz dolog apának lenni!

- Elhiszem, ha mondja - Kemény Elek játékosan megforgatta az elefántcsont botot a kezében -, de azért személyesen is ki akarom próbálni. Ami pedig a texasi ficsúrt illeti, említse meg a Lordnak, hogy az ezüst cigarettatárcát figyelje. Az unokaöccse tükör helyett használja. Megnézi benne az alsó lapot, aztán, amikor szüksége van rá, kiosztja magának az ügyes kezeivel a felső lap helyett.

- Nagyon kérem - Lionel Nathan Rothschild könyörögve nézett a kapitány szemébe -, ne szóljon erről senkinek! Hadd intézzem el én!

- Egy feltétellel - vigyorodott el a magyar. - Amikor Lord Ettingthon meggyőződött róla, hogy igazam van, tüntesse el azt a tárcát az asztalról valamilyen ürüggyel, hadd nyerjem vissza magának, amit a fia elveszített!

A parti ott folytatódott, ahol abbamaradt, félóra sem telt el azonban, amikor a Lord odalépett James mögé.

- Megkóstolhatnám a híres török cigarettádat? - kérdezte udvariasan, de nem várt a válaszra, felemelte az asztalról az ezüst tárcát és elsétált vele.

A fiú öt hosszú osztáson keresztül rezzenéstelen arccal bírta megjegyzés nélkül, hanem aztán nem állta tovább. Riadt tekintettel kereste nagybátyját a nézők között. Lionel Nathan ekkor barátságosan rámosolygott.

- Lord Ettingthon azt üzeni, hogy te csak játssz nyugodtan James, neki el kellett mennie egy sürgős tárgyalásra. Talán később még visszajön.

- És a cigarettatárcám? - James Ettingthon arcáról eltűnt a vigyor. - Anélkül hogy fogok..., anélkül hogy fogok, rágyújtani!

- Úgy látszik, véletlenül elvitte magával - sajnálkozott a bankár.

- Nekem van még abból, amit adtál - Nathan Mayer szolgálatkészén elővett egy lapos papírdobozt és letette az asztalra, a barátja elé. - Szívd el nyugodtan!

- Köszönöm - bólintott James, miközben újra megpróbált vigyorogni.

- Egy szivart szívesen felajánlok én is - Kemény Elek szemében gúnyos mosoly bujkált -, habár belátom, hogy az a szépen csillogó ezüst tárca alighanem pótolhatatlan.

A következő néhány órában a fiatal texasi huszártiszt megtanulta, hogyan kell veszíteni. Először csak a vigyorát veszítette el, amikor megértette, hogy leleplezték. Azután a pénzét is elveszítette, hiszen a kényszerű szerep és a rajongó nézők továbbra is vakmerő játékra kötelezték. Alig hajlott még estébe a délután, mire elfogytak mind az értékes, piros zsetonok James Ettingthon elől.

Búcsúzáskor Lionel Nathan Rothschild melegen megszorította a kapitány kezét.

- Köszönöm a segítségét - zavartan nézett a féllábú magyar szemébe. - Lord Ettingthon üdvözlí és azt üzente, hogy számít a tapintatára. Remélem, magának is hasznosan telt a mai nap, fiam.

- Ezek csak zsetonok voltak - Kemény Elek mosolyogva legyintett és rákacsintott a bankárra. - Annyit érnek, mint egy papírdoboz, tükör helyett. Örültem a szerencsének, Mr. Rothschild.

- Azt hiszem, Ethel jól választott - mormolta maga elé az idős férfi, és elgondolkozva tekintett a távozó kapitány után.

Sötétedett már, mire Kemény Elek hazaérkezett a szállodai lakosztályba. Az asztalon újságok heverték szanaszét, Ethel pedig a karosszékekben ült és egy levelet olvasott elmerülten.

- Hogyan végeztél? - pillantott szórakozottan a férfi felé.

- Szokás szerint - vigyorgott a kapitány. Odalépett a nő mögé, félrehúzta a haját és gyengéden megcsókolta a nyakát. - Lehet, hogy én még mindig szerelmes vagyok beléd? - súgta a fülébe évődve.

- Remélem is - Ethel arcán megjelent a két kacagó gödröcske -, különben soha többet nem engedlek el egyedül pókerezni. Ne csiklandozz, inkább nézd meg a postát! Neked is jött levél.

Kemény Elek csalódottan elfordult a nőtől, az asztalhoz ballagott. Félredobta az újságokat és hamarosan meglelte O'Brian rövid levelét.

Kedves barátom!

Sajnálhatod, hogy nem voltál ott a sajtótájékoztatón. Ezek az újságírók rettenetesen nagy marhák, mert minden szavamat elhitték. Flannery őrmester viszont nagyszerű ember. Nemcsak a tíz szekér gyapotot kaptuk vissza, de még egy kiüntetést is adtak hozzá. Tony Shade örjögött, amikor letartóztatták helyetted. Én nem találkoztam vele, pedig szívesen röhögtem volna rajta. Flannery azonban azt mondta, hogy jobb így és ő szokta tudni, mit beszél. A művégtag műhelyt megnyitom hamarosan, most, hogy a pénz már megvan rá. Anne megint terhes, ha ez véletlenül fiú lesz, Eleknek fogjuk nevezni. Persze erre nem sok az esélyed. Siess haza, és akkor végre rendesen berúgunk megint, azután csinállok neked egy új falábat.

Tom O'Brian

p.s.

Majdnem elfelejtettem..., Flannery őrmester azt üzeni, hogy köszöni neked az öccsét és olvasd el, mit írnak a lapok Sherman tábornokról, de ne törődj vele! A firkászok szerint is irdatlan nagy marhák, William Tecumseh Sherman pedig pontosan az az ember, akit keresel. Nekem ez az egész kínaiul hangzik, de te biztos meg fogod érteni, mert az őrmester nem hülye.

Anne is sokszor csókol és a lányoknak is hiányzol. Unalmas az élet nélküled, még a whisky sem az igazi.

Tom O'Brian

A féllábú magyar mosolyogva tette le a levelet és turkálni kezdett az újságok között. Nem kellett sokáig keresgélne, címdalán harsogott a vezércikk.

WILLIAM TECUMSEH SHERMAN MEGBOLONDULT!

Tennessee keleti részén az Egyesült Államokhoz hű lakosság végső kétségbeesésében lázadásban tört ki, hogy lerázza magáról a Konföderáció igáját. Vasúti hidakat égettek fel, ellenséges hídfőállásokat semmisítettek meg, hősieles küzdelemben. Tették mindezt annak reményében, hogy hamarosan megérkezik a segítség. És valóban, George H. Thomas tábornok serege már csak negyven mérföldre járt tőlük, és attól, hogy learassa felkelésük érett gyümölcsét, amikor William Tecumseh Sherman, Kentucky körzet főparancsnoka visszarendelte őket. Vajon miért? Árulás történt?

Nem, uraim! Nem árulás, hanem egy lázálom, egy elmebeteg parancsnok lázálma volt a kudarc oka. William Tecumseh Sherman rögeszmésen azt képzelte, hogy az ellenség sokszoros túlerővel veszi körül csapatait, és ennek megfelelően 200000, nem tévedés, kétszázezer katonát követelt magának!

Csoda-e, ha ilyen sültbolondok vezérletével vereséget vereség után szenvedünk el, az egész ország hősieles áldozatvállalásának dacára?

Nem csoda, de szégyen!

Csak helyeselni lehet, hogy a hadügyminisztérium végre felmentette Süsü Sherman tábornokot, és áthelyezte egy ártalmatlan, isten háta mögötti posztra, valahová a Missouri környékére. Kár volt ilyen sokáig várni ezzel a már olyan régóta szükség szerű lépéssel!

- Most aztán nem tudom, mit csináljak! - a kapitány rosszkedvűen leült Ethel mellé, a karosszék karfájára.

- Én sem - a nő gondterhelten sóhajtott, még mindig ugyanazzal a levéllel a kezében.

- Akarsz beszélni róla? - érdeklődött Kemény Elek tapintatosan.

- Előbb te mondd el, hogy mi bajod! - Ethel gyengéden megérintette a férfi arcát.

- Sherman vagy nem Sherman, ez itt a kérdés - a kapitány komoran az újságra mutatott. - Ha igaz, amit a firkászok írnak, hiába segíték neki, nem sok hasznát veszi majd valahol az isten háta mögött.

- Azt mondtad, Lincoln sem örült Sherman tábornoknak - emlékeztette a nő, miközben belepillantott a vezércikkbe. - Miért ragaszkodsz annyira hozzá?

- Szerintem Flannery őrmester az egyetlen szavahihető ember az egész hülye hadseregben. Ő ajánlotta Shermant, mert nem fél senkitől és képes megnyerni nekünk ezt a háborút. - Kemény Elek megvonta a vállát. - Flannery azt üzent, hogy ne törődjek a firkászokkal, Lincoln pedig azt javasolta, várjunk a döntéssel, amíg a William Tecumseh Sherman kimászik a szarból. Ha kimászik?

- Passz - Ethel félredobta az újságot. - Én nem ismerem Sherman tábornokot, se Flannery őrmestert, viszont az újságoknak sem hiszek. Talán az elnöknek volt igaza és ráérsz még dönteni.

- Meddig? - kérdezte a férfi türelmetlenül.

- Ha nincs szándékodban egyedül visszamenni Amerikába, akkor van időd bőven - legyintett a nő -, mert nekem most egy darabig itt kell maradnom. Abe Lincoln végre megírta, mit akar tőlem.

- A legszebb és legokosabb titkos ügynökétől? - próbált gúnyolódni a kapitány, de hangjából érezhetően kicsendült a féltékenység.

- Attól félek, hogy ehhez mégsem vagyok elég szép - rázta meg a fejét lemondóan Ethel -, sem elég okos.

- Végre eljött az én időm! - Kemény Elek elvigyorodott. - Erre vártam, amióta csak ismerlek. Halljuk a feladatot!

- Ha Anglia, mint tengeri hatalom semleges marad, akkor a Konföderáció nem tud gyapotot szállítani Európába - magyarázta a nő -, mivel a blokád hatásosan működik. A déliek megpróbálnak a hátrányból előnyt kovácsolni és arról győzködi az angolokat, forduljanak a blokád ellen, különben tönkremegy a brit textilipar. Azt állítják, hogy gyapot nélkül leállnak majd a gyárak, el kell küldeni a munkásokat, és emiatt hamarosan válság lesz a szigetországban.

- Nincs igazuk? - a féllábú magyar elgondolkozva mérlegelte az okfejtést.

- Nincs - Ethel meglöbögte Abraham Lincoln levelét. - Az elnök szakértői szerint legalább egy évre való gyapot van az angol raktárakban, textíliából pedig túlkínálat, ezért a gyárosok mindenképpen vissza akarják fogni a termelést és kifejezetten jól jön nekik a blokád. Ráadásul a brit textilipar legnagyobb vásárlója a mi hadseregünk. Ezenkívül Európában olyan gyenge volt a gabonatermés idén, hogy a szigetországban nem gyapottól lesz hiány, hanem búzából. Azt pedig nem tudják máshonnan beszerezni, csak az Egyesült Államokból. Angliának mindenképpen az az érdeke, hogy semleges maradjon.

- Engem meggyőztél - bólintott a kapitány. - Nem értem, mi a problémád? Ezt ugyanígy elmondod az angoloknak és kész.

- Abe azt írja, hogy a végső döntés valószínűleg Lord Ettingthon véleményén múlik majd - a nő belepillantott a levélbe -, a Konföderációt pedig egy fiatal texasi huszártiszt képviseli Londonban, aki véletlenül a Lord unokaöccse. Én hiába vagyok szép és okos, ha nem vagyok rokona Lord Ettingthonnak!

- Van egy jó hírem - Kemény Elek felállt a karfáról, előkereste a kártyát, és a szemközti karosszékhez ballagott. Rágyújtott egy szivarra, leült a székbe, szórakozottan kevergetni kezdte a paklit. - Lord Ettingthon már nem szereti annyira az unokaöccsét, amióta rájött, hogy hamiskártyás. Azt hiszem, el tudom intézni neked, hogy a Lord figyelmesen végighallgasson és utána tárgyilagosan, a józan esze szerint döntsön.

- Elek, csak nem azt akarod mondani, hogy te ezzel a texasi fiúval pókereztél ma délután? - Ethel gyanakodva ráncolta a homlokát.

- Gyorsan vág az eszed - vigyorodott el a kapitány. - Úgy látszik, ezúttal a nagybátyád akaratlanul is segített rajtunk.

- Nathan bácsi a legravaszabb róka a világon - a nő lassan elmosolyodott és az arcán megjelent a két kis kacagó gödröcske. - Ő nem két legyet szokott ütni egy csapásra, mint mások, de legalább hármat. Kíváncsi lennék, mennyi pénze fekszik az amerikai búzában?

- Gondolod, hogy..., - Kemény Elek arcáról lefagyott a vigyor. - Hát persze! Hiszen Lord Ettingthon a legjobb barátja. Fogadni mernék, hogy igazad van és az öreg hülyét csinált belőlem.

- Azért ne keseredj el - vigasztalta Ethel -, nem te vagy az egyetlen. Lionel Nathan Rothschild eddig még mindenkinek túljárt az eszén. Viszont én is mondok neked egy jó hírt - zavartan lesütötte a szemét, úgy folytatta. - Már harmadik hete késik.

- Ki késik? - a férfi értetlenül bámult a nőre.

- Nem ki, hanem mi, te buta - nevette el magát Ethel. - Három héttel ezelőtt meg kellett volna jönnie.

- Úgy érted, hogy annak a havi..., izének? - Kemény Elek meglepetésében félrenyelte a füstöt és kis híján megfulladt. Amikor végre újra rendesen kapott levegőt, rábámult a nőre - Ezek szerint az én fiam most már ott van a hasadban?

Ethel szótlanul bólintott, a kapitány pedig hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

- Akkor mire várunk? - kevert még egyet a kártyán, aztán gyors, határozott mozdulatokkal osztani kezdett. - Mindjárt meg fog születni, és még neve sincs!

V É G E A Z E L S Ő M E N E T N E K